

重生之归位

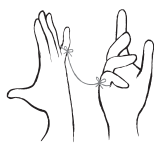
เปิดใหม่
เพื่อคืน
ฐานเดิม

0

จงซังจยาจง 狂上加狂 เขียน
ถึงเจวียน แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมไขข้อสงสัยมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เมื่อสองปีก่อน 'วาสนาคนเขลา' ได้ฝากความประทับใจให้กับท่านนักอ่านมาแล้ว ครั้นนี้มากกว่ารักจึงนำผลงานเรื่องใหม่ของ 'ขวงซ่งจยาขวง' มาค่ะ โดยครั้งนี้จะเป็นเรื่องราวของสาวน้อยนางหนึ่งที่เคยมีชีวิตพลิกผันเรื่องชาติกำเนิดเพราะถูกอุ้มสลับตัวเมื่อแรกเกิด จากบุตรสาวตระกูลพ่อค้ากลายเป็นลูกเลี้ยงอยู่ในตระกูลผู้สูงศักดิ์

ฟังดูน่าจะดราม่าเคล้าน้ำตามากเกินไปไหมคะ แต่คงไม่ใช่กับเรื่องที่มีนางเอกละนามว่า 'ฉยงเหนียง' สตรีที่มีบทเรียนมาแล้วหนึ่งชาติ เคยทนอยู่ในตระกูลสูงศักดิ์จนสุดท้ายคงเหลือเพียงความว่างเปล่า นางจึงมุ่งหวังมาตายเอาดาบหน้าในชีวิตใหม่ที่เป็นฐานะเดิมของตนเอง

ชีวิตฉยงเหนียงก็เหมือนจะราบรื่นดี หากไม่มีลูกค้านักอ่านมาเยือนร้านค้า ทั้งยังมากเกินไปบีบบังคับนางเป็นคนครึ่งตัวของเขาอีก ทั้งการย้อนมาครั้งนี้ดูท่าจะไม่ใช่มิแค่นางคนเดียวที่ย้อนมา เพราะชีวิตของนางมักถูกใครสักคนทำให้ต้องพบเจออุปสรรคอยู่ร่ำไป ใครบ้างหนอที่มาก่อนชีวิตใหม่นี้ของฉยงเหนียง เรื่องราวจะดำเนินไปในทิศทางไหน ไปร่วมติดตาม 'เกิดใหม่เพื่อคืนฐานะเดิม' กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

คิดมาถึงตรงนี้นางก็วางหนังสือแล้วเอ่ยเสียงแผ่ว "ตอนนั้นข้าน้อยไม่รู้จักจริงลวงเกิน
ท่านอ๋องเข้า หวังว่าผู้ใหญ่เช่นท่านอ๋องจะไม่ถือสาหาความผู้เยาว์ ละเว้นข้าน้อยได้หรือไม่"

อู่เสียเห็นนางคุกเข่าอยู่ตรงริมเสื่อหอมก็เอ่ยสิ่งเรียบๆ "มารินสุราให้ข้า"

ฉยงเหนียงขบริมฝีปากลุกขึ้นแล้วเดินตรงไป ทว่ายังไม่ทันจะนั่งมันคงก็ถูกอู่เสียยุตข้อมือ
ที่ขาเวียนแล้วดึงนางเข้าสู่อ้อมอกในคราวเดียว

ริมฝีปากบางของเขาพลันแนบชิดริมตึงหนางก่อนกระซิบบอก "เจ้าเข้ามาใกล้ๆ หน่อย
จะได้มองให้ชัดว่ารูปโฉมของข้ากลางอ๋องคู่ควรที่เจ้าจะทำอาหารซักเสื่อผ้าและปรนนิบัติไปชั่วชีวิต
หรือไม่"

”

แนะนำตัวละคร

- * ฉยงเหนียง นามจริงคือชุยเจียงฉยง บุตรสาวสกุลชุยที่ถูกแม่มนมสกุลหลิวอุ้มผิดตัวเมื่อสิบห้าปีก่อน ฉลวยฉลาด มีนิสัยไม่ยอมคน
- * ฉู่เสี่ยว หลางอ่อง ผู้เป็นอ่องแห่งเจียงตง ถูกเรียกว่า 'อ่องโหด' ขึ้นชื่อเรื่องเจ้าชู้เสเพล บรรดาเชื้อพระวงศ์ล้วนไม่ชอบเขา
- * หลิวผิงชวน นามเดิมคือชุยผิงเออร์ เป็นคนที่ถูกสลับตัวกับฉยงเหนียง บุตรสาวตัวจริงของสกุลหลิว นิสัยเย่อหยิ่งจองหองเอาแต่ใจ
- * ชั่งอวินเทียน บัณฑิตจากตระกูลสามัญ ขาดิก่อนเป็นขุนนางใหญ่และสามีของฉยงเหนียง แต่กลับคบคบกับหลิวผิงชวน
- * ชุยฉวนเป่า พี่ชายฝาแฝดของฉยงเหนียง เป็นคนซื่อ จริ่งใจ และรักครอบครัว
- * หลิวเจียงจวี พี่ชายสกุลหลิวที่โตมากับฉยงเหนียง พี่ชายฝาแฝดของหลิวผิงชวน เป็นหัวหน้าองค์กรสังหารหน่วยกิเลน
- * หลิวซื่อ มารดาของฉยงเหนียง ทำขนมขายอยู่ในตำบลเล็กๆ นิสัยไม่ยอมให้ใครมาเอาเปรียบ
- * เหยาซื่อ มารดาของหลิวผิงชวน เลี้ยงฉยงเหนียงมาสิบห้าปี แต่ไม่รักผูกพันเท่าบุตรสาวจริงๆ มองตระกูลเป็นสำคัญ

7

หิ้วเจียงยงผู้มีชื่อเล่นว่า 'ยงเหียง' คือยอดหญิงชนชั้นสูงในสายตาของผู้คนทั้งหลาย

นางมีฐานะเป็นบุตรภรรยาเอก คือคุณหนูของสกุลหิ้วซึ่งเป็นตระกูลขุนนางเมืองหลวง ปัจจุบันหิ้วเม้งถึงบิดานางเป็นถึงราชบัณฑิตแห่งสำนักฮั่นหลิน* อีกทั้งสกุลหิ้วก็เป็นขุนนางสำคัญในราชสำนักมาสามรุ่นแล้ว วงศ์ตระกูลจึงมีฐานะยิ่งไม่เพียงมีธำมัญหุราเป็นพาหนะงานเลี้ยงที่ได้เข้าร่วมก็ล้วนใหญ่โต เนื่องจากนางเรียนรู้โคลงกลอน อักษร และกาพवादมาแต่เล็ก ทั้งเกิดมาเป็นโคมะคราญ ชื่อเสียงของนางจึงลือเลื่องทั่วเมืองหลวงทั้งในด้านความงามและความสามารถ ถ้อยคำที่หิ้วล้าที่ใช้สำหรับเียนยอสตรีผู้เพียบพร้อมด้วยรูปโฉมและความรู้ล้วนแต่นำมา

* สำนักฮั่นหลิน คือหน่วยงานซึ่งเป็นแหล่งรวมของผู้มีความรู้สูง ในแต่ละยุคมีอำนาจหน้าที่แตกต่างกัน โดยรวมมีหน้าที่ร่างพระราชโองการ ชำระเรียบเรียงประวัติศาสตร์ เป็นที่ปรึกษาฮ่องเต้ และเป็นผู้คุมการสอบขุนนาง

ประโคนพรรณนาตัวนางได้อย่างมีต้องตระหนี่ถี่เหนียว

แน่นอนว่าวันนี้แต่เรื่องคู่ครองของนางที่ออกจะเหลวไหลอยู่บ้าง...
คุณหนูที่ติงามเพียงนี้ถึงกับกระทำในสิ่งที่เหนือความคาดหมาย ละทิ้ง
คุณชายตระกูลสูงศักดิ์ทั้งราชสำนัก เลือกลดตัวไปแต่งงานกับซังอวินเทียน
บัณฑิตที่มาจากครอบครัวชาวบ้านสามัญอย่างเด็ดเดี่ยว

เดิมทีเรื่องนี้ช่างชวนให้เสียตายและน่าทอถอนใจนัก แต่ใครเล่า
จะรู้ว่าบัณฑิตยากจนผู้เข้าเมืองหลวงมาสอบขุนนางผู้นี้จะผ่านการสอบ
หน้าพระที่นั่ง* และได้รับตำแหน่งสำคัญจากจายาคังตี้ ย่อมต้องคืบปัจจุบัน
เนื่องจากในอดีตสกุลหลิวเคยถูกลบม้วนเข้าสู่ความวุ่นวายทางการเมือง
จนต้องระหกระเหินพักใหญ่ ทำให้จายาคังตี้รู้สึกทั้งละอายใจทั้งสงสาร
ประกอบกับภูมิหลังที่ไร้ผู้สนับสนุนของเชยขวัญสกุลหลิวนี้ก็เป็นทีเข้าตา
จายาคังตี้ สุดท้ายซังอวินเทียนจึงได้ดำรงตำแหน่งเสนาบดี กลายเป็น
ขุนนางผู้เลื่อนามแห่งยุค หลังจากที่ยังเหนียงแต่งเข้าสู่สกุลซึ่ง สามิผู้สุภาพ
หล่อเหลาก็ไม่เคยมีอนุนางบำเรอ สามิภรรยาปรองดองกลมเกลียว
มีบุตรธิดาหนึ่งคู่สืบสกุล กล่าวได้ว่าทุกสิ่งล้วนเพียงพอแล้ว

อย่างน้อยๆ สตรีชั้นสูงเกินครึ่งในเมืองหลวงต่างก็อิจฉาขงเหนียง
ที่มีสายตาอันเฉียบคมเรื่องการเลือกสามิ ทำให้ในเรือนมีแต่ความสงบ
สบายใจ นอกจากนี้นางยังเก่งด้านการคบค้าผู้คน ชอบทำการกุศล และ

* ระบบการสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจิว) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนที่ระดับชั้น
เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านจะได้เป็นชี่วไฮ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเขียงชื่อ
ในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจิวเหวิน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับฮุยชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อ
ได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะมีสิทธิ์เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนชื่อ
เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรื่องตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหนวน)
ป่งเหยียน และทันฮวา

ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นถึงจางหวาฟูเหริน* ชั้นหนึ่งอีกด้วย

ขณะนี้สายลมยามใกล้รุ่งพัดโชย จันทราจวนลับ แสงเทียนที่
สั่นไหวยังคงฉายผ่านลายฉลุบนหน้าต่าง ก่อนที่ฉยงเหนียงจะฉีกเปิด
ประตูห้องนอนซึ่งปิดสนิทอยู่ด้วยอารมณ์ที่ตื่นตื้นยินดี นางเองก็รู้สึก
เช่นเดียวกับคนอื่นๆ คือดีใจกับครึ่งชีวิตแรกที่ราบรื่นมั่นคงของตน

ทว่าน่าเสียดาย...ทั้งหมดนี้ล้วนพังทลายเป็นเสี่ยงๆ ในทันทีที่นาง
เห็นสามีของตนอยู่บนเตียงกับหญิงอื่นเต็มสองตา

ใบหน้าอันหล่อเหลาของผู้เป็นสามีคล้ายฉาบด้วยความตกตะลึง
ระคนกระอักกระอ่วน เขาปองบังสตรีที่เรียกขานเป็นพี่น้องกับนางพลาง
หันใบหน้าอันแตกตื่นมามองนางที่กลับจากบ้านเดิมกะทันหัน

อย่างไรเสียเขาก็เป็นเสาหลักของราชสำนักที่ถูกล่อหลอมออกมา
จนสุ่มหนักแน่น ไม่ช้าเขาก็ตั้งสติได้ รีบขยับมือเท้า กระตุกผ้าห่มที่อยู่
ใต้ร่างมาดบังอย่างรวดเร็ว อากาศในห้องช่างน่าสะอิดสะเอียน ผู้เป็น
สามีและหญิงอื่นขดตัวเหี่ยวซุ่มอยู่ในมุมหนึ่งของเตียง ผ้าห่มแพรที่
แต่เดิมใช้รองเตียงก็พลอยซุ่มเหี่ยวไปด้วย คราบเปื้อกชื้นหลายรอยที่
ปรากฏบนผ้าห่มแพรพอบอกได้ว่าพวกเขาเคยกรำกันอย่างดุเดือดเพียงใด

ฉยงเหนียงได้แต่กำสองมือแน่น นิ่งมองผ้าห่มแพรซึ่งเป็นสินเจ้าสาว
ที่นางปักเองกับมือผืนนั้น สีหน้าของนางแข็งค้าง คิดในใจเพียงว่า...
น่าเสียดายผ้าห่มลายดอกไปเหอแบบซุโจว** ที่เมื่อแรกเข้าสู่บรรจงปักอยู่

* ฟูเหริน คือบรรดาศักดิ์ที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาศักดิ์ของขุนนางชั้นสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งขุนนาง
ชั้นหนึ่งและชั้นสอง

** คือหนึ่งในสี่สุดยอดผ้าปักจีน อันได้แก่ ซูชีว (การปักแบบซุโจว) เซียงชีว (การปักแบบหนาน) เยวี่ชีว
(การปักแบบกวางตุ้ง) และซูชีว (การปักแบบเสฉวน) โดยดอกไปเหอคือดอกกลี๋ย หมายถึงครองคู่ครอง
ตลอดไป

หนึ่งเดือน ตอนนี้ต้องใช้ไฟเผาทั้งเท่านั้นถึงจะสะอาด...

ฉยงเหนียงซึ่งเดิมคิดจะมอบความประหลาดใจให้กับสามี ช่วงขณะนี้กลับถูกสามีทำให้ตื่นตกใจแทนแล้ว

ต่างจากท่าทีเยือกเย็นไม่สะทกสะท้านของซุยมิงเออร์สตรีที่สามีของนางปกป้องอยู่

ในที่สุดเมื่อฉยงเหนียงถูกเหตุการณ์ฉุกเฉินร้ายนี้บีบคั้นให้ต้องถอยออกจากประตูห้องไปอย่างไม่อาจควบคุมตนเอง ซุยมิงเออร์ถึงรวบสายเรือนผมที่ยุ่งสยาย คลุมเสื้อนอกของซังอวินเทียนแล้วเดินเินบนาบออกมาจากห้องชั้นใน หลังจากชมดูสีหน้าเปี่ยมด้วยโทสะของฉยงเหนียงอย่างหยิ่งยโสจนหน้าใจแล้ว ซุยมิงเออร์ค่อยเอ่ยปากกล่าวว่า "พี่สาว ข้ากับพี่ซังซานไม่ตรีกันมานานแล้ว เพียงติดขัดที่ท่านช่างเหิงหวง พี่ซังไม่สะดวกใจจะเอ่ยปากกับท่าน ตอนนี้ถูกท่านพบเข้าเอง ข้าก็ประหยัดถ้อยคำไปได้มาก วันพรุ่งนี้ข้าจะให้พี่ซังแจ้งต่อท่านพ่อท่านแม่ พวกเราจะได้เข้าพิธีให้ถูกต้องในเร็ววัน!"

เมื่อมองตรงไปยังใบหน้าพริ้มเพราที่ยังฉาบด้วยจริตอันยั่วยวนของซุยมิงเออร์ ฉยงเหนียงก็ไม่อาจข่มกลั้นต่อไป ยื่นมือตบหน้าอีกฝ่ายไปหนึ่งขาด "ทำเรื่องขัดต่อศีลธรรมเยี่ยงนี้แล้วยังพูดได้เต็มปากเต็มคำอีก เจ้าช่างหน้าไม่อายเลยจริงๆ!"

ซุยมิงเออร์คลุกคลีอยู่กับชาวบ้านร้านตลาดมานานปี ย่อมมีอุปนิสัยไม่ยอมเสียเปรียบใคร ประกอบกับแต่โรมายามอยู่ต่อหน้าฉยงเหนียง ซุยมิงเออร์ก็เคยชินที่จะพูดด้วยกิริยาเช่นนี้และเคยชินที่จะเห็นอีกฝ่ายอดกลั้นยอมลงให้ตนมาตลอด ดังนั้นนางจึงตบหน้าฉยงเหนียงคืนหนึ่งขาด

ทันที ใบหน้านางฉายแววหึงผยองและดูร้ายอำมหิต ชัดกับเสียงพูดที่
นุ่มเบาสิ้นเครือนิดๆ ราวได้รับความไม่เป็นธรรมเสียเต็มประดา "พี่สาว
ไยท่านจึงลงมือตอบตีผู้อื่นเล่า หรือว่าข้ายังถูกท่านชมเชยรังแกไม่พอ
ทั้งที่ข้าต่างหากคือคุณหนูสกุลหลิวผู้เกิดจากภรรยาเอก แต่กลับถูกคน
แซ่อื่นอย่างท่านมาทำตัวเป็นนกเขายีตังสาธิตา* เสียได้ เรื่องนี้ข้าเคย
ต่อว่าท่านหรือ!"

หือ! แค่ 'นกเขายีตังสาธิตา' ประโยคเดียวนี้ก็อุดปากขยงเหนียง
ได้แล้ว

สิ่งที่ซุยผิงเออร์เอ่ยถึงคือความลับของสกุลหลิวที่มีอาจบอกต่อ
คนนอก

ปีนั้นในราชสำนักเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ สกุลหลิวพลอย
เดือดร้อนไปด้วย ระหว่างออกจากเมืองหลวงเพื่อหนีศัตรู พวกเขาไป
หลบฝนในโรงเตี๊ยมที่อยู่กลางเขาแล้วบังเอิญได้พบกับครอบครัวพ่อค้า
แฝงลอยสกุลซุย เป็นกรรมเวรแท้ๆ ที่สองสกุลต่างก็มีทหารแฝดชายหญิง
หนึ่งคู่ ชั่วขณะนั้นเอง สกุลหลิวกับสกุลซุยที่มาหลบฝนด้วยกันถึงกับ
อุ้มทหารหญิงสองคนสลบผิดไป

ด้วยเหตุนี้คุณหนูสกุลหลิวตัวจริงจึงพลัดพรากไปตกระกำลำบาก
ในขณะที่ขยงเหนียงบุตรสาวพ่อค้าแฝงลอยสกุลซุยผู้นี้กลับกลายมาเป็น
ไข่มุกล้ำค่าบนมือสกุลหลิว

ตอนที่ขยงเหนียงในวัยสิบหกกำลังคัดเลือกครอบครัวที่จะออกเรือน
ความจริงเรื่องชาติกำเนิดนี้ถูกแม่นมของสกุลหลิวที่ป่วยหนักใกล้สิ้นลม

* นกเขายีตังสาธิตา หมายถึงบุกรุกยึดครองบ้านของผู้อื่น หรือตักตวงผลประโยชน์โดยไม่ลงทุนลงแรง

แล้วเปิดเผยออกมา

ตอนนั้น 'มารดา' ของฉยงเหนียง หรือก็คือเหยาซือ* สุหยินของ ประมุขสกุลหลิวฟังแล้วร่ำไห้เจียนขาดใจ ฉยงเหนียงเองก็คล้ายถูก สายฟ้าฟาดกลางวันแสบๆ ลนลานจนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

ตามความเห็นของสุหยินผู้เฒ่าสกุลหลิวซึ่งฉยงเหนียงเรียกเป็น 'ท่านย่า' นั้น ต้องการจะรับตัวซุยผิงเออร์ที่ถูกเลี้ยงอยู่ในสกุลซุยกลับมา เข้าสกุลหลิวดังเดิม

ทว่าเมื่อส่งคนไปสืบข่าว ผลกลับออกมาว่าซุยผิงเออร์กลายเป็น นางบำเรอของหลวงอ่องอู่เสียแล้ว

ตอนนั้นหลวงอ่องอู่คุมทัพตั้งมั่นอยู่ที่แดนเจียงตง** เป็นไปได้มาก ที่จะก่อกบฏ เหล่าขุนนางในราชสำนักล้วนหลีกเลี่ยงหากันแทบไม่ทัน เสียด้วยซ้ำ ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญนี้หากสลับทวนตรสาวคืนมา หลิวเมิ่งถึงก็ต้องกลายเป็นพ่อตาของหลวงอ่องไปกระมัง

ญาติดวงตงที่จะชักนำภัยมาถึงเก้าชั่วโคตรเยี่ยงนี้มีอาจรับส่งเดช ได้เด็ดขาด!

ตอนนั้นสกุลหลิวจึงได้แต่ปล่อยให้ผิดแล้วผิดเลย ยังคงให้ฉยงเหนียง เป็นคุณหนูสกุลหลิวตัวจริงต่อไป มิได้รับบุตรสาวแท้ๆ กลับมา

เพียงแต่เมื่อสืบได้ข่าวว่าหลวงอ่องอู่เสียผู้นั้นเป็นคนโหดร้ายทารุณ ดูแคลนสตรีเป็นที่สุด ทั้งมักกำนันนางบำเรอโฉมงามให้ผู้อื่น เหยาซือที่รัก

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซือ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้นก็มี ในที่นี้ 'เหยาซือ' จึงหมายถึงสะใภ้ ที่แต่งงานมาจากสกุลเหยา

** เจียงตง หรือกั๋งตัง คือชื่อเรียกพื้นที่ทางตะวันออกของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือมณฑลทาง ตะวันออกของจีน อาทิ มณฑลเจ้อเจียงและนครเซี่ยงไฮ้

ลูกจันร้อใจจึงแอบฝากคนนำเงินก้อนโตไปขอให้ที่ปรึกษาคนสำคัญของ หลางอ๋องช่วยออกหน้ากล่าวขอชุยผิงเอ๋อร์มา หลังจากชุยผิงเอ๋อร์รอนแรม หลายทอดจนกลับถึงเมืองหลวง ค่อยอ้างว่านางเป็นญาติห่างๆ ที่เดินทาง มาขอพึ่งพิง เช่นนี้ถึงรับตัวนางกลับเข้าสู่สกุลหลิวได้

เมื่อชุยผิงเอ๋อร์รู้ชาติกำเนิดของตน ก็เคียดแค้นฉงเหยิงที่ยี ดตำแหน่งบุตรภรรยาเอกไปชนิดเข้ากระดูกดำ รวมทั้งต้นเหตุที่ก่อนหน้านี้ ตนต้องตกอับเป็นของเล่นบุรุษก็ถูกเหมารวมไปที่ตัวฉงเหยิงด้วย ภายหลังได้กลับมาใช้ชีวิตอย่างสุขสบายที่สกุลหลิว และคิดว่าทั้งหมดนี้ เดิมทีควรจะเป็นของตน หัวใจของชุยผิงเอ๋อร์ที่สุมด้วยความโกรธแค้น ก็ยิ่งบิดเบี้ยว

จนกระทั่งตอนท้ายชุยผิงเอ๋อร์ถึงขั้นรู้สึกว่าสามีของฉงเหยิง... ซึ่งอ้วนเทียนเสาหลักของบ้านเมืองผู้มีอนาคตไกลผู้นี้เดิมทีก็สมควรเป็น สามีของตนถึงจะถูก!

เนื่องจากหลายปีก่อนตอนอยู่ในจวนหลวงอ๋อง ชุยผิงเอ๋อร์ถูกจับ กรอกยาป้องกันการจัดกรรมที่มีฤทธิ์รุนแรง นางรู้ตัวว่าชาตินี้ไม่อาจจะให้ กำเนิดบุตรได้แล้ว จึงปฏิบัติต่อบุตรชายหญิงของฉงเหยิงอย่างอ่อนโยน นำเข้าใกล้ คอยนำผลไม้สดตามฤดูกาลกับของเล่นที่แปลกใหม่มาให้ เป็นประจำ

ผิดกับฉงเหยิงที่มีกุ่นอยู่กับการคบค้าระหว่างสตรีชั้นสูงตาม งานจับน้ำชาของผู้รับทักวี้ ทั้งเกรงว่ามารดาใจดีจะทำให้บุตรเสียคน ดังนั้นนางจึงให้ความสำคัญกับการเรียนของบุตรเพียงอย่างเดียว ตั้งข้อเรียกร้องต่อบุตรทั้งสองอย่างเข้มงวด และตีพวกเขาอยู่บ่อยครั้ง

จนทำให้ลูกๆ ห่างเหินกับนาง

สองฝ่ายเปรียบกันแล้ว น้ำซุຍในใจของเด็กๆ ถึงกับมีความผูกพัน ใกล้ชิดยิ่งกว่ามารดาเสียอีก พวกเด็กๆ จึงมักเฝ้ารอให้น้ำซุຍมาเยือนที่ จวนสกุลซ่ง และมาเล่นสนุกด้วยกันกับพวกเขา

ภาพความปรองดองอันจอมปลอมนี้ถึงกับปิดหูปิดตาของเหนียง จนกระทั่งช่วงหนึ่งนางหลงนึกว่าซุຍฝังเออร์ละวางความโกรธแค้นในใจ ลงแล้ว ยินยอมที่จะอยู่ร่วมกันฉันพี่น้อง ถึงได้ปฏิบัติกับสามีและลูกๆ ของนางอย่างกลมเกลียวเช่นนี้ อีกอย่างเพราะนางมิใช่บุตรสาวแท้ๆ ของ สกุลหลิวแต่กลับยังสวมฐานะนี้ไว้ ในใจรู้สึกละอายจึงพยายามเอาใจ ซุຍฝังเออร์ในทุกเรื่อง

จวบจนชั่วขณะนี้ฉงเหนียงถึงค่อยเข้าใจกระจ่างเสียที่ ซุຍฝังเออร์ กำลังแสดงไมตรีที่ได้กันเล่า! อีกฝ่ายเจตนาจะมาแทนที่นาง ตั้งใจจะยึด สามีกับบุตรชายหญิงของนางไปเป็นของตนเองทั้งหมดต่างหาก!

อาการแสบร้อนบนแก้มกำลังย่ำเตือนฉงเหนียงว่าเมื่อก่อนที่ตน พยายามทำดีกับซุຍฝังเออร์นั้นโง่เขลาเพียงใด ถึงขั้นชักนำซุຍฝังเออร์ ภูพิชตัวนี้เข้ามาในเรือนของตนเสียได้

หากเป็นฉงเหนียงในอดีตถูกซุຍฝังเออร์ตบหน้าผาดนี้เกรงว่า คงจะกลั่นใจอดทนไว้ ทว่านางในตอนนี้อึดจิตใจจะไม่ทนอีกต่อไปแล้ว นางเพียงใช้สายตาอันเยียบเย็นจับจ้องใบหน้าที่ยิ่งแสดงความเหิมเกริม ของซุຍฝังเออร์ ก่อนจะพลันตวัดยกหนึ่งเท้าเตะใส่ท้องของอีกฝ่ายอย่าง หนักหน่วง!

หลิวเจียงจวีคุณชายใหญ่สกุลหลิวขึ้นชอบการต่อสู้ ฉงเหนียง

ในวัยเด็กซังโรคจึงฝึกการต่อสู้กับอาจารย์สอนยุทธ์ของพี่ชายอยู่หลายปี
แรงของหนึ่งเท้าที่ตัวเตะออกไปนี่จึงมีใช้ดีแต่อดลืลา

ซุยผิงเอ๋อร์ร้องไหยหวนหนึ่งหนก่อนจะหลุดกองกับพื้นดูจูงผ้าใบหนึ่ง
เมื่อหนึ่งเท้านี้เตะออกไป ซังอวี่นเทียนที่อยู่ในห้องชั้นในไม่ผล่หน้า
ก็ออกมาจนได้

เห็นชัดว่าเสาหลักแห่งราชวงศ์ต้าหยวนผู้นี้ไม่ค่อยสันหัดเรื่อง
ไถ่เกลี้ยความขัดแย้งอันยุ่งเหยิงระหว่างคนรักเดิมกับคนโปรดใหม่
ขณะที่เขาฟังเสียงความเคลื่อนไหวอยู่ในห้อง ในสมองก็คิดว่าจะยอมรับ
ผิดกับฉงเหินยงเช่นไรดี นางอ่อนหวานเสมอมา ทั้งดีกับซุยผิงเอ๋อร์
อย่างยิ่ง นางคงจะไม่สร้างความลำบากแก่ซุยผิงเอ๋อร์นักหรอก ทว่าครั้งนี้
นางโกรธจนขาดสติอย่างเห็นได้ชัด เสียงด่าทอด้วยโทสะที่ดังลั่นนั้นทำให้
เสียงที่นุ่มเบาของซุยผิงเอ๋อร์ยิ่งฟังดูน่าสงสารชวนถอนใจ รอจนได้ยิน
เสียงร้องไหยหวนของซุยผิงเอ๋อร์ที่ถูกเตะหลุดลงกับพื้นอย่างอเนกอนาถ
ก็ยิ่งกระตุ้นสัญชาตญาณบุรุษที่มักเห็นใจผู้อ่อนแอ เขาจึงรีบวิ่งออกมา
ทันใด

คิวเข้มของเขาขมวดมุ่นขณะพยุงซุยผิงเอ๋อร์ที่พริบตาพลัน
อ่อนปวกเปียกยิ่งกว่าเดิม เขารู้สึกว่าตนคล้ายมีความมั่นใจแล้ว จึงเอ่ย
กับฉงเหินยงว่า "ฉงเหินยง เจ้าทำเกินไปแล้ว เดิมทีความผิดอยู่ที่ข้า
เจ้าจะตบตีจะด่าว่าล้วนเป็นสิ่งที่ข้าพึงรับไว้ แต่เจ้า...เจ้าทำเช่นนั้นกับ
น้องสาวของเจ้าได้อย่างไรกัน! ความทุกข์ยากที่นางเคยได้รับมีมาก
เหลือเกิน ท่านพ่อตากับท่านแม่ยายรักถนอมนางแทบไม่ทันด้วยซ้ำ
หากพวกท่านรู้ว่าเจ้าก่อเรื่องเช่นนี้มีหรือจะไม่ถือโทษเจ้า! เจ้าทำเยี่ยงนี้

ออกจะ...ออกจะปาเถื่อนเกินไปแล้ว!"

ในใจของหญิงคล้ายมีบางสิ่งถูกค้อนทุบอย่างรุนแรงจนเหล็ก
ละเอียด ร่างที่ยืดตรงของนางพลันส่ายโคลงเล็กน้อย เนื่องจากรู้
ชาติกำเนิดว่าสายเลือดที่ไหลเวียนอยู่ในร่างตนเป็นของครอบครัวพ่อค้า
อันต่ำต้อย นับแต่ปีนี้นางอายุสิบหกจึงยังมีอุปนิสัยที่คร่ำครึเจี๊ยะบขริม
เครื่องครัดในจรรยาของคุณหนูตระกูลสีอนาม กลัวแต่ว่าหากคำพูดและ
การกระทำของตนไม่เหมาะสม จะถูกเครือญาติสกุลหลั่งทิ้งที่รู้ต้นลึกหนาบาง
นำมาพูดสนุกปาก

ทว่าตอนนี้สามีที่หญิงเหนียงมิได้ระวังป้องกันเลยกลายเป็นผู้ขี้แพ้
ที่ซ่อนอยู่ในใจนาง ช้ำยังโอบอุ้มรักไว้แนบอกลางประณามว่านางปาเถื่อน
เกินไป...

ฟ้าเท่านั้นที่รู้ หากช่วงขณะนี้ในมือนางถือกระบี่อยู่ก็คงจะไม่กระทำ
เรื่องปาเถื่อนเช่นนี้แน่ เพียงเงื้อมมือตวัดกระบี่ด้วยท่วงท่าอันสง่างาม
แทงอีกฝ่ายสองรูให้เลือดอุ่นระอุไหลทะลักออกมาก็สิ้นเรื่องแล้ว!

ยามนี้ตัวตนดั้งเดิมที่เก็บกดมาช้านานพลันปลดปล่อยจากพันธนาการ
ของหญิงประดุจผีเสื้อที่เจาะออกจากรังไหม บุคลิกอันใจกว้างผ่องปรน
และสงบนิ่งล้วนถูกโยนทิ้งไว้ด้านข้าง นางแค้นหัวเราะอย่างเย็นชา ตัดสินใจ
ว่าจะปาเถื่อนให้ถึงที่สุด พอเดินไม่กี่ก้าวไปถึงเบื้องหน้าของซังอวีนเทียน
นางก็ละทิ้งท่าทางของกุลสตรีผู้อ่อนหวานในอดีต ยกมือตบหน้าสามี
หนึ่งขาดอย่างหนักหน่วงจนเขาหน้าหันแล้วค่อยเอ่ยถาม "ซังอวีนเทียน
ก่อนจะลงชื่อในหนังสือสมรสเจ้าตาบอดหรือว่าหนูหนักกันแน่ ก่อนแต่งงาน
ข้าเคยปิดบังเจ้าเรื่องชาติกำเนิดของตนหรือไม่ เหตุใดข้าจึงละทิ้งไม่ออกเรือน

กับคุณชายสูงศักดิ์ในเมืองหลวง แต่กลับเลือกชาวบ้านธรรมดาที่ทางบ้านยากจนเช่นเจ้า! นั่นเพียงเพราะข้ารู้ตัวว่าตนเองไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของสกุลหลัว ไม่คู่ควรกับผู้ที่มีตระกูลที่แท้จริง ยิ่งไม่อยากให้วันหน้าสามีรู้เรื่องแล้วกล่าวโทษว่าข้าหลอกแต่งงาน ดังนั้นข้าถึงได้เลือกเจ้า!"

ขณะกล่าวนางมองขึ้นลงเพื่อพิจารณาสามีที่พลันเปลี่ยนเป็นดูแปลกหน้า จากนั้นจึงเอ่ยเยาะหยันตนเอง "เดิมทีข้ามาจากครอบครัวพ่อค้าที่ต่ำต้อย ตอนนั้นสกุลซ่งของเจ้าก็ได้ให้เงินจนแทบไม่มีข่าวสารจะกรอกหม้อ นับว่าชาติตระกูลเหมาะสมกันดี ต่างก็ไม่อาจติชอบภรรยาของกันและกันได้ ตอนที่ข้าเปิดเผยความจริงอันย่ำแย่ของตน เจ้าเคยสาบานให้คำมั่นไว้อย่างไรกัน เจ้าบอกว่าต่อให้ชาติกำเนิดที่แท้จริงของข้าเป็นเช่นไร นับจากนี้ข้าก็คือภรรยาของเจ้าซึ่งอินเทียน ชายชาติตรีสกุลซ่ง จะอาศัยความสามารถของตนทำให้ภรรยาและบุตรเป็นที่นับหน้าถือตา แต่ตอนนี้แล้ว เจ้ากลับรังเกียจว่าข้าป่าเถื่อน? แล้วนี่แล้ว...ตอนที่เล่นซุกอยู่บนเตียงกับซุ่ยผิงเออร์เจ้าคงจะรู้ซึ่งถึงท่วงท่าของคุณหนูสกุลหลัวตัวจริงแล้วกระมัง พวกเจ้าช่างเป็นสุภาพชนที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนเสียนี้กระไร!"

สกุลซ่งสามารถก้าวผ่านอดีตที่ยากลำบากสู่ปัจจุบันที่มั่งคั่งมีหน้ามีตาได้ ย่อมมิใช่อาศัยเพียงเบี้ยหวัดเล็กน้อยของซึ่งอินเทียน การวางแผนกิจการของฉงเหิงยังต่างหากที่มีคุณความดีอันมีอาจจะลบล้าง การดูแลร้านค้าหลายแห่งมานานปีได้ขัดเกลาให้สตรีที่เคยอยู่แต่ในห้องหอไม่รู้จักความทุกข์ยากผู้ที่มีกรรมเป็นเยี่ยม บัดนี้เมื่อนางเอ่ยถากถางอย่างเจ็บแสบ ซึ่งอินเทียนที่เพิ่งจะสวมกางเกงออกมาหรือจะทนรับไหว

แม้แต่งงานกันมาสิบปีแล้ว ทว่าในใจเขาก็คงรักฉงเหิงอยู่

ยังมิต้องเอ่ยถึงความฉลาดในการวางตัวของนางกับความเก่งกาจในการผูกสัมพันธ์กับผู้คน ซึ่งส่งผลดีในการทำงานของเขาอย่างยิ่ง ลำพังเอ่ยถึงเรื่องรูปโฉม ชูผิงเออร์ก็มีอาจเทียบขยงเหนียงที่เกิดมางามประณีตดุจหยก สะกดให้ผู้ชมมีอาจละลายตา

เมื่อแรกตอนที่เขาได้ยินเรื่องชาติกำเนิดของขยงเหนียง แท้จริงแล้วในใจยินดีเป็นบ้าเป็นหลังจนยากจะช่มกลิ่น ลอบดีใจว่าหากมิใช่เพราะความลับนี้ ต่อให้นางตกอับเป็นชาวบ้านร้านตลาด ด้วยรูปโฉมระดับนี้ก็ต้องมีคนบดเคี้ยวกันส่งของหมั้นหมาย มีหรือที่โอกาสจะเวียนมาถึงเขาได้

ก่อนหน้านี้ชูผิงเออร์เผยความในใจต่อเขาหลายครั้งหลายครา ล้วนถูกเขาปฏิเสธ ทว่าจิตใจที่ขยงเหนียงให้ความสำคัญกับสิ่งที่เรียกว่าจรรยาของกุลสตรีเสมอมา ขณะร่วมเตียงกระทั่งคำหยาบโลนก็มีอาจทนฟังอย่างไรเสียนานวันเข้าสาม็กรรยาย่อมจะขาดรสชาติ

มีหนหนึ่งระหว่างที่ขยงเหนียงกลับไปเยี่ยมบ้านเดิม เขาดื่มสุราแล้วขาดความยับยั้ง สุดจะข่มใจต่อการรุกเร้าของชูผิงเออร์ หลังจากกึ่งผลึกใสกึ่งโอนอ่อนจนมีสัมพันธ์กัน เขาถึงกับติดอกติดใจมิรู้หาย จึงยิ่งหักห้ามใจไว้ไม่อยู่อีกต่อไป

ถึงอย่างไรชูผิงเออร์ก็ออกมาจากจวนหลวงอ่องที่คลั่งควาโลก็ยกท่วงทีปล่อยเนื้อปล่อยตัวยามอยู่บนเตียงจึงทำให้เขาได้รู้ซึ่งถึงรสชาติอันเต็มอิ่มระหว่างบุรุษสตรีอย่างแท้จริง หลังจากลักลอบเช่นนี้หลายหนเข้าความรู้สึกผิดบาปอันเข้มข้นที่อยู่ในใจเขาก็ถึงกับค่อยๆ เจือจางลงอย่างมาก

บุรุษชนขวายหาความก้าวหน้าในเส้นทางขุนนางเพื่อสิ่งใดกันเล่า มิใช่เพื่อให้ได้เสพดนตรีเคล้านารี ตักดวงความสำราญเล็กๆ น้อยๆ ให้กับ

ชีวิตหรือไร! เปรียบกับสหายขุนนางคนอื่นๆ ที่มีสามภรรยาสี่อนุแล้ว
ครึ่งชีวิตที่ผ่านมาของเขาซึ่งอวินเทียนก็เคยอยู่ไปวันๆ เท่านั้น!

ทว่าในใจเขาก็ยอมรับว่ามีแต่ขงเหินยงที่คู่ควรเป็นภรรยาของเขา
สัมพันธ์บ้าง อันฉาบฉวยกับซุ่ยผิงเอ๋อร์นี่เขามีได้ อยากจะให้ภรรยาล่วงรู้
แม้แต่น้อย

เพียงแต่ววันนี้ไม่รู้เพราะเหตุใดได้มารับใช้ที่คอยดูต้นทางให้เขาเสมอ
กลับหายไปไม่เห็นร่องรอย ทำให้ภรรยาที่กลับเรือนมากะทันหันเห็นสภาพ
อันทุลักทุเลของเขาเข้าอย่างจัง

คิดมาถึงตรงนี้เขาก็อดไม่ได้ต้องกวาดตามองซุ่ยผิงเอ๋อร์ที่ยังคง
เปล่งเสียงร่ำไห้ สัตูชาติญาณบอกเขานางอาจคิดไม่ซื่อเล่นลูกไม้
บางอย่างก็เป็นได้

ทว่า...เรื่องแดงเสน่หานี้ก็ตีเหมือนกัน อย่างที่ซุ่ยผิงเอ๋อร์กล่าว ถึงอย่างไร
นางก็คือคุณหนูตัวจริงของจวนสกุลหลิว จะปฏิบัติกับนางอย่างไม่เป็นธรรม
มิได้ อีกอย่างด้วยนางไม่อาจให้กำเนิดบุตร และที่ผ่านมาก็รักถนอมลูกๆ
ทั้งคู่ของเขามาก ภายหน้านางแต่งเข้าจวนสกุลซึ่งย่อมไม่มีทายาทมา
คุกคามฐานะบุตรสายตรงที่เกิดจากขงเหินยง เขายังไม่มีทางจะหลงอนุ
จนทิ้งขว้างภรรยา เขาจะแบ่งปันความรักให้ทั่วถึงอย่างแน่นอน เช่นนี้ก็
ดีพร้อมต่อทั้งสองฝ่ายมิใช่หรือไร

จริงอยู่เขาลักลอบคบซู่เซ่นนี้ทำให้ขงเหินยงเสียหน้า แต่เขานึกว่า
ด้วยความรู้สึกติดค้างที่นางมีต่อซุ่ยผิงเอ๋อร์มาช้านาน เรื่องรับอนุย่อม
ลุล่วงได้โดยปริยาย เพียงแต่ไม่รู้วาท่านพ่อกับท่านแม่ยายจะยอมหรือไม่
จะรู้สึกหรือไม่ว่าฐานะอนุไม่เป็นธรรมต่อคุณหนูสกุลหลิวตัวจริง

ทว่าภรรยาที่เยือกเย็นวางตัวดีเสมอมากลับลงมือตบผู้อื่นราวหญิงชาวบ้านที่ป่าเถื่อน ข้าเอ่ยประชิดเหน็บแนมเขาอีกด้วย นี่เป็นสิ่งที่เขาคาดไม่ถึงโดยสิ้นเชิง

เมื่อมองเห็นประกายอันเย็นเฉียบในดวงตารูปเมล็ดซึ่ง* คุ้งามของฉยงเหนียง เขาก็พลันเผลอไปชั่วขณะ มือที่พยุ่งซุยผิงเอ๋อร์อยู่ก็คลายออกช้าๆ

หลังจากพูดถากถางสามีจบ นางก็หันไปมองซุยผิงเอ๋อร์ที่ยังหลั่งน้ำตาไม่หยุด "ส่วนเจ้า...ก็ไม่ต้องมาเสแสร้งเป็นเจ้าทุกข์ต่อหน้าข้า! เดิมทีข้าเองก็ไม่รู้หรอก จนกระทั่งเร็วๆ นี้บังเอิญได้ยินคำสนทนาส่วนตัวของท่านพ่อท่านแม่ ข้าถึงได้เข้าใจคดีอุ้มบุตรสาวผิดตัวในครั้งนั้นชัดแจ้งเสียที่เจ้าจะกลับไปถามท่านพ่อท่านแม่ดูเองก็ได้ว่าเหตุใดตอนนั้นถึงอุ้มผิดตัว! เดิมทีเพื่อจะลี้ภัยและรักษาสายเลือดผู้สืบสกุลของตนไว้ พวกท่านจึงขโมยบุตรชายของผู้อื่นมาดบดาศักดิ์ที่บูกมากกลางทาง แต่ใครจะรู้ว่าหลังจากพ้นภัยแล้วมาสลับตัวคืน แม่ผมสองคนของสกุลหลิวจะรีบร้อนจนผิดพลาด ต่างคนต่างก็ไปสลับเด็กมารอบหนึ่ง แม้ทารกชายสองคนจะถูกสลับคืนเรียบร้อย แต่กลับสลับข้ากับเจ้าผิดไป แม่ผมที่สลับเด็กผิดมาสังเกตเห็นในภายหลัง ด้วยเกรงว่าเจ้านายจะเอาโทษนางจึงปิดบังเรื่อยมา จวบจนก่อนตายถึงได้เปิดเผยความจริง ต้นเหตุของเวรกรรมในครั้งนี้อยู่ที่ข้ากับสกุลซุยเป็นผู้ก่อเสียเมื่อไร!"

ถ้อยคำที่นางเอ่ยนี้ไม่มีความเท็จแม้สักนิด ดังนั้นจะว่าไปแล้วสกุลซุยต่างหากคือเจ้าทุกข์ที่แท้จริง

* ซึ่ง คือแอปปริคคต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (บัวย) ชาวจีนมักเปรียบความงามของดวงตาหญิงสาวว่ากลมโตเหมือนเมล็ดซึ่ง

แม้ซุยผิงเอ๋อร์ต้องขัดเซฟเนเจอร์ แต่สาเหตุก็มีใช่เพราะสามีภรรยา
สกุลซุยละโมบในลาภยศจึงขายบุตรสาวไปเป็นนางบำเรอ

ตามข้อเท็จจริงที่ฉงเหิงส่งคนไปสืบมาได้ในภายหลัง เห็นชัดว่า
เป็นซุยผิงเอ๋อร์เองที่ตอนนั้นอายุน้อยมองสถานการณ์ตื่นเงิน รังเกียจว่า
บุตรชายของครอบครัวฐานะดีที่สามีภรรยาสกุลซุยเลือกให้ไม่สูงศักดิ์มั่งมีพอ
นางอาศัยว่ามีรูปโฉมงดงามทั้งยังอ่อนเยาว์จึงลอบหนีออกจากบ้าน
แล้วเป็นฝ่ายไปติดตามหลางอ๋องเพื่อจะเป็นนางบำเรอของเขา เพียงแต่
ต่อมาเมื่อได้เข้าจวนอ๋องจริงๆ ค่อยรู้ซึ่งถึงนิสัยใจคออันโหดร้ายของ
หลางอ๋องอยู่เสีย นางจึงร้องรำว่าพันไม่เลิก

สิ่งที่ฉงเหิงกล่าวมา อันที่จริงซุยผิงเอ๋อร์รู้เรื่องอยู่ก่อนแล้ว
แต่นั้นแล้วอย่างไร หากมีใช่เมื่อแรกอุ้มเด็กผิดตัว ลูกคนชั้นต่ำอย่าง
ฉงเหิงจะมีหรือจะได้เสพสุขกับลาภยศที่ไม่สิ้นสุดของสกุลหลว และ
ได้ครองชื่อเสียงอันดีงามเป็นคุณหนูชนชั้นสูงของเมืองหลวงอยู่เช่นนี้
สิ่งที่เจ้าติดค้างข้าผิงเอ๋อร์...ต่อให้ชาติใดอย่างไรก็ไม่วันหมดสิ้นหรอก!

จากเรื่องที่จะสร้างความประหลาดใจจนกลายเป็นจับคู่ได้ฉากนี้
ในที่สุดก็บานปลายไปถึงเบื้องหน้าหลวเมิ่งถึงผู้เป็นประมุขสกุลหลว

เรื่องอัปยศในเรือนเยี่ยงนี้ แม้แต่ได้ตำราขนบทิศแห่งสำนักอันหลิน
ก็ไม่สะดวกจะออกหน้าด้วยตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นซึ่งอวินเทียนบุตรเขย
ของเขาในตอนนี้เป็นใหญ่ในกรมขุนนาง เสมือนแขนซ้ายขวาของอ๋องได้
เขาจึงต้องไว้หน้าบุตรเขยบ้าง

ด้วยเหตุนี้เมื่อได้ทำหลวปิดประตูห้องหรือกับเหยาซือฮุยหยินของตน

เสร็จ จึงให้เหย้าซื้อในฐานะมารดาเป็นผู้เจรจากับฉยงเหนียง

เหย้าซื้อที่ไม่มีรอยยิ้มของมารดาผู้เปี่ยมเมตตาให้กับฉยงเหนียง
อีกเลยนับแต่พบว่าอุ้มบุตรสาวมาผิตคน คราวนี้กลับดูอ่อนโยนอย่าง
หาได้ยาก นางประดับยิ้มบนใบหน้าก่อนจะจูงฉยงเหนียงมาถึงริมหน้าต่าง
ฉลุลายที่อยู่ทิศตะวันตกของห้องชั้นใน จากนั้นยื่นส่งถ้วยน้ำชาร้อนๆ ไป
ให้พลางกล่าว "ผิงเอ๋อร์เติบโตมาในตลาด ถึงอย่างไรก็บกพร่องธรรมเนียม
เรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้นางทำตามอำเภอใจโดยไม่ปรึกษาพวกเราพ่อแม่
ได้อย่างไรกัน หากบอกออกมาแต่เนิ่นๆ เจ้าที่เป็นพี่สาวมีหรือจะไม่
เข้าอกเข้าใจและอภัยให้นาง"

ถ้อยคำเก๋ไก๋นั้นทำให้หัวใจของฉยงเหนียงตึงฮวบลงไม่หยุดยั้ง

เหย้าซื้อเอ่ยปากต่อดังคาด "เพียงแค่...จะให้ผิงเอ๋อร์น้องสาวเจ้า
เป็นอนุ พอกับแม่ก็ทำใจไม่ได้จริงๆ เดิมทีพวกเราคัดเลือกชายหนุ่ม
รูปงามมากความสามารถไว้ให้นางหลายคนแล้ว ขอเพียงแต่งเข้าไปนาง
ก็คือภรรยาเอก ทว่าที่ผ่านมาน้องสาวเจ้าล้วนไม่ยอมตกลงปลงใจ ในเมื่อ
สองคนนั้น...มาถึงขั้นนี้แล้ว ในใจเจ้าก็อย่าได้เคืองแค้นนางเลย ตอนนี
อวิ้นเทียนเด็กคนนั้นเป็นถึงขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ในเรือนจะปล่อยให้
ว่างโหวงเรื่อยไปได้อย่างไรกัน หากนางแต่งเข้าไปอยู่ในเรือนเจ้า พอกับ
แม่กลับจะวางใจได้ยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามเสียก็มีเจ้าคอยดูแลข้อบกพร่องของนาง
นางเองก็สามารถช่วยเสริมในสิ่งที่เจ้าขาด เออหวังกับหนี่วอิงร่วมปรณนิบัติ
หนึ่งสามี* กันนับเป็นเรื่องที่ดีงาม...ต่อให้นางแต่งเข้าไปแล้วมีฐานะเป็น

* เล่าขานกันว่าธิดาของเหยานามเออหวังกับหนี่วอิงแต่งให้ชนพร้อมกัน หลังจากรู้ว่าชนตาย เออหวังกับ
หนี่วอิงสองพี่น้องต่างก็หันหน้าตายตามผู้เป็นสามีไป โดยเหย้าและขุนคือสองกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของจีน
ในยุคก่อนประวัติศาสตร์

ภรรยาอีกคนที่เย็บเท้าเจ้า แต่นางไม่อาจให้กำเนิดบุตรก็ยอมไม่ทำให้เจ้าลำบากนักมิใช่หรือ"

ถัดจากนั้นเหยาซือพูดอะไรอีกบ้างขยงเหนียงล้วนฟังไม่รู้เรื่องแล้ว เดิมทีนางนึกว่าเหยาซือต้องไม่เห็นพ้องเรื่องตบแต่งซุ่ยผิงเอ๋อร์บุตรสาวแท้ๆ ที่รักถนอมมาตลอดเป็นอนุ นางไม่ทันได้คาดคิดเลยว่าที่แท้เหยาซือตั้งใจจะให้ซุ่ยผิงเอ๋อร์ขึ้นเกี่ยวเข้าจวนสกุลซังในฐานะภรรยาอีกคน

ในใจขยงเหนียงแสนเศร้าสลด ทว่าเมื่อมองดูเหยาซือผู้ที่ตนเคารพ เป็นมารดาแท้ๆ เสมอมา ความทุกข์ระทมนับพันหมื่นกลับไม่อาจจะระบายออก เพียงพูดได้ประโยคเดียวว่า "ท่านแม่ ท่านทำเช่นนั้นได้อย่างไร ...ลูกไม่ยินยอม!"

เหยาซือได้ยินเช่นนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าก็หายไปจนสิ้น เพียงกล่าวด้วยสีหน้าแข็งตึง "ผิงเอ๋อร์ได้รับความทุกข์ยากตั้งมากเพียงนั้น ไซ้ว่าเจ้าไม่รู้! หากมิใช่สามีภรรยาสกุลซุ่ยติดค้างนาง ไม่ดูแลนางให้ดี นางจะถึงกับถูกหลางอ๋องนั้นเอาตัวไปหรือ แต่พวกเราเคยตำหนิพ่อแม่บังเกิดเกล้าของเจ้าเมื่อไรกัน พวกเรารู้ว่าเจ้าถูกประคบประหงมมาแต่เล็ก ไม่มีทางจะกลับเข้าครอบครั้วพ่อค้าชาวบ้านได้เด็ดขาด ดังนั้นจึงไม่เคยเรียกให้เจ้าไปจากสกุลหลิว ทั้งปฏิบัติกับเจ้าเสมือนลูกในไส้ สิ้นเจ้าสาวกับสาวใช้ที่จัดเตรียมให้เจ้าในตอนนั้นมีสิ่งใดบ้างที่ไม่สมฐานะ เจ้ายังมีสิ่งใดไม่พอใจอีก!"

ขยงเหนียงฟังมาถึงตรงนี้ก็งยหน้าขยับ จับจ้องเหยาซือตรงๆ หลางกล่าว "ท่านแม่ ลูกได้ยินคำสั่งเสียก่อนตายของแม่มนั่นแล้ว เดิมทีไซ้ว่าสกุลซุ่ยอยากจะรับโชควาสนาเช่นนี้จากสกุลหลิว..."

เหยาซือพลันถูกเปิดโปงรอยต่างดวงในอดีตจึงอีกอักอยู่บ้าง ทว่า

ไม่ช้าก็สงบสติหน้าขมิได้กลับไป "ตอนนี้ไม่อยากจะรับก็คงไม่ได้แล้ว...
ขุยฉวนเป่าฟี่ชายร่วมสายเลือดของเจ้าคนนั้นไม่รักดี ตีน้องชายภรรยา
จนอาการสาหัสสุดจะยื้อชีวิตได้ บัดนี้ถูกจับขังคุกแล้ว คนสกุลขุยก็ช่าง
ไร้ยางอาย แอบไปขอร้องทางผิงเออร์ ผิงเออร์ใจกว้างมีเมตตาจึงมาขอร้อง
ให้พ่อของพวกเจ้าออกหน้าไกลเกลี้ย นับดูแล้วถือว่านางไม่ผิดต่อสกุลขุยเลย
แต่เจ้าเล่าจะไม่ยอมรับนางเยี่ยงนี้หรือ พ่อของพวกเจ้าหารู้กับอวินเทียน
และแม่ของเขาแล้ว แม่ของเขาขึ้นชอบผิงเออร์มาแต่ไหนแต่ไร อวินเทียน
เองก็บอกว่าหากเจ้ายินยอมก็จะยกผิงเออร์ขึ้นเป็นภรรยาอีกคน"

ฉยงเหนียงฟังจนตะลึงงัน ว่าอย่างไรนะ!...ที่แท้สกุลหลัวกับสกุลซึ่ง
ก็แอบหาหรือกันเรียบร้อยแล้ว น่าขันที่ข้าเพิ่งมารู้เป็นคนสุดท้าย...สกุลขุย
ประสบเคราะห์ที่ไม่คาดฝันเช่นนี้ เหตุใดสามีภรรยาสกุลขุยยอมไปขอร้อง
ขุยผิงเออร์แทนที่จะมาหาข้าเล่า

คิดมาถึงตรงนี้ ในใจฉยงเหนียงก็พลันขมฝาด

เมื่อแรกที่รับรู้ชาติกำเนิดของตน ฉยงเหนียงยังอายุน้อย ในใจนางนั้น
สามีภรรยาสกุลหลัวต่างหากคือญาติที่สนิทที่สุด พอคิดว่าจะต้องพรากจาก
บิดามารดากับพี่ชายที่คุ้นเคย กลับไปอยู่ในครอบครัวพ่อค้าที่ต่ำต้อย
ใช้ชีวิตตามประสาชาวบ้านกับเหล่าคนแปลกหน้า นางก็เอาแต่รำไให้ทั้งคืน
จนน้ำตาชุ่มหมอนกับที่นอน

ยังดีตอนนั้นหลัวเมิ่งถึงเอ่ยปากลั่นวาจาว่า... 'สกุลขุยเป็นเพียง
ครอบครัวพ่อค้าที่ตั้งแผงขายขนมอยู่ในตลาด ความเป็นอยู่อัตคัดขัดสน
บุตรที่สกุลหลัวถอนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูมาสิบหกปีจะให้กลับไปร้อง
ขายของอยู่ริมถนนได้อย่างไรกัน อีกอย่างเรื่องเสียชื่อก็ไม่ควรให้แพร่พราย

ออกนอกเรือน ในเมืองหลวงมีใครบ้างไม่รู้ว่าลือเจียงฉงยคุณหนูสกุลหลิวเพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและความสามารถ หากจู่ๆ สงนางคืบไป ย่อมทำให้ผู้อื่นติฉินนินทาจนเสื่อมเสียชื่อเสียงอันดีงามของสกุลหลิว อย่างไรเสียสกุลหลิวมีบุตรสาวมากเพียงไรก็เลี้ยงไหว'

หลิวเมิ่งถิงจึงปฏิเสธคำอ้อนวอนของสกุลซุ่ยที่จะขอรับตัวบุตรสาวแท้ๆ กลับไป

ต่อมาสกุลซุ่ยไม่ยอมเลิกราแต่โดยดี ไวยวายจะไปฟ้องร้องทางการเพื่อทวงคืนบุตรสาว สกุลหลิวถึงได้ผินตอบรับให้พวกเขาสามีภรรยา มาพบปะฉงยเหียงเพื่อฟังความเห็นของนาง

น่าขันที่ตอนนั้นในใจนางยังซาบซึ้งต่อสกุลหลิว ประกอบกับเข้าใจผิดว่าสกุลซุ่ยขายบุตรสาวแลกเงินทอง หมายถึงพึงพิงผู้มีลาภยศ ความดีดีของสกุลซุ่ยจึงทำให้นางนึกถึงเรื่องขึ้นมาทันที รู้สึกว่าหากตนตกอยู่ในมือพ่อค้าที่เลื่อมทรมาร้ายางอายเยี่ยงนี้ก็เท่ากับร่วงลงสู่กองเพลิง ไม่มีวันจะได้ใจหัวขึ้นมาอีกแล้ว ดังนั้นเมื่อได้พบสามีภรรยาคนนั้น ได้เห็นเครื่องแต่งกายอันหอมช่อไม่ถูกกาลเทศะกับท่าทีอึดอัดวางตัวไม่ถูกดูไม่อาจสู้หน้าผู้อื่นนั้นแล้ว นางจึงอดไม่ได้ที่จะเผยสีหน้าเดียดฉุนท์ เอย่คำประชดประชันที่รุนแรง แล้วพูดตรงๆ ว่า 'ข้ายอมตายก็ไม่ขอกลับไปกับพวกเขา'

นับแต่นั้นพวกเขาก็ไม่ได้มารบเร้าเข้าซึ่ที่จวนสกุลหลิวอีก ยิ่งไม่ได้มาปรากฏตัวเบื่องหน้านางนับแต่นั้น

แม้กระทั่งตอนที่นางออกเรือนแล้วได้ยินว่าสกุลซุ่ยตกยากถึงขั้นต้องอพยพไปหาเลี้ยงชีพที่กวนซี* เงินหนึ่งร้อยตำลึงที่นางให้ว่วานคน

* กวนซี หมายถึงพื้นที่ทางตะวันตกของด่านหนานกู่หรือด่านกง

นำไปให้ก็ยังถูกคนสกุลซุ่ยส่งคืนมาถึงจวนสกุลซ่งครบทั้งจำนวน เพียงแนบจดหมายบอกชัดว่าให้นางเป็นบุตรสกุลหลิวและออกเรือนไปอย่างสบายใจ พวกเขาจะไม่มาหานางอีก จะไม่ทำให้ผู้อื่นล่วงรู้ชาติกำเนิดที่แท้จริงของนางเด็ดขาด

ตอนนี้มาคิดดูแล้ว คำพูดและการกระทำของนางในวันนั้นทำให้บุพการีผู้ให้กำเนิดต้องปวดใจเพียงใด

วันนี้เมื่อเหยาชื่อเอาพี่ชายสกุลซุ่ยมาข่มขู่บีบคั้นให้นางยอมก้มศีรษะ คำชักถามนับพันหมื่นประโยคของนางจึงล้วนติดค้างอยู่ในลำคอ ไม่อาจเปล่งออกจากปากได้อีก

เดิมบิดามารดาสกุลซุ่ยก็เสียบุตรสาวไปแล้ว หากขาดบุตรชายไปอีกคน ไม่เท่ากับเอาชีวิตสองสามีภรรยาผู้เฒ่านั้นหอรอกหรือ

เห็นนางไม่พูดจา เหยาชื่อค้อยคลี่ยิ้มผ่นคล้ายสีหน้า "เจ้าอย่าได้คิดไม่ตกไปเลย ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องของคนครอบครัวเดียวกัน ทางด้านสกุลซุ่ยเจ้าก็ไม่ต้องกังวล พ่อของพวกเจ้าจะให้อ้วนสหายร่วมรุ่นช่วยจัดการให้เรียบร้อยเอง..."

เมื่อออกมาจากจวนสกุลหลิว ฉยงเหียงก็ขึ้นรถม้ากลับจวนสกุลซ่งไปอย่างใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

นางสูดหายใจเข้าอย่างกลดก ลืมตั้งใจจะไปดูบุตรชายหญิงที่กำลังฝึกคัดอักษรอยู่ในห้องหนังสือ ทว่าระหว่างเดินผ่านสวนดอกไม้เล็ก นางกลับได้ยินเสียงหัวเราะอันเบิกบานของเหลียนเกอเออร์* บุตรชายวัยเก้าขวบดังมาว่า "น้ำซุ่ย ที่ท่านพูดมาเป็นเรื่องจริงหรือ ต่อไปท่าน

* เกอ หรือเกอเออร์ แปลว่าพี่ชาย เป็นคำต่อท้ายชื่อของเด็กชายเพื่อเรียกในเชิงเอ็นดู

จะมาอยู่ที่จวนของพวกเราตลอดไปใช่หรือไม่"

"หากแม่เจ้าเห็นด้วยก็เป็นเรื่องจริง...เพียงแต่กลัวว่าแม่เจ้าจะไม่ยินยอม..." ซุยผิงเอ๋อร์ตอบเสียงนุ่มนวล

เสียงพูดของซุยผิงเอ๋อร์ยังไม่ทันจะขาดคำ เซียนเจียเอ๋อร์* บุตรสาวของฉงเหนียงก็ถามด้วยเสียงเล็กๆ "เหตุใดท่านแม่จะไม่ยินยอมเล่า"

"นางอาจกลัวว่าน้ำอู่จะเป็นเพื่อนพ่อเจ้ากับพวกเจ้านานเกินไปนางจะได้อยู่เป็นเพื่อนพวกเจ้าพ่อลูกน้อยลงกระมัง" ซุยผิงเอ๋อร์จึงใจเอื่อยอย่างลึกลับ

เหลียนเกอเอ๋อร์ฟังจบกลับพูดอย่างไม่พอใจ "ท่านแม่งานยุ่งจะแะนางเพียงชอบดื่มชาแต่งกลอนแล้วก็แจกจีกกินแจกับพวกฮูหยินตระกูลใหญ่พอถูกคนชมว่าเป็นแบบอย่างของกุลสตรี นางก็ดีใจจนลืมข้ากับน้องสาวแล้วยังไม่มีเวลาไปสนใจท่านพ่อหรอก...คราวก่อนตอนที่ท่านพ่อเป็นใช้นางก็ไม่ได้เป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ เพราะกำลังวุ่นกับการระดมเงินบริจาคช่วยผู้ประสบภัยที่วัดเป็นเพื่อนฮูหยินอัครเสนาบดีอะไรนั้นอู่มิใช่หรือ หากไม่ใช้น้ำซุยกอยใส่ใจดูแล เกรงว่าท่านพ่อคงต้องป่วยหนักแล้ว!"

ถัดจากนั้นซุยผิงเอ๋อร์พูดเสียงเบาว่าอะไรต่อฉงเหนียงล้วนฟังไม่รู้เรื่องอีก

หากบอกว่าการทรยศของสามีได้ฉีกเปลือกนอกอันจอมปลอมที่ทำให้ผู้อื่นนึกอิจฉาชีวิตนางแล้ว เช่นนั้นคำพูดที่ฟังดูไร้เดียงสาของบุตรชายก็ยิ่งบดขยี้ความพยายามทั้งหมดที่หลอกหลวงทั้งตัวนางเองกับผู้อื่นจนไม่เหลือดี หยาดน้ำตาพลันรินไหลลงมาทันใด

* เจีย หรือเจียเอ๋อร์ แปลว่าพี่สาว เป็นคำต่อท้ายชื่อของเด็กหญิง ทำนองเดียวกับเกอเอ๋อร์

สตรีชั้นสูงจากตระกูลใหญ่ผู้ถือครองหัวเมืองหลวงอะไรนั้นล้วนเป็น
สิ่งไร้ค่าที่เทียบกับสุนัขขมายลมยังไม่ได้ด้วยซ้ำ!

นับจากอายุสิบหกปีเป็นต้นมา นางก็ยิ่งให้ความสำคัญกับตนเอง
ในสายตาของผู้อื่น เพียงเฝ้าหวังว่าหากสักวันถูกผู้อื่นล่วงรู้ชาติกำเนิด
นางจะได้รับคำพูดประโยคหนึ่งจากผู้คน... 'ไม่เชื่อหรอก! บุตรีสกุลหลัว
มีทั้งรูปโฉม ความสามารถ และความประพฤติที่ไม่มีใครเทียบได้ นางจะ
เป็นลูกพ่อค้าแผงลอยที่ต่ำต้อยไปได้อย่างไร'

ทว่าความพยายามทั้งหมดนี้แลกได้สิ่งใดกลับมาเล่า

บิดามารดาเลี้ยงหมายจะรักษาน้ำตาจึงมอบฐานะบุตรภรรยาเอก
อันจอมปลอมให้นาง ทว่าตระหนักรู้ที่จะมอบความรักความเมตตาที่แท้จริง
ของคนเป็นบิดามารดา ส่วนนางก็ตั้งหน้าตั้งตาสวมบทบาทเป็นกุลสตรี
ที่เจียบแหลมในสายตาของผู้คนอย่างระแวดระวังระคนร้อนตัว ทว่า
กลับสูญเสียหัวใจของสามีกับลูกๆ ไป

แม้กระทั่งบิดามารดาแท้ๆ ก็ถูกคำพูดฉีกหน้าอย่างไร้ไม่ตรีของนาง
ทำร้ายจิตใจ ข้าบัดนี้ยังตกยากจากนางไปแดนไกลเสียแล้ว...

ฉงเหนียงรู้สึกถูกในลำคอจนยากจะหายใจได้ ฟาดินอันกว้างใหญ่นี้
คล้ายไม่เหลือตำแหน่งแห่งที่ของนางโดยสิ้นเชิง

หากว่า...เมื่อแรกย้ายออกมากลับไปกับสามีภรรยาสกุลซุ่ย ยอมรับ
ตำแหน่งแห่งที่ของตนเองให้ชัดแต่เนิ่นๆ ข้าก็จะได้ลงเอยในสภาพ
อันน่าขันเช่นวันนี้หรือไม่

ฉงเหนียงไม่อาจจินตนาการต่อได้ เมื่อนางเดินใจลอยไปจนถึง
ข้างบ่อน้ำในสวนดอกไม้ท้ายจวน นางเพียงรู้สึกได้ว่าด้านหลังมีเรียวแรง

ชุมหนึ่งพลันผลัคนางตกลงไปในบ่อน้ำลึก

ยามที่ปากลำลึกลงน้ำเข้าไปหลายอีกจนทั้งร่างจมดิ่งลงอย่างรวดเร็ว
นางแว่วเสียงได้กรับใช้ของซ่งอวี่นเทียนตะโกนกันว่า "แย่แล้ว! สุหยิน
คิดไม่ตก กระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตายเสียแล้ว!"

2

เมื่อขอบฟ้าเริ่มปรากฏสีขาวพุงปลาที่ละน้อย ตำบลผุหรงเล็กๆ ที่อยู่ริมน้ำขานเมืองหลวงยังคงเจียบสัจดไปทั่วบริเวณ เรือไปเผิง* ที่อยู่ใต้สะพานหินโค้งจอดเกาะกลุ่มสองลำบ้างสามลำบ้าง พวกมันไหวกระเพื่อมตามระลอกน้ำพลาจรรอคอยให้คนบังคับเรือตื่นจากห้วงนิทราอันแสนหวานเช่นทุกวัน

ทว่าผู้ที่เลี้ยงชีพโดยพึ่งพาฝีมือในการนั่งขมมนั้นต้องตื่นเช้ากว่าผู้อื่นอยู่บ้าง

ดังนั้นสกุลชายที่จะไปขายขมชนิดต่างๆ กับเกี่ยวน้ำเป็นอาหารเช้าริมทางในวันนี้จึงเริ่มจุดเตาไฟและนวดแป้งลงนั่งในลังถึงนานแล้ว

ไม่นานนักประตูไม้ที่ถูกคว้นไผ่รมจนเก่าคร่ำครวาก็ถูกผลักเปิดดังแอ็ดแม้นางน้อยที่ดูแล้วอายุเพียงสิบสี่สิบห้าปีและมีเรือนผมยาวดำขลับทั้งตัว

* เรือไปเผิง แปลตรงตัวว่าเรือประทุนขาว คือเรือเล็กที่พบมากแถบเมืองเซาซิง มณฑลเจ้อเจียง ประทุนเรือทำด้วยไป๋จู้ คือไม้ชนิดหนึ่งซึ่งต้นอ่อนจะมีผงแป้งสีขาวเคลือบบางๆ อยู่บนลำต้น

สยายลงมาถึงหนึ่งกำลังหัวถึงไม้ที่สูงเกือบถึงเอวหนึ่งใบก้าวออกมาจาก
ด้านในของประตู

แม้สีท้องฟ้ายังไม่สว่างเต็มที่ ทว่าแสงรำไรเพียงแค่นั้นก็พอจะ
ส่องผิวพรรณอันขาวสะอาดตาของแม่นางน้อยผู้นี้ให้สว่างแล้ว จริยอยู่
สายลมอันอบอุ่นอ่อนโยนที่เคล้าด้วยดอกท้อกับริวฝนพรำของตำบล
ริมน้ำแห่งนี้เหมาะแก่การอยู่อาศัยเป็นอย่างยิ่ง แต่หญิงงามที่มีกลิ่นอาย
สูงส่งเกินบรรยายเช่นแม่นางน้อยผู้นี้กลับพบเห็นได้ไม่มาก

แลเห็นดวงตาใต้คิ้วที่เห็นสละบัดค้อนั้นราวน้ำพุใสซึ่งปกคลุมด้วย
ไอลหมอกเย็นอันบางเบา ได้จุมพิตไต้งรั้นคือริมฝีปากบางจัมลิ้มที่กำลัง
เม้มนิดๆ เนื้ออímตรงกึ่งกลางของปากรูปกระจับนั้นดูขมนมดอกซึ่งที่
เพิ่งจะออกจากหลังถึง ทั้งเฝ้าวนจนไม่อาจจะสลายตา ทั้งคล้ายเคลือบด้วย
น้ำแข็งอันแวววาวดึงดูดใจ

นางไม่ได้รีบร้อนไปตักน้ำสะอาดในบ่อ ทว่าไปยืนบนเชิงสะพานหิน
ที่ทอดผ่านหน้าลานเรือนของตนแล้วก้มหน้าส่องดูแม่น้ำก่อน บนผิวน้ำ
ที่ออกสีเขียวนิดๆ นั้นมองเห็นเงาของนางได้รางๆ นางจึงวางถ้ำน้ำลงพื้น
หยิบหวีไม้ท้อซึ่งหวีหักไปบางส่วนแล้วเล่หนึ่งออกมาจากด้านใน
ของสายคาดเอวเนื้อหยาบ จากนั้นอาศัยเงาในแม่น้ำค่อยๆ สางรวบ
เรือนผมยาวดำขลับที่ทิ้งตัวอยู่ข้างหัวไหล่ ก่อนดึงผ้าสีน้ำเงินผืนหนึ่งจาก
ในแขนเสื้อมาห่อคลุมเส้นผมซึ่งรวบขึ้นอย่างยากเย็นด้วยท่าทางที่
ค่อนข้างงุ่มง่าม

นางมองดูเรือนผมของตนซึ่งนับว่าเป็นทรงได้เสียที่ แม้ตรงจนยังมี
เส้นผมลุ่มลงมาหลายปอย แต่ก็ถือว่าสามารถออกไปพบเจอผู้คนได้แล้ว

นับดูหิ้วเจียงฉงมีชีวิตมาสองชาติภาพแล้ว ทว่าในอดีตโอกาสที่นางเคยลงมือหิวผมด้วยตนเองกลับมีอยู่น้อยแสนน้อย ไม่แปลกเลยที่ตอนนี้นางจะวุ่นวายจนมือไม้ปั่นป่วน

หิ้วเจียงฉง? นางผีนัยม่น้อยๆ ให้กับเงาบนผิวน้ำ ไมสิ ตอนนี้ชื่อจริงของข้าควรเป็นชุยเจียงฉงแล้ว

ยามที่นางจมลงในน้ำอันเย็นเฉียบบ่อนั้น ความรักกับความแค้นก็ล้วนดับสูญไปด้วย เดิมทีนางนึกว่าตนเองไร้กำลังจะกอบกู้อะไรได้แล้ว แต่ใครจะรู้ว่าชั่วขณะที่วิญญาณออกจากร่างกลับกลายเป็นห้วงฝันอันเลื่อนลอย เพียงพริบตานางก็ได้หวนกลับมาในปีที่ตนเองอายุสิบห้านี้อีกครั้ง

จริงอยู่ว่ารูปร่างนางยังคงเดิม ทว่าสภาพรอบข้างกลับเปลี่ยนไปราวฟ้ากับดิน มองเค้เดิมในชาติก่อนไม่ออกสักนิดเดียว

ในชาติก่อนที่กลายเป็นห้วงฝันนั้น ชีวิตของนางกล่าวได้ว่าราบรื่นจนชวนให้สตรீทั่วไปอิจฉา ทว่าหลังจากมีชาติก่อนอันดั่งามเพียงนั้นแล้ว เมื่อได้มีชีวิตใหม่อีกหนึ่งชาติภาพ นางกลับต้องตกอับมาเป็นบุตรสาวครอบครัวพ่อค้าแผงลอย นับว่าร่วงจากก้อนเมฆลงสู่ส่วนลึกของโคลนตมก็ว่าได้ หากเปลี่ยนเป็นผู้หนึ่งคงจะโกรธแค้นกล่าวโทษสวรรค์ว่ากลั่นแกล้งคนขอยอมแขวนคอตายเองก็ไม่ขอยอมรับความทุกข์ยากของชีวิตภาพใหม่อันแสนต่ำต้อยนี้หรอก

แต่สำหรับนางที่กลายเป็นชุยเจียงฉงแล้ว เมื่อแรกที่ดวงตาอันสะลึมสะลือทั้งคู่ลืมขึ้นเห็นหยากไยบนคานห้องกับสามีภรรยาสกุลชุยที่กำลังขมวดคิ่วมองนาง ตอนนั้นแม้นางจะยังตระหนก ทว่าไม่เข้าใจ

ก็คืนสู่ความสงบ

ความอบอุ่นและเห็นบนนาบนโลกนี้คนเราต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง ภายใต้อาภรณ์อันหรูหราฟุ้งเฟ้อในชาติก่อนซ่อนรอยต่างพร้อยไว้มาก เพียงใดก็มีแต่เจ้าตัวที่ล่องรู้

นางกลายเป็นชุยเจียงฉยงก็ดีเหมือนกัน ทุกสิ่งก็แค่หวนคืนสู่ ตำแหน่งดั้งเดิมของมันเท่านั้น เพียงแต่ว่า...ในชาติก่อนความลับเรื่อง ชาติกำเนิดถูกเผยออกมาตอนที่นางอายุสิบหก แต่เหตุใดตอนนี้จึง เลื่อนเร็วขึ้นปีหนึ่งเล่า หรือเพราะการเกิดใหม่ของนางทำให้ชาตินี้เกิด ความเปลี่ยนแปลงบางอย่างขึ้น?

จำได้ว่าตอนที่นางฟื้นขึ้นมาในคราแรก บริเวณข้อพับแขนปวดแสบ ร้าวถูกไฟเผา นางม้วนแขนเสื้อขึ้นดูก็เห็นตรงข้อพับปรากฏสัญลักษณ์ 'วัน'* สีแดงสด ซึ่งคล้ายคลึงกับเครื่องหมายสวัสดิกะในพุทธศาสนา นี่เป็นสัญลักษณ์ที่นางไม่เคยมีในชาติก่อน เครื่องหมายสวัสดิกะสื่อถึง ความสว่างไสว และยังแผ่ไปยังสังสารวัฏอันไม่สิ้นสุด ในใจนางจึง คิดว่า...หรือนี่จะเป็นผลตอบแทนที่ขณะมีชีวิตข้าทำคุณสิ่งสมไ้มาก?

ในช่วงไม่กี่วันแรกของการเกิดใหม่ ฉยงเห็นงมกใจลอยและยัง แคลงใจว่าตนเฝ้ากำลังฝันอยู่หรือไม่ รอจนสงบใจและรู้สถานภาพของตน ชัดเจนในที่สุด นางที่เพิ่งฟื้นไข้จึงแสรังทำที่ว่าป่วยจนเลอะเลือน สอบถาม เหตุการณ์ก่อนนี้อย่างหน้าตาเฉย

ฟังจากความหมายของชุยจงบิดนางแล้ว สาเหตุที่ค้นพบว่าสองสกุล อุ่มนุตรสาวสลับตัวกันนั้น ต้องเริ่มเล่าจากที่ชุยผิงเอ๋อร์ออกความคิดให้

* สัญลักษณ์ 'วัน' หรือสวัสดิกะ (卐) เป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏในศาสนาพุทธ แสดงถึงความมงคล จะมีปรากฏแค่ 'วัน' ซึ่งเป็นรูปกากบาทปลายหักมุมเวียนขวา ขณะที่ศาสนาอื่นที่มีการพบปรากฏสัญลักษณ์วันกลับด้านกัน '卐' ภายหลังยังใช้เป็นสัญลักษณ์ของนาซี โดยของฉยงเห็นงมกเป็นสัญลักษณ์นี้ '卐'

ทางบ้านเข้าไปขายขนมในเมืองหลวง

เมื่อซุยจงเห็นพ้อง ซุยผิงเอ๋อร์ก็ติดตามบิดาเข้าเมืองหลวงไปขายขนมแบบหาบเร่ มีอยู่หนึ่งขณะนำขนมที่สาวใช้ในจวนสกุลหลัวส่งซื้อไว้มาส่ง บังเอิญถูกเหยาซือฮูหยินได้เท่าหลัวพบเข้า ซุยผิงเอ๋อร์หน้าตาละม้ายเหยาซือเป็นอย่างยิ่ง ถึงขั้นทำให้เหยาซือกับหญิงรับใช้อาวุโสที่อยู่ข้างกายนางมองตาค้าง

เนื่องจากฉงเหียงไม่เคยค้าขายใครในสกุลหลัวเลย ประกอบกับคำกล่าวเล่นของซุยผิงเอ๋อร์ที่พูดว่า 'ข้าคล้ายฮูหยินเพียงนี้' ยังนึกว่าเมื่อแรกพ่อแม่อุ้มเข้ามาผดเสียด้วยข้า' ก็ยิ่งทำให้เหยาซือบังเกิดความสงสัย

หลังจากพูดคุยกัศัพเพหระกันไม่กี่ประโยคก็เผชิญรู้ว่านางคือบุตรสาวของสกุลซุยในตอนนั้น เพียงนึกถึงเรื่องเลวร้ายที่ตนบงการให้แม่นมทำในใจเหยาซือก็พลันแตกตื่น รีบซักถามอย่างละเอียด รวมทั้งคาดคั้นแม่นมสองคนนั้นจนค้นได้ข้อมูลจากปากของแม่นมแซ่ฮั่น ทำให้ล่วงรู้ความจริงที่อีกฝ่ายอุ้มบุตรสาวของสองสกุลมาผดคน

ทั้งสองสกุลต่างก็พลันอารมณ์พลุ่งพล่าน ทว่าไม่ทันไรฝ่ายสกุลหลัวก็ตั้งสติได้ เห็นว่ายังดีที่บุตรสาวของสองสกุลล้วนยังไม่ถึงวัยปักปัน* ไม่เคยหมั้นหมายกับผู้ใด ฉงเหียงเองก็ไม่ค่อยได้พบปะผู้คนภายนอกด้วยตามธรรมเนียมของแผ่นดินต้าหยวนแล้ว สตรีจะนับว่าถึงวัยปักปันในวันเทศกาลซังซื่อ** จากนั้นเหล่าคุณหนูในเมืองหลวงถึงจะติดตามมารดาเข้าออกงานเลี้ยงขนาดใหญ่ที่เป็นทางการ และถือโอกาสกำหนด

* วัยปักปัน ปกติหมายถึงช่วงอายุเต็มสิบห้าปี หญิงสาวชาวจีนสมัยก่อนจะเกล้าผมปักปันเป็นสัญลักษณ์ว่าถึงวัยออกเรือนแล้ว

** เทศกาลซังซื่อ ตรงกับวันที่สามเดือนสามตามจันทรคติจีน ชาวจีนในสมัยโบราณจะจัดพิธีเซ่นไหว้และชำระล้างริมฝั่งแม่น้ำลำธารเพื่อขับไล่สิ่งชั่วร้ายและโรคภัยไข้เจ็บ

คู่หมายได้ ดังนั้นนอกจากญาติมิตรแล้ว ครอบครัวขุนนางในเมืองหลวง
ส่วนใหญ่จึงยังไม่เคยได้พบเห็นคุณหนูแห่งจวนสกุลหลิวผู้นี้

คนสกุลหลิวรู้ดีกว่า...การคบกับทุกสิ่งล้วนยังทันกาลอยู่!

เนื่องจากเหยาซือได้เห็นซุยผิงเอ๋อร์กับตา ด้วยความรักลูกนางจึง
รีบไปหาหรือกับฮูหยินผู้เฒ่า ให้หลิวเมิ่งถึงออกหน้าเจรจาตกลงกับพ่อค้า
สกุลซุยว่าจะสลัปคืนบุตรสาวของสองสกุลกันอย่างเรียบร้อย

อย่างไรเสียเมื่อสตรีเติบโตใหญ่ขึ้นย่อมเปลี่ยนไปมากมาย ต่อให้มีคน
ต่างแซ่เคยเจอขงเหนียง ขอเพียงเฉไฉว่านางโตขึ้นแล้วหน้าตาเปลี่ยน
ก็ไม่อาจจับผิดได้แล้ว

ทว่าเมื่อขงเหนียงได้ยินข่าวกลับร้องไห้เศร้าเสียใจมิคลาย
ทั้งปฏิเสธตรงๆ ว่าไม่ยินยอมไปจากจวนสกุลหลิว แต่หากจะให้นางอยู่ต่อ
เช่นนั้นซุยผิงเอ๋อร์ก็ต้องอยู่ในจวนสกุลหลิวอย่างไร้ฐานะอันชอบธรรม
จะอย่างไรเหยาซือก็มีบุตรช้า ตอนนั้นวัยเลยสามสิบถึงค่อยมีลูกแฝด
ชายหญิงคู่นี้ ย่อมไม่เหมาะที่จะบอกผู้อื่นกระมังว่าตนคลอดบุตรสาว
ออกมาอีกคน หรือจะบอกว่าซุยผิงเอ๋อร์คือลูกของอนุนางบำเรอ

แม้เหยาซือทำใจแข็งต่อขงเหนียงที่ตนเลี้ยงดูมาถึงสิบห้าปีไม่ได้
อยู่บ้าง ทว่าเมื่อเห็นซุยผิงเอ๋อร์ที่หน้าละม้ายตนและฉลาดชวนเอ็นดูกลับ
ต้องสวมชุดกระโปรงที่เต็มไปด้วยรอยปะทุน เหยาซือก็พลันละอายใจว่า
ตนติดค้างบุตรสาวแท้ๆ มากเหลือเกิน สุดท้ายนางจึงกัดฟันเรียกหญิง
รับใช้อาวุโสในจวนสองคนให้ใช้กำลังดันตัวขงเหนียงขึ้นรถม้าแล้วส่งคืน
สกุลซุยไปเสีย

หลังจากขงเหนียงมาถึงสกุลซุยก็ร้องไห้อาละवादไม่หยุด ดื่มน้ำ

คิดว่าซามบิน กินข้าวก็ทนไม่ได้ที่เมล็ดข้าวหายาบ สุดท้ายนางถึงกับ
ใช้ขันสูงจนลูกไม้ไหว สลบลไปสามวันสามคืนติดกัน

ดังนั้นพอลงเหนื่อยล้มตาขึ้น หลิวชื่อมารดาแท้ๆ ของนางจึง
ทั้งยินดีทั้งเป็นกังวล สิ่งที่ยินดีคือบุตรสาวฟื้นขึ้นมาเสียที ส่วนสิ่งที่เป็
กังวลคือหากบุตรสาวยังคงร้องไห้อละวาดอีกจะทำอย่างไรดีเล่า

ที่ว่าอาจเพราะครั้งนี้ลงเหนื่อยเป็นขันสูงจนกระเเทือนถึงสมอง
เมื่อฟื้นแล้วจึงถามแต่คำถามที่แปลกพิกล รวากับไม่รู้สาเหตุใดตนจึง
กลับมาที่สกุลซุ่ยได้

หัวใจของหลิวชื่อลอยดวงขึ้นมามีอีกครั้ง วิตกว่าบุตรสาวจะใช้ขัน
จนเป็นโรคประหลาด นางจึงค้นกำไรเงินคู่หนึ่งที่เป็นสินเจ้าสาวของตน
ออกมาจากกันหีบ เตรียมจะให้ซุ่ยจงไปจำนำแลกเงินจำนวนหนึ่งเพื่อ
เชิญหมอมารักษายงเหนียง

ที่ว่าลงเหนื่อยกลับบ่ยั้งไว้ นางเรียกหลิวชื่อว่า 'ท่านแม่' อย่าง
สงบเยือกเย็น บอกเพียงว่า 'ลูกดีขึ้นมากแล้ว ไม่จำเป็นต้องสิ้นเปลือง
เงินทองไปเชิญหมอหรอก'

ไม่ว่านั่นจะเป็นห้วงฝันอันเหลวไหลตื่นหนึ่งหรือไม่ แต่การได้เกิดใหม่
อีกหนึ่งชาติภพนี้ก็ดียิ่งนัก

หลังจากลงเหนื่อยเข้าใจสถานการณ์ของตนกระจ่างแล้ว เว้นแต่
สองวันแรกที่ยังดูคล้ายจิตใจห่อเหี่ยว ไม่ซำนางก็กระตือรือร้นและพยายาม
ปรับตัวกับชีวิตชาวบ้านที่เมื่อก่อนเคยหวาดหวั่นมิคลาย

ที่ว่าสามีภรรยาสกุลซุ่ยกลับยังคงวางตัวไม่ถูกอยู่บ้าง จนแล้วจนรอด
เมื่อเห็นบุตรสาวแท้ๆ ที่บอบบางก็ยังรู้สึกว่านางคือคุณหนูในजनคนใหญ่

คนโต ยามพูดจากับนางจึงใจจะมัดระวังไปเสียทุกอย่าง

ฉงเหียงไม่อยากให้คนในครอบครัวมีท่าที่ห่างเหินเช่นนี้ต่อไป ดังนั้นเช้าวันนั้นขณะที่สามีภรรยาสกุลซุ่ยง่วนอยู่กับการจุดเตาไฟหนึ่งชนม นางจึงเป็นฝ่ายหิ้วถังน้ำออกจากลานเรือนมาตักน้ำเอง เพียงแต่แม่นางน้อย มีรูปร่างเล็กอ่อนแอเกินไปสักหน่อย แม้ในถังน้ำยังว่างเปล่า แต่เมื่อหิ้วมาถึง ข้างบ่อน้ำก็ยังคงปวดเมื่อยข้อมือ

อาจเพราะความทรงจำในวาระสุดท้ายยามร่วงดิ่งถึงกันบ่อเมื่อ ซาดิก่อนเลวร้ายเหลือทน นางจึงมองปากบ่อที่แสนลึกนี้อย่างลงเลอยู่บ้าง ตอนนั้นเองก็มีคนผู้หนึ่งเดินเข้ามาใกล้ "แม่นางน้อยบ้านซุ่ยยกไม่ไหว กระมัง จะให้พี่ช่วยประคองสักเล็กน้อยหรือไม่เล่า"

ฉงเหียงหันไปก็เห็นชายหนุ่มท่าทางกะลิมกะเหลี่ยผู้หนึ่ง นาง จำได้เลาๆ เหมือนหลิวซือเคยบอกว่าคนผู้นี้มีนามว่าจางวัง เป็นบุตรชาย คนเดียวของเจ้าแกร้านเนื้อหมูตรงถนนด้านหน้า เขาอาศัยว่าทางบ้าน ฐานะดี จึงเอื้อระเหยลอยชายไปวันๆ สิ่งที่ชื่นชอบที่สุดก็คือการแตะโลม หญิงม่ายกับสะใภ้สาวของเพื่อนบ้านซึ่งมักนั่งทำแบบรองเท้าอยู่ข้างประตู

ดูท่าทางเขาเพิ่งจะกลับจากการร่ำสุรายามราตรีมา รุ่งสางแล้ว ยังไม่ทันกลับถึงบ้าน ในยามนี้หมวกผ้าบนศีรษะเขาเอียงกระเท่เร่ เชือกผูกเสื้อก็หลวมรุ่มร่าย กลิ่นสุรายังคลุ้งไปทั่วร่าง

จางวังเองก็รู้จักฉงเหียง อย่างไรก็ตามเสียเรื่องที่คนขายขนมสกุลซุ่ย กับครอบครัวซาดิกระดุกดิตระกูลหนึ่งอุ้มลูกสลับผิดตัวกันก็โงะจั้นไปทั้ง ถนนแล้ว

แม่นางน้อยสกุลซุ่ยที่เพิ่งเปลี่ยนตัวกลับมาครั้งนี้คงเป็นเพราะอยู่ดีกินดี

มาแต่เล็กจึงได้งามเจิดฉายเหนือสามัญ และด้วยรูปโฉมของนางที่สืบทอดแต่จุดเด่นของสามภรรยาสกุลซุซุ จึงยิ่งประกอบกันเป็นโฉมสะคราญแห่งแคว้นผู้หนึ่ง คนงามหยาดเยิ้มปานเทพิดาที่ปกติจะลงจากรถม้าคันหรูมาให้ได้ยลเท่านั้น บัดนี้ถึงกับหล่นลงมาอยู่ที่มุมถนนในตลาดแห่งนี้ บุรุษเจ้าสำราญทั้งถนนนับว่ามีโชคที่จะได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับหญิงงามแล้ว!

เมื่อเข้าตรู่จางรุ่งฟุ้งออกจากประตูบ้านของนางโลมเถื่อน* พอเดรีดเตร่มาถึงละแวกบ้านสกุลซุซุ เขาก็พลันนึกถึงแม่นางน้อยที่มาใหม่ จึงตั้งใจหยุดรออยู่ครู่หนึ่ง นึกไม่ถึงว่าจะได้พบคนงามตกยากผู้นี้เข้าจริงๆ ดังนั้นเขาจึงประชิดเข้ามาใกล้ หมายถึงหยอกเอนนางเสียหน่อย

ซุซุผิงเออร์ที่เดิมอยู่บ้านสกุลซุซุก็เป็นบุปผางามผู้หนึ่ง ทั้งมีความคิดอ่านตื่นเขินยิ่ง เขาเพียงนำแป้งตลับกับดอกไม้แซมผมมาให้บอยเข้าก็เกี้ยวซุซุผิงเออร์จนมีมิตรต่อเขาแล้ว หากมิใช่เพราะกลัวชื่อป่าจอมดุนั้นคอยจ้องไม่คลาดสายตา เขาก็คงสามารถล่อลวงซุซุผิงเออร์พาเข้าตรอกไปเปลี่ยนเอี่ยมตัวในโดยไม่ต้องเปลืองแรงลักนิตเดียวแล้ว

ทว่าครึ่งปีมานี้แม่นางน้อยใจกล้ำผู้้นักลับวางทำขึ้นมา ไม่ค่อยยินดีจะหัวร่อต่อกระซิกกับเขาแล้ว เดิมทีเขาก็หงุดหงิดอยู่บ้าง ย่อมนึกไม่ถึงว่าจะมีสิ่งที่ดียิ่งกว่ามาในภายหลัง! พอซุซุผิงเออร์ที่ช่างเล่นตัวนั้นจากไป ซุซุเจียงฉงผู้งามยวนใจยิ่งกว่าก็ถูกสลัดคืนมา นับแต่จางรุ่งเย็นเขย่งบนก้อนหินแล้วมองข้ามกำแพงไปเห็นนางในแวบแรก กระตุกทั่วร่างของเขาก็คล้ายอ่อนยวบทันใด รู้สึกว่าเทพิดาจุติลงมาก็คงเป็นเช่นนั้น ขอเพียงรอจนแม่นางน้อยผู้นี้ถึงวัยปักปัน เขาจะให้มารดาเชิญแม่สื่อไปสู่ขอนาง

* นางโลมเถื่อน หมายถึงหญิงที่หาเลี้ยงชีพด้วยการลักลอบค้าประเวณีอย่างผิดกฎหมาย

ถึงบ้าน

สวรรค์หนอสวรรค์ ช่างสมเป็นดอกสุ่ยเชียน* ที่ฟุ่มพุกมาด้วย น้ำทองคำ! ยามที่เห็นนางยืนมนต์ควพลางยัดช่วงเວออันคอดกั๊วปาน กิ่งหลิวแล้ว จางวังก็รู้สึกเพียงว่าไฟอันร้อนร่าที่ตนระบายบนเรือนร่าง นางโลมเถื่อนเมื่อคืนนี้ถึงกับคุโชนแล้วพลันลุกโพล่งยิ่งกว่าเก่า จนมีได้ว่า จะแผดเผาเป้ากางเกงเขาให้มอดไหม้แล้ว!

พอเห็นจางวังประชิดเข้าหาด้วยอาการน้ำลายสอ ฉยงเหินยงก็รีบ ถอยหลบตามสัญชาตญาณ กระทั่งถึงน้ำก็ไม่ต้องการแล้ว นางหมุนตัว หมายจะเดินกลับทันที แต่จิตใจที่จางวังขวางไว้อย่างเหมาะเหม็ง ทำให้นางไม่อาจจะปลีกตัวได้แม้แต่บ่อย

ในชาติก่อนที่คล้ายดังห้วงฝันนั้น แม้นางเคยฝึกวิชาต่อสู้ แต่ก็เพียง ทำให้ร่างกายแข็งแรงกว่าสตรีทั่วไป ยามนั้นนางอายุน้อย เรียวแรง ไม่เพียงพอ ยังมีคู่ต่อสู้ของคนเสเพลที่อยู่ตรงหน้า

พอเห็นเขาดังท่าจะรุกเข้ามาทำรุ่มร่าม ฉยงเหินยงจึงยกชายกระบอง ขึ้นนิดๆ เตรียมจะฉวยจังหวะที่เขาไม่ระวังเล็งไปที่เป้ากางเกงแล้วใช้เพลงเตะ 'ไก่อกระเจิงไข่แตกร้าว' ทว่าในตอนนั้นเองเสียงตวาดกร้าวก็พลันดังมาจาก ด้านหลังของจางวังเสียก่อน "จงอยู่ห่างๆ น้องสาวข้า! ระวังข้าจะหักขาเจ้า ทิ้งเสีย!"

จางวังหันหน้าไปก็เห็นเด็กหนุ่มที่สวมเสื้อสีน้ำเงินตัวสั้นแบบผ่าหน้า ผู้หนึ่งกำลังหิ้วถ้ำน้ำหนึ่งใบกับไม้คานหาบหนึ่งอันยืนอยู่ด้านหลังของตน

ผู้มาก็คือชวยฉวนเป่าพี่ชายร่วมอุทรตัวจริงของฉยงเหินยง เขากับนาง

* ดอกสุ่ยเชียน แปลว่าเชียนแห่งวาริ เป็นดอกไม้สวยงามซึ่งมักมีกลีบดอกหงกกลีบสีขาว ปลายกลีบ ออกสีเหลืองไข่ไก่ รอบกลีบมีกลีบหุ้มลักษณะคล้ายขามสีเหลือง

เป็นฝาแฝดกัน อายุสิบห้าปีเท่ากัน ทว่าเขาได้รูปร่างที่สูงใหญ่มาจากชายฝั่ง
ผู้เป็นบิดา จึงดูกำยำดุจลูกวัวเลยทีเดียว เขาถึงดวงตาที่กลมโตจ้อง
จางว้างอย่างดูดัน ท่าทางบอกชัดว่าหากอีกฝ่ายจะต้องน้องสาวเขา
แม้เพียงนิด เขาจะคงไม้คานหาบบุกเข้ามาทันที

จางว้างเห็นว่าตอนนี้ตนไม่อาจได้เปรียบแล้วจึงเบี่ยงตัวไปด้านข้าง
แล้วพูดอย่างฉุนเฉียว "ก็แค่เพื่อนบ้านอยากยื่นมือช่วยเหลือน้องสาวเจ้า
ตักน้ำ เด็กเมื่อวานขึ้นอย่างเจ้าจะมาโวยวายใส่ข้าทำอะไร เจตนาดีกลับ
ถูกมองเป็นหวังร้ายเสียได้!" เขาพูดพลางสะบัดแขนเสื้อเดินหัวฟัดหัวเหวี่ยง
จากไป

ชุยฉวนเปาครั้นจะฟังคำบ่นมั่งำของอีกฝ่าย เพียงเดินไปที่ข้าง
บ่อน้ำ ยกถังใบที่ฉยงเหนียงทิ้งไว้ก่อนหน้าขึ้นมามัดเชือกแล้วหย่อนลง
ไปตักน้ำในบ่อ จากนั้นค่อยตักน้ำจนเต็มถังใบที่ตนนำมา หลังจากสอด
ไม้คานหาบเสร็จ เขาคณเดียวก็หาบน้ำสองถังเดินก้าวยาวมุ่งเข้าลานเรือน
โดยไม่แม้แต่จะเหลียวหลัง

ฉยงเหนียงจึงเร่งชวยเท้าติดตามพี่ชาย หนึ่งคนอยู่หน้า อีกคน
อยู่หลัง เดินมุ่งหน้าเข้าลานเรือนไป

หลายวันที่นางกลับมา ชุยฉวนเปาไม่ค่อยไยดีนางเท่าไรนัก นาง
คาดว่าคงเพราะตนเองที่กลับสกุลชุยมาก่อนจะเกิดใหม่ผู้นั้นร้องไห้
อาละวาดหนักเหลือทน ทั้งเอ่ยวาจารังเกียจสกุลชุยออกไปมากมาย
จึงไม่เพียงทำร้ายจิตใจบิดามารดา ยังทำให้ในใจพี่ชายฝาแฝดรู้สึกตำหนิ
นางไปด้วย

ชาติก่อนเป็นเพราะฉยงเหนียงซบเซาซึ่งที่บิดามารดาเลี้ยงให้นางอยู่ใน

จวนสกุลหิ้วต่อไป ดังนั้นนางจึงจ้องใจห่างเหินกับสกุลซุ่ย ไม่เคยเป็นฝ่ายติดต่อกับพวกเขาอีก

กระทั่งต่อมาออกเรือนเป็นแม่คนแล้ว นางถึงค่อยรู้จักโลกอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น และนึกเสียใจภายหลังที่ปฏิบัติกับบิดามารดาแท้ๆ อย่างใจจัดใจดำเกินไป นางจึงส่งคนดันดันไปสืบข่าวความเป็นไปของสกุลซุ่ย หมายจะลอบช่วยเหลือพวกเขาบ้าง ทว่าข่าวที่สืบได้มากลับทำให้นางเป็นกังวลมิคลาย โดยรวมคือพี่ชายร่วมอุทรผู้นี้ของนางไม่ได้ตั้งใจเอาเสียเลย เนื่องจากต่อมาซุ่ยจงเกิดป่วยหนักต้องใช้เงินโดยด่วน ซุ่ยจวนเป่าหมายจะหาเงินทางลัดจึงเดินเข้าสู่เส้นทางแห่งอบายมุข ไปเป็นนักเลงคุมบ่อนพนัน ยิ่งกว่านั้นยังแต่งกับพี่สาวของสหายสนิทที่กินเที่ยวด้วยกันผู้หนึ่ง

สตรีผู้นั้นถึงกับเป็นนางโลมที่ออกมาจากสำนักนางโลมเถื่อนภายหลังออกเรือนก็ยังคงไม่เปลี่ยนนิสัย อาศัยเงินเก็บที่ได้จากการขายรอยยิ้มและเนื้อหนังมังสาмаอดคักดาในบ้านสามี เรื่องกตัญญูต่อบิดามารดาของสามีจึงยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง

ส่วนเหตุใดต่อมาซุ่ยจวนเป่าจึงตื่นชยภรรยาจนถึงแก่ความตาย กระทั่งกลายเป็นคดีความนั้น ก็น่าจะเกี่ยวข้องกับพี่สะใภ้ในอนาคตผู้นั้นของฉยงเหวียงกระมัง...

คิดมาถึงตรงนี้ หัวคิ้วของฉยงเหวียงก็ขมวดปมนิดๆ ชาติก่อนนางมัวว่าอุ่นใจกับความลับเรื่องชาติกำเนิด ซ้ำเพื่อฝันจะยื้อทุกสิ่งซึ่งเดิมที่ไม่สมควรจะเป็นของนางเอาไว้ ผลสุดท้ายจึงจบลงที่สามีนอกใจ บุตรชายบุตรสาวก็ห่างเหิน

สวรรค์ดีต่อนางมิใช่บ่อยที่ให้ได้มาเกิดใหม่อีกครั้ง ฉะนั้นครั้งนี้ นางจะไม่หวังสูงเกินตัว ไม่มัวไปไขว่คว้าชื่อเสียงกุลสตรีอะไรนั่น และ ยิ่งจะไม่ทอดทิ้งบุตรไว้กับแม่นมหรือสาวใช้จนต้องลงเอยอย่างโดดเดี่ยว ตัวคนเดียวเช่นนั้นอีก ในตลาดที่เปี่ยมด้วยกลิ่นอายของชีวิตปุณฺณแห่งนี้ นางจะขอสงบใจเป็นสตรีตระกูลพ่อค้า กตัญญูต่อบิดามารดา แต่งให้สามี ที่ประพฤติดีเสมอต้นเสมอปลาย ยิ่งจะเลี้ยงดูบุตรด้วยตนเอง...

คิดมาถึงตรงนี้ นางก็มองเงาหลังของเด็กหนุ่มผู้แข็งแกร่งที่อยู่อเบื้องหน้า และอดไม่ได้ที่จะยิ่งเร่งฝีเท้าพลาบเอ๋ยปากเรียก "พี่ชาย รอช้า ด้วยสิ!"

ฉยงเหนียงมีเนื้อเสียงที่หวานใสโดยกำเนิด ทั้งอยู่ในวัยกำดัด เสียงเรียก 'พี่ชาย' คำนี้จึงเสนาะหูปานนกขมิ้น ต่อให้ในใจฉยงฉวนเป่า มีความขุ่นเคืองต่อนางเพียงไร เขาก็ยังชะงักฝีเท้าอย่างห้ามไม่อยู่

รอนฉยงเหนียงที่อยู่ด้านหลังสาวทำวุ่นมาถึง แล้วควักผ้าผืนหนึ่ง จากในแขนเสื้อมาเช็ดคราบเหงื่อบนหน้าผากให้ ฉยงฉวนเป่าที่เผชิญกับ ท่าทางน่ารักไร้เดียงสาของน้องสาวก็ไม่อาจบั่นหน้าบึ้งตึงได้ต่อไป

จะว่าไปในใจเขารู้สึกว่าฉยผิงเออร์เหมือนน้องสาวแท้ๆ ของเขา มากกว่า แม้ฉยผิงเออร์จะมีนิสัยเจ้าเล่ห์กลอกกลิ้ง ของกินของใช้ก็ล้วน ต้องแย่งสิ่งที่ดีที่สุดในบ้านไปเสมอ ทว่าต่อให้ทะเลาะกันเช่นไร ความรัก ความผูกพันที่มีต่อน้องสาวมาสิบห้าปีมีหรือบอกว่าเปลี่ยนคนก็จะเปลี่ยน กันได้

เพียงแต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ใจเขาเหน็บหนาว นั่นคือฉยผิงเออร์ น้องสาวที่ได้คารมกันมาจนเติบโตใหญ่และอยู่ร่วมกันทุกเช้าค่ำ ครั้นได้รู้

ชาติกำเนิดที่แท้จริง นางกลับขึ้นรถม้าคันหรือเข้าจวนผู้ที่มีตระกูลไปอย่าง
ไม่ลังเลและไม่มีท่าทางอาลัยอาวรณ์แม้สักนิด ไม่เพียงบิดามารดาของเขา
ที่เสียใจ เขาเองก็รู้สึกย่ำแย่อย่างมาก หน้าซึ้งงเหงเหงิงเหงิงที่สลับ
คืนมาผู้นี้ยังเอาแต่ร้องไห้ร้องไห้ให้ทั้งวัน รังเกียจว่าสกุลซุยยากจนขึ้นคั้น
ในใจเด็กหนุ่มจึงยังอดอันด้วยไฟโทสะ รู้สึกเพียงว่าคนที่ถูกส่งคืนมากลางคืน
เช่นนี้จะอย่างไรก็ไม่เหมือนคนในครอบครัว มองเช่นไรก็ใกล้ชิดด้วยไม่ลง

ทว่ามาถึงตอนนี้ ท่าที่ซิงซังเย็นชาของฉงเหิงในช่วงหลายวันก่อน
ล้นหายไปจนสิ้นแล้ว ดวงหน้าที่ขาวนวลดุจทาแป้งนั้นกำลังอมยิ้มมอง
เขาอยู่ คิ้วตาของนางมีเค้าของหลิวซือในวัยสาวอยู่หลายส่วนทีเดียว...
ซุยฉวนเป่าเพิ่งจะรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าคุณหนูที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้คือน้องสาว
ร่วมอุทรของเขาจริงๆ

ยามที่เขาเดินหน้าต่อ ฝัเท้าจึงผ่อนช้าลงหลายส่วนอย่างห้ามไม่อยู่
เมื่อสองพี่น้องเดินเข้าประตูบ้านมาพร้อมกัน หลิวซือกำลังนั่ง
ชมดอกไม้ซึ่งอยู่หน้าเตา พอมองผ่านไอน้ำที่พวยพุ่งเห็นบุตรสาวกลับมา
แล้ว นางก็รีบตะโกนเรียก "ขนมเพิ่งจะนั่งเสร็จเลย ฉงเหิงมากินก่อน
ฉวนเป่า เจ้าเดิมโองน้ำเต็มแล้วก็มากินได้เลย!"

ฉงเหิงงัดยื่นมารดาเรียกหา ก็ยกอย่างไม่ว่างมาด้วย

หลิวซือที่ถูกเคี่ยวกรำอยู่หลายวันพอจะจับนิสัยความเคยชินของ
บุตรสาวผู้บอบบางที่เพิ่งกลับมาอยู่บ้านได้แล้ว บรรดาคุณหนูในจวนขุนนาง
คงจะมีกฎระเบียบเช่นนี้กันหมด ก่อนกินอาหารต้องใช้น้ำอุ่นล้างมืออยู่
เป็นนาน น้ำเย็นไปเพียงนิดเดียวก็ไม่ได้!

นางจึงรีบหยิบกระบวยน้ำเต้าไปตักน้ำร้อนในหม้อเหล็กใบใหญ่

ออกมาสองกระบวย ทั้งคว่ำดอกซึ่งแห้งที่หลุดจากการนั่งขนมติดมือมาหนึ่งชम्मแล้วโปรยลงอ่างไม้ใบนั้นไปด้วย ปากก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเอาใจนิดๆ "เมื่อก่อนเจ้ารังเกียจว่าน้ำในหม้อเหล็กมีกลิ่นตุๆ แต่เข้าตู่เช่นนี้ใช้หม้อดินเผาใบเล็กแยกต้มน้ำให้ไม่ทันจริงๆ แม่ใช้กลีบดอกซึ่งกลบกลิ่นให้แล้ว เจ้าก็กล่อมแก้มล้างมือสักหน่อยดีหรือไม่"

ฉยงเหนียงถูกท่าที่ระว่างรอบคอบของหลิวซือกระตุ้นให้ขอบตาร้อนฉะฉาว ที่แท้ก่อนหน้านี้ตนทำตัวร้ายกาจเช่นไรกันแน่ ถึงทำให้หญิงเก่งที่เฉียบขาดเสมอมาผู้นี้ระมัดระวังกับตนถึงเพียงนี้ได้

น่าขันที่ตนยังจะมีหน้ามาเรียกร้องกับมารดาบังเกิดเกล้าเยี่ยงนี้ ทั้งที่ตนเองในชาติก่อนลุ่มปรมนิบัติอย่างรอบคอบในทุกรายละเอียดทั้งต่อหลิวซือมารดาสามีที่เข้มงวดไว้หัวใจ...และต่อเหยาซือมารดาเลี้ยงผู้นั้น โดยที่ไม่เคยแสดงความกตัญญูต่อหลิวซือมารดาแท้ๆ เลยสักวัน

และที่ยิ่งน่าเสียดายคือตนอุตส่าห์รับใช้อย่างระมัดระวังถึงเพียงนั้น ก็ยังไม่ได้ได้รับความสงสารเห็นใจจากหลิวซือมารดาสามีและเหยาซือมารดาเลี้ยงแม้สักนิด สุดท้ายสองสกุลยังคงเห็นพ้องที่จะรับชุยผิงเออร์เข้าจวนในฐานะภรรยาอีกคนของซังอวินเทียน โดยไม่แม้แต่จะสอบถามตนก่อนสักคำ

ยามนี้มาคิดดูแล้ว ตนในตอนนั้นช่างน่าขบขันและน่าสมเพชจริงๆ

"ท่านแม่ ต่อไปท่านไม่ต้องโปรยกลีบดอกไม้หรอก เดิมทีก็เป็นน้ำที่ใช้หนึ่งชम्म มีกลิ่นหอมหวานของดอกซึ่งในถ้วยอยู่แล้ว อีกอย่างน้ำต้มที่ได้จากการนั่งแบ่งข้าวเหนียวมีสรรพคุณบำรุงผิวดีนักเชียว หลายวันมานี้มือลูกขาวเนียนขึ้นไม่น้อยเลย น้ำนี้ลูกดักมาให้ท่านพอกับที่ขยาล้างมือ

ท่านแม่ไปรยกลีบดอกไม้ลงไปด้วย หากพวกเขาบ่นว่าหอมเกินไปจะทำ
เช่นไรเล่า"

หลิวซือฟังถ้อยคำอันอบอุ่นนุ่มนวลของฉยงเหนียงจบก็อดไม่ได้ที่
จะตะลึงงัน รอจนเห็นบุตรสาวส่งยิ้มหวานให้ตน หลิวซือถึงได้ยิ้มแฉ่ง
จนหว่างคิ้วเกิดริ้วรอยอย่างช่วยไม่ได้ "เจ้าก็ไม่บอกแม่แต่แรก หากรู้ว่า
น้ำนี้ให้พวกเขาใช้ ย่อว่าแต่ไปรยกลีบดอกไม้เลย ต่อให้สาตทรายลงไป
ด้วยหนึ่งกำมือก็ขัดมือหยาบๆ ของพวกเขาให้เนียนขึ้นไม่ได้หรอก!"

ซุยจิงที่เพิ่งผ่าฟันเสร็จเห็นมือเรียวยาวทั้งคู่ของฉยงเหนียงยกอ่างไม้
ใบใหญ่ทะทะเตเตินมาหาเธออย่างระมัดระวัง เขาก็รีบยื่นมือไปรับมาวางไว้
ข้างๆ บนโต๊ะตัวใหญ่ที่ใช้ฝังขนม

ฉยงเหนียงดึงผ้าที่พาดอยู่บนบ่าของตนลงมา รอจนซุยจิงล้างมือเสร็จ
ก็ยื่นผ้าให้บิดาเช็ดมือ เดิมนางคิดจะเทน้ำทิ้งแล้วดักใหม่อีกอ่างหนึ่งไปให้
พี่ชายล้าง แต่พอนึกถึงเมื่อวานที่หลิวซือตวาดด่าซุยจวนเปาเรื่องใช้น้ำร้อน
เพิ่มหนึ่งอ่างว่าล้างผลาญ นางก็เข้าใจแล้วว่าพินกับน้ำร้อนสำหรับบ้าน
คนธรรมดาอันเป็นสิ่งไม่ควรประหยัด

ดังนั้นนางจึงข่มใจรอจนบิดากับพี่ชายล้างมือเสร็จ แล้วเตรียมจะ
กล่อมแก้มล้างมือตนด้วยน้ำอ่างนั้น

พอดีหลิวซือเห็นเข้าจึงรีบบอกว่า "แม่จะดักน้ำให้เจ้าไหม" นางพูด
พลางเทน้ำทิ้งแล้วดักอีกอ่างมาไปรยกลีบดอกไม้ลงไปเล็กน้อย

มือคู่นั้นของบุตรสาวบอบบางขาวละเอียดยุติแล้วผู้ได้เห็นรู้สึก
รักถนอม สมควรที่จะบำรุงให้ดีๆ ยิ่งดีในบ้านมีสามีกับบุตรชายที่กำลัง
แข็งแรง งานหนักล้นนให้พวกเขาเหล่าบุรุษรับหน้าที่ได้ บุตรสาวผู้นี้

จะต้องพักผ่อนอย่างค่อยเป็นค่อยไป ปรับตัวกับชีวิตในครอบครัวเล็กที่
อดีตนี้ไปที่ละน้อย หาไม่ด้วยร่างกายที่เปราะบางเพียงนั้นเกิดล้มป่วย
เช่นหลายวันก่อนอีก นางที่เป็นแม่คงจะปวดใจแย่

เพียงแต่รอจนขงเหนียงมานั่งกินอาหาร กลับมีเพียงชยุฉวนเป่ามา
นั่งกินกับนาง สามีภรรยาสกุลชยุไม่มีเวลาจะสนใจเรื่องกินล้วนออกไป
ตั้งแผนขายอาหารเข้ากันแล้ว

ที่ชยุฉวนเป่ากินอยู่คือเศษขนมดอกซิงซึ่งเหลือจากการตัดแต่งขอบมูม
ขนมดอกซิงของสกุลชยุมีไส้ด้วย ทว่าตรงขอบมูมที่ตัดทิ้งจะไม่มีไส้

ผิดกับในซามของขงเหนียงที่เป็นขนมก้อนใหญ่ทรงสี่เหลี่ยมด้านเท่า
ซึ่งหลิวซื่อตั้งใจเก็บไว้ให้ เมื่อนางกัดไปหนึ่งคำพร้อมไส้ที่สอดแทรกอยู่
ใส่น้ำผึ้งซึ่งสืบทอดตำรับจากบรรพบุรุษก็ให้รสหอมหวานในทันที และ
ทั้งกลิ่นหอมอวลไว้ทั่วปาก

หลังจากกัดไปหนึ่งคำแล้วก็ลองดูในซามของพี่ชาย ขงเหนียง
ก็หมุนตัวเข้าห้องครัวไปหยิบมีดออกมาตัดขนมของตนเป็นสองชิ้น แล้ว
แบ่งชิ้นที่ใหญ่กว่าให้พี่ชายไป

ทว่าชยุฉวนเป่าไม่เอา บอกเพียงว่าปกติตนได้กินเสมอ กินมา
จนเอียนแล้ว ให้ขงเหนียงกินให้หมดชิ้น แต่นางรู้ว่าเขากำลังพุดปิด
วัตถุประสงค์สำหรับหนึ่งขนมล้วนมีต้นทุน สามีภรรยาสกุลชยุต้องคำนวณ
อย่างถี่ถ้วนแล้วถึงไม่อาจตัดใจกินกระทั่งเศษตรงขอบมูม!

พี่ชายกับน้องสาวต่างยกขนมให้กันอยู่สักพัก ในที่สุดขนมชิ้นนั้น
ก็ถูกขงเหนียงบังคับยัดใส่ปากของชยุฉวนเป่า เด็กหนุ่มที่แก้มป่องจึง
ได้แต่ซึ้งตาใส่ขงเหนียงที่ยิ้มหน้าบาน

อย่างไรเสียทั้งสองก็อายุยังน้อย ระหว่างผลักดันยกขนมให้กัน
คู่พี่น้องซึ่งเดิมที่มีช่องว่างก็สนิทสนมขึ้นไม่น้อยเลย

หลังกินอาหารเสร็จ ชูยฉวนเปาก็ให้ฉยงเหนียงพักผ่อน จากนั้น
นำซามตะเกียบของทั้งสองคนไปล้างจนสะอาด รอจนหมั่นตัวกลับมาเขาก็
เห็นฉยงเหนียงยืนอยู่บนม้านั่งไม้ กำลังรื้อหาอะไรสักอย่างในหีบเสื้อผ้า

เดิมตอนที่ฉยงเหนียงออกจากจวนสกุลหลิวมาวันนั้น อาภรณ์ที่
สวมอยู่บนร่างคือชุดกระโปรงแพรไหม ปิ่นปักผมบนศีรษะแม้จะไม่มาก
ทว่าแต่ละชิ้นก็เป็นงานฝีมืออันประณีตจากร้านเลื่องชื่อในเมืองหลวง
หลังจากกลับมาอยู่ที่สกุลชุย เครื่องแต่งกายอันหรูหราเหล่านั้นก็กลายเป็น
ความคะเนียงอย่างสุดท้ายที่มีต่อชีวิตในวันวาน ตอนแรกนางจึงสวมใส่
ติดกายอยู่ทุกวัน

ทว่าไม่กี่วันนับแต่ฉยงเหนียงฟื้นไข้เกิดใหม่ นางก็ถอดออกทั้งหมด
แล้วให้หลิวซือเก็บใส่หีบเสื้อผ้า หันมาทำตัวให้เข้ากับคนที่นี่ สวมใส่
ชุดกระโปรงที่ชุยผิงเออร์ไม่ได้นำไป

อันที่จริงเสื้อผ้าเหล่านี้แม้ผ่านการซักจนเก่าไปบ้าง แต่ก็ยังไม่
รอยปะชุน ผีเซ็มก็ล้วนดีแน่น ปกเสื้อยังได้ชุยผิงเออร์ที่รักสวयरักงาม
ปักลวดลายไว้ ฉยงเหนียงสวมแล้วพอดีตัวทีเดียว

หลายวันฉยงเหนียงได้ยินตอนที่บิดามารดาคิดถึงชุยผิงเออร์แล้ว
สนทนากันอย่างสะทกสะทอนใจ พวกเขาต่างก็งุนงงสงสัยว่าชุดหลิวฉวน*
ตัวที่ชุยผิงเออร์สวมไปจวนสกุลหลิวในคราแรกนั้นเป็นชุดเศษผ้าที่ไป
ปะชุนมาจากที่ใดกันแน่ ใช้เศษผ้าปะช้อนเศษผ้าจนดูยากไร้ถึงเพียงนั้น

* ชุดหลิวฉวน คือชุดแต่งกายรูปแบบหนึ่งของชาวฮั่น ก่อนบนเป็นเสื้อตัวสั้น ท่อนล่างเป็นกระโปรงสอบ สายผูก
รอบลำตัวทับเน้นช่วงใต้อกหรือเอวให้เด่นชัด

ทำเอาเหยาชื่อพูดแตกตันตรงๆ ว่าสามีภรรยาสกุลชุยใจร้ายใจดำกับบุตรสาว

อาจเพราะสาเหตุนี้ก็เป็นได้ ภายหลังฉยงเหนียงกลับมาที่สกุลชุยทางสกุลหลิวจึงส่งเสื้อผ้ามามาให้อีกไม่น้อย ถือว่าเหยาชื่อให้การดูแลฉยงเหนียงในฐานะแม่ลูกเป็นครั้งสุดท้าย

ทว่าตอนที่ส่งเสื้อผ้ามามา ฉยงเหนียงในเวลานั้นรำให้ตะโกนใส่หญิงรับใช้อาวุโสที่มาส่งเสื้อผ้าว่ายากกลับไปพบเหยาชื่อ นางรำให้อย่างหนักจนทำให้หญิงรับใช้อาวุโสแทบไม่อาจปลีกตัวกลับไป นับแต่นั้นจึงไม่เห็นคนสกุลหลิวส่งเสื้อผ้ามามากอีกเลย

ฉยงเหนียงในตอนนั้นเห็นสกุลหลิวซัดซ่าไม่ส่งคนมารับนางเสียทีจึงประท้วงด้วยการโยนเสื้อผ้ามามาหลายห่อขึ้นเข้าเตาไฟจนไหม้หมดในคราวเดียว

แน่นอนว่าเรื่องนี้ฉยงเหนียงคนปัจจุบันได้ยินหลิวชื่อเอ่ยถึงในภายหลังหลิวชื่อกลัวว่านางจะคับอกคับใจจึงปลอมโยนด้วยถ้อยคำอันนุ่มนวลบอกว่ารอตอนฉลองวันขึ้นปีใหม่ว่าจะซื้อชุดสวยให้นางใส่ รับรองไม่ด้อยกว่าที่สกุลหลิวส่งมาเด็ดขาด

3

เมื่อฉยงเหนียงได้ยินเรื่องล้างผลาญที่ตนเคยกระทำก็โกรธฮึดฮัดอยู่พักหนึ่ง มิใช่นางเสียดายเสื้อผ้าเหล่านั้น ทว่าโกรธตนเองในวัยสิบห้าคนเก่าที่ไม่รู้จักคิดเพียงนี้ หากตอนนั้นพบเสื้อผ้าใส่ห่อไปจำหน่ายที่โรงรับจำนำ มิเท่ากับช่วยค่าใช้จ่ายทางบ้านได้แล้วหรือ

ชาติก่อนในตอนแรกทีนางดูแลปากท้องของสกุลซ่ง นางยังมีทุนรอนจากสินเจ้าสาวที่สกุลหลิวให้มา ต่างจากปัจจุบันที่กลับมาอยู่สกุลซุย ดังคำกล่าวที่ว่า...ทุกเรื่องยากที่การเริ่มต้น นางย่อมต้องคิดคำนวณให้ถี่ถ้วน

แม้ตอนนี้สกุลซุยจะยากจน แต่ก็ยังไม่นับว่าตกอับ เพียงแค่ทุกมือไม่เห็นธัญพืชเนื้อดี ส่วนเนื้อหมูครึ่งจิ้น* ที่ไปซื้อเป็นครั้งคราวก็ล้วนเลือก

* จิน มาตราชั่งที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณของจีน ซึ่งน้ำหนักสุทธิของ 1 จิน แต่ละพื้นที่จะไม่ตรงกัน ปัจจุบันที่จีนแผ่นดินใหญ่ 1 จินเท่ากับ 500 กรัม ที่ได้หวันและญี่ปุ่นเท่ากับ 600 กรัม ที่ฮ่องกงและมาเก๊าเท่ากับ 605 กรัม ดังนั้นโดยทั่วไปครึ่งจิ้นเท่ากับประมาณ 250 กรัมกว่าๆ

แต่ที่มีมันหนาเตอะ หลังจากซื้อกลับบ้านมาเคี้ยวเป็นน้ำมันหมูแล้ว ก็จะนำกากหมูที่ทอดจนกรอบมาผัดกับต้นกระเทียมให้ฉงเหยิงกินเป็นกับข้าว

ดูจากท่าทางของชุยฉวนเป่ยามที่มองข้ามข้าวของนางแล้วกลืนน้ำลาย ฉงเหยิงก็รู้ได้ว่ากับข้าวชนิดนี้ถือเป็นของฟุ่มเฟือยในบ้านสกุลชุย ดังนั้นนางจึงรู้สึกว่่าเรื่องเร่งด่วนที่สุดในตอนนี้คือต้องทำให้สกุลชุยหาเงินซื้อเนื้อสัตว์ได้

แน่นอนว่าต่อไปยังต้องเก็บเงินให้ได้จำนวนหนึ่ง หาไม่รอถึงยามที่บิดาป่วยหนัก สกุลชุยก็จะต้องเผชิญความทุกข์ยากต่างๆ ซ้ำรอยชาติก่อนอีก เมื่อคิดได้เช่นนี้ ฉงเหยิงจึงเลือกปิ่นกลัดเคลือบทองคำอันหนึ่งจากในหีบเสื้อผ้าแล้วหมุนตัวมาถามชุยฉวนเป่ "พี่ชาย โรงรับจำนำแถวนี้อยู่ที่ใดท่านรู้หรือไม่"

เดิมทีชุยฉวนเป่ก็นึกว่าน้องสาวอาการเก่ากำเริบ คิดจะหยิบชุดหรูหราออกมาแต่งตัวอีกแล้ว เขาไม่ได้คิดเลยว่านางจะเอ่ยเรื่องไปโรงรับจำนำ จึงตะลึงงันไปทันที

ฉงเหยิงเห็นเขาไม่ขานตอบก็ยืนค้ำงอยู่บนม้านั่งไม้พลางชี้แจง "ข้าอยากจะซื้อของสักหน่อย แต่ไม่สะดวกใจจะขอเงินจากท่านแม่ไว้จำนำปิ่นนี้แล้วจะซื้อลูกอมให้พี่กินดีหรือไม่"

ชุยฉวนเป่ามองดูดวงหน้าจิ้มลิ้มที่ขาวผุดผาดดูหยกสลักของนาง ทั้งที่เห็นอยู่ว่าเป็นแม่นางน้อย แต่กลับพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงที่ไ่ห่ล่อล่อด่ก เขาจึงทั้งฉุนทั้งขุ่นยืนมือไปยึดจับร่างที่ยืนโคลงเคลงของนางให้มั่นคง ทางหนึ่งพุงแขนน้องสาวไว้ อีกทางหนึ่งก็เรียกให้นาง

ลงมาจากม้านั่งไม้ "เจ้าจะซื้ออะไรเล่า พียังมีเงินเก็บเป็นเหรียญอีแปะ* จำนวนหนึ่ง ปีนั่นเจ้าเก็บไว้เถอะ"

ไม่ทันจบคำเขาก็คันถุงผ้ากลางเก๋ากลางไหม่ใบเล็ก ๆ ออกมาจากบนเตียงของเขา ก่อนเทเหรียญอีแปะข้างในออกมาห้าเหรียญ

แม้ชาติก่อนอยู่ที่สกุลหลิวฉงเหิงก็มีพี่ชายหนึ่งคน ทว่าหลิวเจียงจวิหลงไหลในวิชายุทธ์มาตั้งแต่เล็ก ทั้งคบหาสหายในยุทธภพจำนวนหนึ่งจนวันทั้งวันไม่เห็นร่องรอย ครั้นต่อมาเขาไปเป็นทหาร ความสัมพันธ์กับฉงเหิงจึงไม่นับว่าแน่นแฟ้น

ตอนนี้แม้ชุยฉวนเป่ายังมักปั้นหน้าขมกับนาง แต่ก็ทำที่ของผู้เป็นพี่ชายไม่น้อย เขาถึงกับใจดีเทเงินให้นางหมดหน้าตักเช่นนี้ ทำให้หัวใจนางร้อนผะผ่าวอย่างไม่อาจควบคุมเลยทีเดียว

ชาติก่อนแม้ได้อยู่ในตระกูลที่เรืองอำนาจ ทว่าพอลู่อ่านวันเข้าหัวใจกลับเย็นเฉียบไปทั้งดวง ไม่เหลือน้ำใจคนอยู่แม้แต่น้อย ต่อให้มีอาภรณ์หรูหราอาหารเลิศรสมากสักเพียงใด ก็ไม่อาจเทียบความจริงใจกับเหรียญอีแปะห้าเหรียญที่วางเรียงอยู่ข้างเตียงในตอนนี้ได้

นางเฝ้าปากเล็กน้อยก่อนจะผงกศีรษะรับ "เงินนี้ข้าจะนำไปใช้ก่อน วันหน้าจะคืนให้พี่เป็นเท่าตัวแน่นอน"

ชุยฉวนเป่าถูกท่าทางจริงจังของนางเย้าให้คลี่ขี้มอีกครั้ง เขาตอบนางเพียงว่า "ใช้แล้วก็ใช้ไปสิ ต้องการให้เจ้ามาใช้คืนเสียเมื่อไร" จากนั้นเขาก็พานางออกไปข้างนอกด้วยกัน

เดิมทีเขานึกว่านางจะซื้อของกระจุกกระจิกเช่นดอกไม้แซมผมหรือ

* เหรียญอีแปะ (สำริด) คือหน่วยเงินตราที่มีค่าน้อยที่สุดของจีนโบราณ เป็นเหรียญที่มีรูสี่เหลี่ยมตรงกลาง โดยทั่วไป 100 เหรียญอีแปะเท่ากับ 1 เงิน 1,000 เหรียญอีแปะเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

ลูกอม คาคไม่ถึงว่านางจะตรงไปยังร้านภาพอักษรที่มุมถนน

เจ้าของร้านเพิ่งจะถอดบานประตูหน้าร้านเสร็จ ก็เห็นแม่นางผิวขาวเนียนผู้หนึ่งตรงเข้ามาเอ่ยถามว่า "ในร้านมีพุกันก้ามปู* ขนาดเล็กที่สุดหรือไม่"

พุกันก้ามปูนั้นใช้สำหรับงานวาดที่เน้นความละเอียด เช่นใช้ลงน้ำหนักในจุดที่ประณีตยิ่งยวดอย่างเส้นผมของสตรีชั้นสูง แม่นางน้อยผู้นี้แม้งดงามทว่าดูจากชุดผ้าสีน้ำเงินบนร่างแล้วกลับไม่ค่อยคล้ายทายาทของผู้รู้ศิลปะที่จะได้เรียนวาดภาพ เมื่อถามชัดเจนแล้วว่านางจะเป็นผู้ใช้ เจ้าของร้านก็เอ่ยเข้าทันที "พุกันนี้เรียวเล็กเกินไป เจ้าถือไม่อยู่มือหรอก คงไม่ใช่ข้อผิดพลาด"

ฉยงเหนียงปรายตามองเขาเรียบๆ ปราดหนึ่งก่อนเอ่ยเสริมอีกประโยค "พุกันก้ามปูของอำเภอยะเหวเป็นของชั้นเลิศ ทว่าราคาสูงนัก ถ้าแกหยิบพุกันขานลีของอำเภอมามาก็อพ" นางพูดพลางควักเหรียญอูเปะสี่เหรียญจากในกระเป๋า

วาทะที่เอ่ยนี้มีใช้แม่นางน้อยผู้ไร้เดียงสาความรู้ตื่นเชินจะสามารถพูดออกจากปากได้เด็ดขาด เจ้าของร้านอดไม่ได้ที่จะตะลึงงัน

นี่เป็นผู้ชำนาญชัดๆ! พุกันก้ามปูของอำเภอยะเหวขึ้นชื่อว่าลงพุกันได้ละเอียดลออ มีราคาถึงห้าตำลึงเงินต่อหนึ่งด้าม หากมิใช่ผู้รักศิลปะจากตระกูลลือนามก็ไม่ซื้อใช้หรอก ต่อให้แม่นางผู้นี้ซื้อไหว ร้านภาพอักษรในตำบลเล็กๆ อย่างร้านของเขาก็ไม่มีทางจะนำสินค้าล้ำค่าเพียงนี้มาขาย!

ความรู้สึกดูแคลนในใจเจ้าของร้านลดฮวบทันที จึงขายพุกันขานลี

* พุกันก้ามปู คือพุกันสำหรับวาดภาพชนิดหนึ่ง เนื่องจากปลายขนเรียวเล็กดุจก้ามปูอันคมกริบจึงเป็นที่มาของชื่อนี้

หนึ่งด้ามให้ฉยงเหนียงในราคาสี่เหรียญแปะโดยไม่ได้อรอกกับนางเลย
 ฉยงเหนียงล้งเล็กลง ก่อนถามเจ้าของร้านอย่างกระดากปากว่า
 จะขายผงหงฉวี* หนึ่งก้อนเล็กให้นางในราคาหนึ่งเหรียญแปะได้หรือไม่
 เห็นภาพที่นางขบริมฝีปากแน่นพร้อมดวงหน้ามึนที่แดงก่ำเจ้าของร้าน
 ก็นึกสงสาร ผงหงฉวีนั่นโดยมากครอบครัวชาวบ้านทั่วไปมักซื้อไปต้ม
 ลวดลายบนหมั่นโถวหรือซุยปิง** ที่ทำในช่วงเทศกาลไหว้เจ้า ราคาเพียง
 ไม่เท่าไร เจ้าของร้านจึงใช้กระดาษฟางข้าวมาห่อหนึ่งก้อนเล็กให้ฉยงเหนียง
 โดยไม่คิดเงิน

เดิมทีซุยฉวนเปานึกว่าน้องสาวอยากซื้อของกินเล่น คาดไม่ถึงว่า
 นางจะซื้อพุท้กันเรียวกเล็กที่มีขนอยู่แค่ไม่กี่เส้นมาหนึ่งด้าม เด็กหนุ่มพลัน
 นึกเสียดายเงินเก็บส่วนตัวที่ตนสู้เก็บหอมรอมริบมาอย่างยากลำบาก
 รู้สึกเพียงว่าน้องสาวที่ออกมาจากตระกูลชั้นสูงนี้ใช้จ่ายสงเดซซื้อแต่
 ข้าวของที่ไร้ประโยชน์

ทว่าเขายังไม่นับว่าสนิทกับนางมากนัก ในเมื่อให้เหรียญแปะ
 ออกไปแล้ว ย่อมไม่เหมาะจะเอ่ยปากตำหนินาง เขาจึงได้แต่เดินตามหลัง
 นางไปอย่างคับอกคับใจ

ฉยงเหนียงย่างเท้าด้วยฝีเท้าอันแผ่วพล้ว ยกขากระโปรงเดิน
 ข้ามสะพานตัดผ่านตรอกมาจนถึงที่ตั้งแผงของสามีภรรยาสกุลซุย

เมื่อคืนนางได้ยินบทสนทนาสัพเพเหระของบิดามารดา ความว่า
 หลายวันนี้มีผู้ที่จะเข้าสอบขุนนางในเมืองหลวงเดินทางมาที่ตำบลผู้หรง

* ผงหงฉวี หรือผงข้าวยีสต์แดง เกิดจากการหมักข้าวที่นึ่งสุกแล้ว เมื่อบดเป็นผงจะออกสีแดงหรือแดงเข้ม
 ใช้ในการผสมสีอาหารและใช้เป็นยาได้

** ซุยปิง เป็นชื่อขนมโบราณ วิธีการทำคือนำแป้งไปนึ่ง ลักษณะเดิมเป็นแป้งสีขาวพูนคล้ายหมั่นโถว
 ในปัจจุบัน ต่อมาเปลี่ยนเป็นคล้ายขนมเบี๊ยะแบบแผ่น

จำนวนมาก ด้วยที่น้อยอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวง คนเหล่านั้นจึงมาพำนักที่นี้
กันชั่วคราว

สองสามีภรรยาอินดีเป็นลันพัน เดิมนี้กว่าคลื่นมนุษย์ที่พลันมาเยือนนี้
จะทำให้การดำรงชีพขึ้นบ้าง ไม่คาดคิดว่าบัณฑิตเหล่านี้หากมีเงินทองก็มัก
ติดสินทผู้มีชื่อเสียง ชอบไปกินอาหารสังสรรค์กันในหอน้ำชาที่ใหญ่ที่สุด
ของที่นี่ ส่วนพวกที่ในมือขาดเงินยิ่งชอบเคี้ยวจึกเปล่ากันในที่พักหรือซื้อ
ชยุปิ้งมาเติมท้องให้อิ่ม

เมื่อเป็นเช่นนี้ แผงขนมสกุลชยุจึงกลายเป็นอยู่ระหว่างกลาง ทั้งไม่บน
ไม่ล่าง ทั้งไม่สามัญไม่สูงส่ง พวกเขาคุดสำหรับทำขนมเกี้ยวเชื่อมกับขนมเกี
ชนิดอื่นๆ มาจำนวนมาก แต่กลับขายแทบไม่ออก

ยามนี้แม้เป็นฤดูใบไม้ผลิ ทว่าต่อให้นำขนมไปแขวนเก็บไว้ในบ่อ
ก็ยืดอายุได้ไม่กี่วัน ซึ่งก็เท่ากับพวกเขาจะต้องขาดทุนค่าวัตถุดิบก่อนโต
คำว่า 'กัลุ่ม' คำเดียวจะเพียงพอได้อย่างไรเล่า

เมื่อวานฉยงเหนียงได้ยื่นคำสนทนาของพวกเขาแล้วก็ครุ่นคิดมา
ทั้งคืน

ชาติก่อนตอนที่นางออกเรือน สิ้นเจ้าสาวของสกุลหลิว'แม้จะมีจำนวน
หลายบาท แต่แท้จริงเป็นวิธีบรรจุกีบให้ดูใหญ่โตเท่านั้น นับโดยละเอียด
แล้วไม่มากมายแต่อย่างใด นางไม่อยากจะนั่งกินนอนกินสิ้นเจ้าสาว
เพียงเท่านั้นจนหมดตัว จึงเปิดร้านขายใบชาและภาพอักษรร้านหนึ่ง
ในเมืองหลวง ทั้งฝึกฝนจนมีฝีมือวาดภาพและเขียนอักษรเป็นเลิศ

เดิมทีนี้กว่าเกิดใหม่ชาตินี้กลับสู่ครอบครัวพ่อค้าแผงลอยแล้ว ฝีมือ
เชิงอักษรศิลป์เหล่านั้นจะไร้ประโยชน์เสียอีก ทว่าพอประกายความคิด

วาบผ่าน แผนการหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจนาง ดังนั้นนางจึงรีบไปซื้อพุทธรักษาที่
เรียวกเล็กกับผิงหวงมาแต่เช้า เตรียมลองดูว่าวิธีที่ตนคิดจะได้ผลหรือไม่

ชาวตำบลผิงหวงไร้น้ำชาไม่สุขใจ แม้กระทั่งยามเช้าเพิ่งตื่นนอน
ก็ยังต้องดื่มชาให้กระปรี้กระเปร่า

หลิวซือกำลังดื่มชาบนเตาที่เรียบง่ายพลางร้องเรียกคนบ้านใกล้
เรือนเคียงที่คุ้นเคยกัน คนต่างถิ่นตาไม่ถึง ผิดกับคนในตำบลที่ล้วน
ขึ้นขอบรสหวานแท้ๆ ของขนมต้นตำรับสกุลซุย ซึ่งกินแก้ลมน้ำชา
ได้ดีที่สุด ดังนั้นแผงเล็กๆ ขนาดสามโต๊ะจึงมีลูกค้านั่งอยู่ครบทุกโต๊ะ

ตอนนี้เองหลิวซือเงยหน้าเห็นบุตรสาวกับบุตรชายเดินมาด้วยกัน
จึงรีบเอ่ยถาม "พวกเจ้ามาทำอันใดกัน"

ฉยงเหนียงยึดคอดูขนมหลากชนิดเต็มสามถาดใหญ่บนชั้นวางที่อยู่
ข้างแผง ก่อนคลี่ยิ้มตอบ "ลูกอยู่บ้านว่างๆ ไม่มีอะไรทำ จึงมาดูว่าจะ
ช่วยงานท่านพ่อท่านแม่ได้หรือไม่ ลูกเคยเห็นพ่อค้าแม่ขายในเมืองหลวง
ชอบवादลวดลายบนขนมเพื่อเพิ่มความน่ากิน ท่านแม่ ลูกเคยเรียน
วาดภาพอยู่บ้าง จึงอยากขอवादลวดลายบนขนมเหล่านี้ ดูว่าจะดึงดูด
ลูกค้ามาชิมได้หรือไม่"

รอผ่านไปอีกไม่กี่วันขนมเหล่านี้ก็เสียรสชาติแล้ว สามภรรยาสกุลซุย
ทำการค้ายึดถือความซื่อสัตย์เป็นที่ตั้ง ต่อให้ขนมยังกินได้อยู่ก็จะไม่ขาย
ให้เสียชื่อเสียงประจำตระกูลของตนเด็ดขาด ในเมื่อเป็นเช่นนั้น หากบุตรสาว
อยู่ว่างอยากจะวาดภาพก็ตามใจนางแล้วกัน นางจะได้ไม่ฟุ้งซ่านกลัดกลุ้ม
อยู่ทั้งวัน ดังนั้นหลิวซือจึงตอบรับในทันที

เพียงแต่รูปโฉมของฉยงเหนียงดึงดูดสายตาเกินไป เดิมทีเรื่องที่

สกุลชุยแลกลั่นบุตรสาวก็โงะจันจนคนรู้จักกันทั้งถนนแล้ว นางออกมาเผยโฉมเช่นนี้จะไม่ล่อตาล่อใจพวกเจ้าซู้เสเพลหรือ หลิวซือจิ้งรีบเรียกชุยฉวนเป่ยากชนมโก๋ถั่วเขียวหนึ่งเถาต้มใหญ่กลับบ้านไปให้ฉยงเหนียงวาดเล่น

เมื่อสองพี่น้องกลับมาถึงบ้าน ฉยงเหนียงก็หยิบจานกันแบนใบเล็กๆ มาละลายผงงิ้วที่ก้อนนั้น เมื่อผสมน้ำจนได้สีแก่อ่อนตามที่ต้องการแล้ว นางก็ม้วนแขนเสื้อจับพู่กันเริ่มวาด

ชุยฉวนเป่ไม่สนใจเรื่องอักษรภาพวาดเหล่านี้ จึงออกไปหาพวกพ้องที่ถนนด้านหน้าเพื่อจะไปตัดฟันบนเขานอกตำบลด้วยกัน

รอกจนเขาตัดฟันกลับมามืดใหญ่ก็เป็นตอนเที่ยงวันแล้ว เขาแะล่างคราบเหงื่อไคลเต็มใบหน้าทริมแม่น้ำด้านนอกก่อนเข้าบ้าน

หลังจากเดินเข้าลานเรือนผ่านไปได้เริ่มต้นหมอนแล้วเหลือบเห็นชนมเถาฉวนนั้นโดยบังเอิญ เขาก็พลันตกตะลึงจนลืมขยับฝีเท้าเลยทีเดียว

บนชนมเถานั้นล้วนเป็นภาพบ้านเรือนบนถนนย่านการค้า ซึ่งวาดได้ละเอียดประณีตจนผู้พบเห็นต้องตาค้าง

ฉยงเหนียงเพิ่งออกมาจากห้องชั้นในก็เห็นพี่ชายยืนแข็งที่อยู่อยุ่ตรงนั้น เด็กสาวจึงเอ่ยป่นยืม "ข้าเสียเวลาวาดตลอดช่วงสายจนแขนหมดแรงแล้วกลัวว่าระหว่างส่งกลับไปพี่แฉงจะทำเถาต้มฟลิกคว่ำ จึงต้องขอรบกวนพี่ชายช่วยส่งชนมกลับไปอีกครั้ง"

ชุยฉวนเป่ตะลึงมองชนมอีกพักใหญ่จึงค่อยได้สติคืนมา จากนั้นมองพิจารณาของสาวแพ้วๆ ของตนอย่างละเอียด...ภาพวาดแม้จะประณีต

แต่ขณมกียังคงเป็นขณม จะขายออกได้เนหรือ ขยจนเปนักจนอยุในใจ
ทว่าคิดอีกที ขณมนี้ก็แค่ให้น้องสาวได้มีความสุขกับการวาด ถึงขาย
ไม่ออกจะเป็นไรไปแล้ว เขาจึงรีบม้วนแขนเสื้อแล้วยกภาดไม่นำผลงาน
ของนางไปอวดบิดามารดาโดยไม่รอช้า

ขยจนเปนอกไปได้ไม่นาน ขยงเหนียงก็ไปพักีบสักครู่หนึ่ง
ไม่รู้หับไปนานเท่าใดจึงแว่วเสียงเกือกม้าอยู่ไม่ไกลจากประตูลานเรือน
จากนั้นครู่เดียวก็มีคนเคาะประตูดังก๊อกๆ

ขยงเหนียงลุกขึ้นจัดแต่งผม ค่อยออกจากตัวบ้าน เดินผ่านลานเรือน
ไปส่งร่องประตูบ่อนอก นางพลันชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเปิดประตู
ออกในทันที

ผู้ที่อยู่เบื้องหน้าสายตาคือสตรีวัยกำดัด อายุราวสิบสี่สิบห้าปีเช่นกัน
เรือนผมของอีกฝ่ายมุ่นเจียง สวมอาภรณ์หรูหรา ตัวเสื้อสีขาวแขนทั้งชาย
ช่วงเอวที่สอบเข้านิดๆ กับส่วนชายที่บานออกล้วนแตกต่างจากชุดกระโปรง
ที่มีขายในตอนนี

ทว่าขยงเหนียงเห็นแล้วคุ้นต้ายิ่ง เพราะนี่คือรูปแบบชุดที่ชาติก่อน
นางเป็นผู้วาดขึ้นเองต่อหน้าธรรกำหนดในงานเลี้ยงหนึ่ง ทั้งยังเชิญช่าง
มาตัดเย็บตามแบบที่นางคิดค้นนี้ด้วย เป็นเหตุให้เหล่าสตรีชั้นสูงใน
เมืองหลวงพากันแต่งตัวตามนาง

หากไม่มองหน้าผู้สวมใส่ ขยงเหนียงก็เผลอนึกว่าผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้า
คือตนเองในชาติก่อน...เครื่องแต่งกายทั้งร่าง ตลอดจนเรือนผม ล้วน
ไม่มีสิ่งใดที่ไม่เหมือนตัวนางในอดีต!

นึกมาถึงตรงนี้ ความคิดฟึกลอย่างหนึ่งก็ผุดขึ้นโดยไร้คำอธิบาย

สายตาดึงเหนียงเพ่งมองใบหน้าที่เคยรู้จักมักคุ้นกันดีนั้นแน่วนิ่งพลางเอ่ยถามเสียงเย็น "ซุยผิงเออร์ เจ้ามาที่นี่มีธุระอันใด"

ซุยผิงเออร์พาหญิงรับใช้อาวุโสหนึ่งคนกับสาวใช้อีกสองคนมายืนโอดสะองอยู่ตรงหน้าฉงเหิง ใบหน้าของซุยผิงเออร์ฉาบด้วยอารมณ์อันละเอียดซับซ้อนยากบรรยายชนิดหนึ่ง หลังจากมองพิจารณาฉงเหิงที่ผมยู่และสวมชุดเนื้อหยาบอยู่พักใหญ่ ซุยผิงเออร์ถึงค่อยแยมยิ้มเอ่ยซ้ำๆ "ท่านพ่อข้าปรารถนาให้ชีวิตข้านับจากนี้มีแต่ความราบรื่นจึงให้ข้าเปลี่ยนไปใช้อักษร 'ชวน' ที่มีความหมายว่า 'สายน้ำ' ตอนนี้นำไปเปลี่ยนนามเป็นหลักผิงชวนแล้ว ข้าอ่อนกว่าพี่สาวครึ่งเดือน พี่สาวเรียกข้าว่า 'น้องผิง' ก็ได้"

นางพูดพลางเดินเข้าลานเรือนสกุลซุยไปเองอย่างชำนาญโดยไม่ต้องให้ฉงเหิงนำทาง

การหวนเยือนสถานที่เก่าชางชวนให้รู้สึกสะท้อนใจมากมายนัก บุตรีภรรยาเอกสกุลหลิวที่เปลี่ยนนามใหม่เป็นหลักผิงชวนแล้วเดินไปถึงห้องของฉงเหิงเป็นอันดับแรก...ห้องนี้ก็คือที่ซึ่งเมื่อก่อนนางเคยอาศัยมาสิบห้าปี ไม่ว่าจะเป็นรอยร้าวเดิมบนลายฉลุของหน้าต่าง หรือว่าส่วนปลายของด้ายที่เย็บบนมุ้ง ไม่มีสักอย่างเดียวที่มิให้ความรู้สึกอันคุ้นเคย

เมื่อก่อนทุกครั้งที่เห็นร่องรอยของความสำคัญเหล่านี้ นางมักคั่งแค้นเสมอที่ตนเกิดผิดมาอยู่ในครอบครัวยากไร้ จนเมื่อยามนี้ได้มาเห็นอีกครั้ง นางถึงสามารถอมยิ้มก้มมองลูกคนชั้นต่ำอันน่าสมเพชซึ่งมาอยู่ที่นี้แทนตนด้วยสายตาเวทนาสงสารได้

หลิวผิงชวนมองดูทุกสิ่งที่ตนคุ้นเคยในวันวานด้วยความเบิกบาน

จากส่วนลึกของจิตใจ ก่อนจะหมุนตัวมาเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ข้าได้ยินข่าวที่มาส่องของเมื่อหลายวันก่อนรายงานว่าพี่สาวร่ำร้องจะกลับจวนสกุลหลิว?"

ฉยงเหนียงไม่ได้พูดจา สำหรับสตรีที่ชาติก่อนทั้งขโมยสามีทั้งแย่งชิงบุตรชายหญิงของนางไปผู้นี้ นางแค่เห็นก็สะอิดสะเอียนและคร้านจะพูดอะไรด้วยจริงๆ

ทว่าหากคิดในทางกลับกัน ชาติก่อนนางเองก็ยึดครองบิดามารดาแท้ๆ รวมถึงโชควาสนาของหลิวผิงชวนไปเช่นกัน ถือได้ว่าเป็นกงเกวียนกำเกวียน ผลกรรมตามสนองนางแล้ว

ในเมื่อเวรกรรมทั้งหมดนี้ล้วนสืบเนื่องมาจากสองสกุลอุ้มลูกผิดตัว เช่นนั้นชาตินี้สลบคืนเร็วขึ้นหนึ่งปีก็ถือว่าตัดกรรมที่มีต่อกัน นับแต่นี้อีกฝ่ายก็เป็นบุตรภรรยาเอกในตระกูลใหญ่ อยู่บนเส้นทางแห่งลาภยศสรรเสริญนั้นไป ส่วนนางก็จะเป็นบุตรสาวพ่อค้าเดินเท้าติดดินไปตามความจริง ต่างฝ่ายต่างไม่เกี่ยวพันกันอีกก็แล้วกัน

นางมิใช่เทพเซียนหรือพระอรหันต์อันใด ชาติก่อนนางจมบ่อน้ำตายอย่างไรเหตุผล ย่อมไม่อาจไร้ความแค้นเคือง ทว่าเรื่องในชาติก่อนก็เป็นบัญชีที่ยุ่งเหยิงจริงๆ หากมิใช่สำนึกว่าเกิดใหม่นั้นไม่ถ่าง นางอาจกดข่มความรู้สึกขะเขยงในชั่วพริบตาแรกที่เห็นอีกฝ่ายไว้ไม่อยู่ จึงได้แต่หวังว่าชาตินี้จะไม่ต้องพัวพันกันอีกเป็นดีที่สุด

เพียงแต่...เมื่อนางเห็นเครื่องแต่งกายของหลิวผิงชวนคล้ายคลึงกับนางในชาติก่อนอย่างน่าประหลาด นางก็เข้าใจบางอย่างกระจ่างแจ้งทันที บางทีหลิวผิงชวนอาจเกิดใหม่อีกหนึ่งชาติภพเช่นกัน ทั้งมาเกิดใหม่นางอีกด้วย ดังนั้นยามที่นางพินทุ์นั้น ทุกสิ่งถึงได้เกิดการเปลี่ยนแปลงไป

จนสิ้น ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะหัวใจผิงชนวจใจไปพบหน้าเหยาซือเร็วขึ้น
นั่นเอง

ในใจของเหียงตัดสินใจอย่างเฉียบขาดรวดเร็ว...นางจะปล่อยให้
หัวใจผิงชนค้นพบเรื่องที่น่างเองก็เกิดใหม่ไม่ได้เด็ดขาด

ตอนนี้หัวใจผิงชนค้นฐานะเป็นคุณหนูสกุลหลิวแล้ว เหตุที่มาคราวนี้
ก็เพียงจะมาอวดตัวว่าเหนือกว่า หมายจะระบายความอัดอั้นที่เก็บกลืนไว้
ในชาติก่อนเท่านั้น

ทว่าหากถูกอีกฝ่ายมองออกว่านางเองก็มาเกิดใหม่ ด้วยอุปนิสัยของ
หัวใจผิงชนแล้วเกรงว่าจะไม่มัวเล่นแมวจับหนูอย่างเย็นใจสบายอารมณ์
เช่นนี้อีก อาศัยฐานะของอีกฝ่ายในตอนนี้อย่อมจะเล่นงานนางถึงตาย
ได้อย่างง่ายดาย...บางทีชาติก่อนหัวใจผิงชนก็คงเคยทำเช่นนี้มาแล้ว!

เมื่อนึกถึงสองมือที่ผลักดันลงบ่อในตอนนั้น ในใจของเหียงก็
หนาวสั่นนิดๆ นางรีบฝืนขมความขุ่นแค้นในใจ หลบคิ้วตาแล้วหาจังหวะ
เหมาะๆ เผยสีหน้าหม่นหมองระคนเจ็บใจออกไปเล็กน้อย

ในเมื่อคุณหนูสกุลหลิวผู้ยิ่งใหญ่นี้มาเพื่อจะดูเรื่องขบขันของข้า
ของเหียง เช่นนั้นก็ให้อีกฝ่ายดูไปแล้วกัน แต่หากอีกฝ่ายหมายจะ
ฟาดฟันกันก็เชิญออกกระบวนท่ามาได้เลย ข้าจะทนข่มโทษะในช่วงขณะนี้ไว้
วันหน้าค่อยแก้มืออย่างช้าๆ...

หัวใจผิงชนเห็นของเหียงแสดงออกเช่นนั้นก็แสนจะสาแก่ใจ
เมื่อแรกที่น่างได้เกิดใหม่ หัวใจที่ลืมหืมตาขึ้นนั้น นางคิดเพียงอย่างเดียวว่า
สวรรค์เบื้องบนคงเห็นใจในความทุกข์ตรมของนาง ถึงให้นางได้กลับมา
เขียนแก้ไขชะตาและวาสนารัก!

ชาตินี้นางวางแผนอย่างแยบยลจนได้กลับเข้าสู่สกุลหลิวแต่เนิ่นๆ ไม่ต้องตกอับไปเป็นนางบำเรอของหลวงองค์ผู้โหดเหี้ยมนั้นอีก ชาตินี้นางจะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิมอย่างแน่นอน ส่วนลูกคนชั้นต่ำสกุลซุชุนี่ นางก็จะไม่ละเว้นไปง่ายๆ นางจะต้องทำให้ซุชุนีเจียนจนค่อยๆ ลืมรสความขมขื่นของนางในชาติก่อนที่ต้องตกเป็นนางบำเรอและไม่อาจให้กำเนิดบุตรจนชั่วชีวิตดูบ้าง...

เนื้อร้ายในใจของหลิวผิงชวณมีได้บรรเทาลงหรือสลายไปเพราะได้ชีวิตใหม่ ตรงกันข้าม มันกลับยิ่งเฝ้าพะกัลดหนองเพราะถูกกาลเวลาบ่มเพาะ กระนั้นรอยยิ้มบนใบหน้ากลับอ่อนโยนขึ้นทุกที

"พี่สาว อย่าได้ตำหนิที่ท่านพ่อท่านแม่ข้าไม่มาเยี่ยมพี่เลย เป็นเพราะพวกท่านคำนึงถึงจิตใจข้า อันที่จริงข้าก็เคยโหม่นนำวพวกท่านทั้งสองแล้ว อย่างไรก็ตามเสียก็เลี้ยงดูพี่สาวมาถึงสิบห้าปี คนเคยเป็นพ่อแม่ลูกกันมา สองฝ่ายคิดถึงกันก็เป็นธรรมดาของมนุษย์...คราวนี้ท่านแม่ข้าจึงให้ข้านำเสื้อผ้าที่ตัดใหม่จำนวนหนึ่งมาให้พี่ด้วย"

ฟังลิ ยังคงเป็นลุ่มเสียงหวานใสที่มาพร้อมน้ำคำอันละมุนละไม เข้าคู่กับคิ้วที่ลึบดำและดวงตาที่เป็นมิตร ช่างเหมือนสาวน้อยที่เข้าอกเข้าใจผู้อื่นเสียนี้กระไร!

หากมิใช่เกิดใหม่อีกหน คงเหนียงก็อาจหลงนึกว่าหลิวผิงชวณเป็นคนอ่อนหวานจิตใจดี จากนั้นก็คลายความระวังต่ออีกฝ่าย

น่าเสียดายที่ทำที่จอมปลอมเยี่ยงนี้ของหลิวผิงชวณคงเหนียงคนปัจจุบันมองออกทะลุปรุโปร่งแล้ว นางจึงตอบโดยไม่เผยสีหน้าอาการ "ขอบคุณคุณหนูหลิว เพียงแต่หลังจากกลับมาบ้านสกุลซุชุนี ข้าต้องช่วย

พ่อแม่หาบน้ำทำกับข้าว ชุดที่งามวิจิตรเหล่านั้นสวมแล้วไม่ค่อยเหมาะกับโอกาส จะทำให้สิ้นเปลืองของไปเปล่าๆ ยังคงรบกวนคุณหนูหลินน่ากลับไปกำนัลแก่ผู้อื่นเถิด"

หลิวผิงชวนไม่แปลกใจกับคำตอบนี้ ในชาติก่อนหลิวเจียงฉงผู้เคยลือนามทั่วเมืองหลวงคนนั้นหยิ่งในศักดิ์ศรียิ่งยวด ต่อให้ชาตินี้ตกอับสู่ครอบครัวพ่อค้าแต่แรก ก็ไม่มีทางไยดีสิ่งที่ผู้อื่นเจือจานให้ด้วยความเวทนาได้ขนาด

คิดมาถึงตรงนี้ รอยยิ้มมุมปากของหลิวผิงชวนก็ยิ่งคล้ายบุปผาบานสะพรั่ง หึๆ น่าเสียดายที่ชาตินี้สตรีผู้มากความสามารถมิใช่บุตรตระกูลขุนนางอีกต่อไป กระตู่ของคนหัวแข็งเยี่ยงนี้ต่อให้โยนเข้าตรอกในตลาด แม้แต่สุนัขก็ไยดีจะกัดแทะ

ฟังจากรายงานของป่าฟันก่อนหน้านี้ ตั้งแต่ฉงเหนียงกลับมาอยู่ที่นี้ก็อาละวาดร้องไห้จะเป็นจะตายเรื่อยมา ทำเอาสามีภรรยาสกุลซุ่ยอ่อนล้าเหลือทน คิดว่าคนทั้งบ้านคงจะเอือมระอาอดีตคุณหนูผู้เปราะบางที่จู่ๆ ก็มาอยู่ที่นี้กันแทบแยแล้วกระมัง

เช่นนี้ตรงใจหลิวผิงชวนพอดี แม้สกุลหลิวจะพรั่งพร้อมด้วยลาภยศ ทว่าหากเอ่ยถึงความผูกพันในครอบครัว อย่างไรเสียสามีภรรยาสกุลซุ่ยที่เลี้ยงดูตนมาก็สนิทชิดใกล้ยิ่งกว่า ยามนี้ตนใช้ชีวิตสุขสบายอยู่ที่สกุลหลิว แต่ก็ไม่อยากรับให้ฉงเหนียงยึดครองความผูกพันของบิดามารดาเลี้ยงสกุลซุ่ยไป ดังนั้นพอได้ยินข่าวว่าฉงเหนียงอยู่ที่สกุลซุ่ยไม่ได้ใจคนในบ้าน หลิวผิงชวนจึงพลันรู้สึกสบายอกสบายใจขึ้นมาก

แม้ฉงเหนียงปฏิเสธน้ำใจเรื่องเสื้อผ้า หลิวผิงชวนก็ไม่มีท่าที

ขุนเคื่อง เพียงให้สาวใช้ที่อยู่ด้านหลังปูเบาะผ้าดินบนม้านั่งหินในลานเรือน จากนั้นหลิวผิงชวนก็ถือผ้าเช็ดหน้ามานั่งบนม้านั่งหิน ตั้งใจจะคอยสามีภรรยา สกุกซุกกลับมาพบกันก่อน ค่อยเดินทางกลับเมืองหลวง

พอเห็นคุณหนูนั่งปักหลัก สาวใช้กับหญิงรับใช้อาวุโสที่ติดตามนาง มาต่างกังวลกับงานทันที ที่ซิงชากังซงซา ที่โบกพัดก็โบกพัด ยังมีสาวใช้หัวไว อีกคนจุดกำยานไว้ด้านหลัง ด้วยคิดว่าในลานเรือนมียุ่งมากเหลือเกิน พวกคุณ พวกแมลงวันจะได้ไม่บินหึ่งๆ มารบกวนการพักผ่อนของคุณหนู

สาวใช้ที่หัวไวผู้นั้นมีนามว่าปี่สี่ นางจุดกำยานเสร็จไม่พอ ยังจงใจ เหยินยอเครื่องแต่งกายของหลิวผิงชวนเสียงดังต่อนางขงเหียง "คุณหนู เจ้าคะ วันนี้ทั่วร่างของท่านล้วนดูงามตื่นตา เมื่อครู่ตอนที่ลงจากรถม้า คนบ้านนอกเหล่านั้ล้วนมองท่านจนตาค้างราวกับโง่เงาไปทีเดียว!"

วาทะสอพลอยังไม่ทันขาดคำ หญิงรับใช้อาวุโสที่ซิงซาอยู่ก็ร้องรับ ต่อทันที "อย่าว่าแต่คนบ้านนอกเลยเจ้าคะ เมื่อวานฮูหยินพาคุณหนูไป ร่วมงานชุมนุมบทกลอนที่ฮูหยินอัศวรเสนาบดีจัดขึ้นเป็นการภายใน บรรดา คุณหนูฮูหยินที่สายตากว้างไกลเหล่านั้ก็ยังมองท่านไม่ว่างตาเลยมิใช่หรือ แต่ละคนแย่งกันถามว่าชุดของคุณหนูผิงชวนตัดเย็บที่ใด ทำให้ฮูหยิน ของพวกเราได้นำมาทักเี่ยวเจ้าคะ!"

ปี่สี่รับช่วงต่อ "นั่นสิเจ้าคะ ผู้ใดก็คาดไม่ถึงว่าชุดนี้คุณหนูของ พวกเราเป็นผู้วาดแบบขึ้นเอง จริงสิ เมื่อครู่เถ้าแก่เ็นัยโรงเตี๊ยมนั้น ยังสอบถามข้าเลย ก็ตอนที่ไปถามหาคุณชายซ่งที่โรงเตี๊ยมเมื่อครู่ นั้น อย่างไรเล่าเจ้าคะ..."

"อะแหม..." หลิวผิงชวนพลันกระแอมตัดบทเหล่าข้ารับใช้ที่ปากมาก

คุยฟัง ขณะเดียวกันก็กวาดตามองฉยงเหนียงปราดหนึ่งอย่างแนบเนียน ฉยงเหนียงคร้านจะแลพฤติกรรมกระโดดกระตาคของคนจนที่เพ็ง กลายเป็นผู้มั่งมีใหม่ จึงกลับเข้าห้องครัวไปทำอาหารเย็น โดยถือเสียว่า มองไม่เห็นนายบ่าวที่น่ารำคาญใจกลุ่มนี้

ชาติก่อนที่นางแต่งเข้าสู่สกุลซัง มารดาสามีใจดำคร่ำครี เคร่งครัด เรื่องความกตัญญูของลูกสะใภ้ต่อมารดาสามีเป็นพิเศษ ประกอบกับรู้ เบื้องหลังชาติกำเนิดของนาง จึงจิกใช้นางอย่างไม่เกรงใจสักนิด ทั้งเรียกร้อง ให้นางทำงานครัวด้วยตนเอง โดยอ้างเพียงคำโบราณว่า 'เจ้าสาวที่เพ็ง แต่งเข้ามาพึงลงครัวทำอาหาร'

ด้วยประสบการณ์ที่สั่งสมมาหลายปีนั้น คุณหนูที่ได้รับการประคบ ประหมามาแต่เล็กเช่นนางจึงสามารถทำอาหารอย่างชำนาญชำนาญ ถึงขั้น แสดงฝีมือได้อีกแขนงในงานเลี้ยงของเหล่าสตรีชั้นสูงในเวลาต่อมา

เพียงแต่เมื่อก่อนนางได้เตาเช่นการเติมฟืนล้วนมีสาวใช้ช่วยทำให้ ตอนนี้นางคนเดียววุ่นทั้งบนหม้อและใต้เตาจึงไม่แคล้วมือเท้าบ้านปวน อยู่บ้าง ไม่ทันไรดวงหน้าที่ขาวสะอาดก็มีผงขี้เถ้าเกาะเล็กน้อยแล้ว

ซุ่ยอวี๋สาวใช้อีกคนที่ยืนอยู่ด้านหลังหลิวผิงชวนเดิมที่เป็นสาวใช้ คนสนิทของฉยงเหนียง ยามนี้เห็นนายเก่าสวมชุดเนื้อหยาบเสียบปิ่นไม้ นั่งยองทำงานอยู่หน้าเตาในห้องเพดานเตี้ย ในใจซุ่ยอวี๋ก็พลันเจ็บปวด ทนไม่ไหวอยากจะไปช่วยเหลือ ทว่าน่าเสียดายร่างเพ็งจะขยับก็ถูก หลิวผิงชวนตวัดตาใส่ด้วยสีหน้าอันเรียบเฉย ซุ่ยอวี๋จึงได้แต่ชะงักฝีเท้า เบนสายตาที่เปียกชื้นไปทางอื่น

ตอนที่ฉยงเหนียงลุกขึ้นเทน้ำก็เห็นการกระทำของซุ่ยอวี๋อยู่ในสายตา

หัวใจนางพลันร้อนผ่าวอย่างไม่อาจควบคุม...เด็กคนนี้นักดีปกป้องนาย
ไม่เคยเปลี่ยนเลย

ชาติก่อนตอนที่นางออกเรือน แม้สกุลหลิวคำนึงถึงหน้าตาจึงมอบ
สินเจ้าสาวให้ไม่น้อย ทว่าตอนนั้นเข้ารับใช้ใกล้ชิดในจวนสกุลหลิวล้วนรู้
ชาติกำเนิดที่แท้จริงของนางแล้ว ประกอบกับคนที่นางแต่งงานด้วยก็เป็น
บุตรหลานตระกูลยากจน เมื่อใดที่ฐานะนางถูกเปิดโปง อนาคตก็ไม่อาจ
คาดเดาเลยจริงๆ

ดังนั้นพวกที่รู้จักอ่านสถานการณ์จึงใช้ทุกวิถีทางไปเอาใจหญิงรับใช้
อาวโสคนสนิทของเหยาซือ มุ่งหวังว่าอีกฝ่ายจะช่วยพูดจาต่อหน้าฐยหิน
อย่าให้ตนเป็นสาวใช้ที่ติดตามไปกับขบวนเจ้าสาว มีเพียงซุ่ยอวี่ที่ไม่รู้จัก
วางแผนอนาคตตนเอง ชันอาสาจะติดตามฉยงเหนียงเข้าไปอยู่ในสกุลซัง

หลังจากมาที่สกุลซังแล้ว ซุ่ยอวี่ก็อยู่ในกรอบอย่างเคร่งครัด แม้ต่อมา
ซึ่งฉวินเทียนสอบติดขุนนางก็ไม่เคยมีความคิดจะป็นขึ้นเตียงเจ้านายเลย
ตอนที่ซุ่ยผิงเออร์เข้าออกสกุลซังบ่อยครั้ง ซุ่ยอวี่ก็เตือนสติฉยงเหนียง
หลายหนว่าต้องระวังไว้ น่าเสียดายที่ฉยงเหนียงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ...

ฉยงเหนียงคนน้ำแกงข้นในหม้อเบาๆ ทอดถอนใจให้กับความตามัว
ใจบอดของตนในเวลานั้นอีกครั้ง ไม่รู้ว่าชาติก่อนหลังจากตนตายแล้ว
เด็กคนนี้เป็นเช่นไรบ้าง ฉยงเหนียงพลันวิตกแทนซุ่ยอวี่จนหลังเหวี่ยง
เต็มมือ หากหลิวผิงชว่นเกิดใหม่จริงๆ ตามอุปนิสัยของอีกฝ่ายคงจะ
คิดแค้นและกลั่นแกล้งซุ่ยอวี่เป็นแน่...แล้วบุตรชายหญิงคูนั่นของตนเล่า
ต่อมาเป็นเช่นไร

ฉยงเหนียงไม่อยากจะคิดต่อไปอีก ทว่าดวงตาทั้งคู่ก็ยังคงแดงเรื่อ

ทำให้หลิวงษ์ชนที่อยู่ในลานเรือนมองดูแล้วคล้ายฉยงเหียงหลังน้ำตา เพราะทนางนหนักในคร้วไม่ไหว ในใจหลิวงษ์ชนจึงรู้สึกสาแแก่ใจอีกหน เมื่อชั่วเวลาหนึ่งถ้วยซา* ผ่านไป เสียงของสามีภรรยาสกุลชุยกับ ชุยฉวนเป่ากัด้งมาจากนอกประตูลาน

วันนี้พวกเขากลับมาเร็วเป็นพิเศษ ดวงตะวันเพ็งจะคล้อยสู่ทิศ ตะวันตกก็กลับบ้านแล้ว พวกเขาเห็นรถม้าคันหฺรจอดอยู่หน้าประตูบ้าน ได้ตั้งแต่ไกล ทำให้พอจะคาดเดาได้ว่าสกุลหลิวงษ์ส่งคนมาอีกแล้ว ด้วย เป็นห้วงฉยงเหียงที่อยู่บ้านตามลำพัง พวกเขาจึงเร่งฝีเท้ามาทันที

ฉยงเหียงเพ็งจะยั้งขึ้นจากหน้าเตา ยังไม่ทันขยับฝีเท้า หลิวงษ์ชน ก็เยื้องย่างอย่างอ่อนช้อยไปถึงหน้าประตูฉวนางแ่อนโฝบิน พอเปิดประตู ให้ด้วยตนเองก็มองสามีภรรยาสกุลชุยพร้อมหยาดน้ำที่รินทางตา

ชุยจงกับหลิวงษ์ต่างก็ตะลึงงันเพราะนึกไม่ถึงว่าหลิวงษ์ชนจะกลับมา อย่างไรเสียนี้ก็คือบุตรสาวที่พวกตนเลี้ยงดูมาสิบห้าปี ตอนเล็กๆ ที่ตัว อ่อนนิ่มก็อ้อมไว้แนบอกป้อนนมจนเติบโตใหญ่ ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่าไม่ใช่ลูกในไส้ แต่ชั่วข้ามคืนที่นางจากบ้านไป พวกเขาก็ยังหลังน้ำตาแห่งความคะเนิง อย่างห้ามไม่อยู่ ตอนนีพอได้พบหน้า หลิวงษ์จึงข่มใจไม่ไหวทอด หลิวงษ์ชนไว้ในอ้อมอก

หลิวงษ์ชนฉยงจ้งหวะตอนที่เอียงตัว ธิบซ้ำเลื่องมองฉยงเหียง ที่ยืนอยู่หน้าห้องคร้ว พอเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าไร้ความรู้สึกยืนอยู่ตรง ธรณีประตุมองนางกับหลิวงษ์ที่ออกอดกัน ในใจนางก็ทวมท้นด้วยอารมณ์ เบิกบานที่ยากจะสะกดกลั้น

* หนึ่งถ้วยซา มาตราเวลาโบราณของจีน เทียบกับเวลาปัจจุบันคือ 10-15 นาที

นางต้องการให้ขงเหยิงที่วางตัวสูงส่งจนเคยชินได้รู้ว่าเมื่อออกจาก
สกุลหลิวมาแล้ว คำว่า 'สตรีผู้มากความสามารถ' ที่เรียกกันนั้นก็ไม่มีค่า
แม้แต่เฉียน* เดียว ต่อให้กลับมาที่สกุลซุยกี้ไม่มีที่ให้ขงเหยิงหยั่งเท้า!

* เฉียน คือหน่วยของเหรียญเงินขาว มีรูตรงกลางเหมือนเหรียญแปะสำริด (สำริดคือแปะ) แต่ทำจากโลหะเงิน
จึงมีค่ามากกว่า โดยทั่วไป 10 เฉียนเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

4

ชยุฉวนเป่าที่อยู่ด้านข้างเห็นสีหน้าแข็งค้างของฉยงเหนียง จึง
ทนไม่ไหวกระตุกแขนเสื้อมารดาพลางส่งสายตาให้

หลิวซือมองตามสายตานูตรชายไป จึงค่อยเห็นว่าใบหน้าของ
ฉยงเหนียงที่เมื่อเช้ายังขาวสะอาดบัดนี้เกาะไปด้วยเขม่าจากเตาไฟ
ในดวงตาทั้งคู่มีหยดน้ำขังคลอ ขบริมฝีปากนิดๆ พลางมองตนที่เป็น
มารดา ดูอย่างไรก็เผยความน้อยใจไม่สิ้นสุด

เมื่อรู้ตัวแล้วว่าเสียกิริยา ไม่ได้คำนึงถึงความรู้สึกของฉยงเหนียง
หลิวซือก็รีบคลายมือออกแล้วหมุนตัวไปเอยกับฉยงเหนียงทันที "ไหนว่า
จะรอแม่กลับมาค่อยทำกับข้าวไม่ใช่หรือ ในห้องครัวไอน้ำมันแรงนัก
ระวังจะรมตาเจ้าเสีย รีบไปล้างหน้าล้างตาเถอะ"

หลิวผิงชวนฟังจบก็ซับน้ำตาพลางกล่าวอยู่ด้านข้าง "ท่านแม่พูด
ถูกแล้ว เมื่อก่อนพี่ฉยงเหนียงไม่เคยทำเรื่องพวกนี้ เมื่อครู่ยังทำไป

ร้องให้ไปเลย พี่รีบออกมาพักจะดีกว่า ท่านแม่ที่สกลหลัวได้ยินว่าพักนี้ พี่ไม่เจริญอาหาร ทั้งฟังจากหญิงรับใช้อาวุโสที่พักก่อนมาส่งสิ่งของ เอยรายงานว่พี่ต้องการจะกลับไป ในใจท่านให้เป็นทุกซั่กัน หลายวันนี้ป่วยหนักจนลุกไม่ขึ้นทีเดียว แต่ถึงแม้ท่านมีอาจมาเยี่ยมพี่เอง ก็ยังสั่งให้ช้่านำรงนกจ่ำนวนหนึ่งมาให้พี่บำรุงร่างกาย"

นางพุดพลางสั่งหญิงรับใช้อาวุโสนำกล่องไม้หุ้มผ้าต่วนแพรใบหนึ่ง ยกประคองไปถึงเบื้องหน้าฉยงเหนียง

ฉยงเหนียงมองผ่านฝากล่องที่เปิดแ่้งมอยู่ ช้่านในถึงกับเป็นรังนกที่แตกเป็นเศษละเอียดแล้ว ยากนักที่ยังอุตส่้ารรวบรวมเป็นกล่องได้!

หลัวผิงชวนคล่้ายเพ่งมองเห็น จึ่งซึ่งตาต่อว่าหญิงรับใช้อาวุโสผู้นั้น "ใครกันเป็นผู้บรรจุกล่อง เหตุใดจึ่งบรรจุแต่เศษแตกเหล่านี้"

หญิงรับใช้อาวุโสเอยตอบทันทีราวท่องบทมาก่อนแล้ว "รังนกของก่ำนลมีเพียงกล่องนี้เจ้าคะ ฮูหยินบอกว่าคุณหนูผิงชวนร่างกายเปราะบาง รังนกที่สมบูรณ์ต้องเก็บไว้ให้ท่านกินก่อน ส่วนที่เหลือทั้งหมดค่อยบรรจุใส่กล่องสำหรับส่งมาให้คุณหนูสกลสุขยเจ้าคะ"

ฉยงเหนียงคิดในใจ...หากจิตวิญญ่ำนของช้่าเป็นแค่แม่่นางน้อยจริง ๆ ด้วยสภาพจิตใจของช้่าคนเก่า น่ากลัวว่าจจะร้่าให้โวยวายวิ่งกลับสกลหลัวไปซักถามเหยาชื่อว่าเหตุใดจึ่งไร้ไ้ไม่ตรีเพียงนี้ ตัดรอนกันด้วยการให้เศษรังนก เห็นช้่าเป็นยาจกขอทานไปแล้วหรือไร

ช้่านช้่าทำเช่นนี้จริง ๆ คิดดูก็รู้ได้ว่าคนสกลสุขยจะกระอักกระอ่วนมากเพียงใด

คิดมาถึงตรงนี้ ฉยงเหนียงก็ยื่นมือรับกล่องหุ้มผ้าต่วนแพรใบนั้นมา

หางตานางมองเห็นชยุจนกับหลิวซื่อหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย นางซ้อนตาขึ้นมองไปทางหลิวผิงชวนที่แสวงส่งยิ้มขอภัยมาให้นางพลางตอบกลับอย่างผ่อนคลาย "ก่อนนี้เป็นข้าเองที่ไม่รู้จักคิด ทำให้พ่อแม่ข้าต้องเป็นกังวลเพราะข้าโดยใช้เหตุ พักก่อนข้าป่วยหนัก แม่ข้าดูแลข้าจนซูบซีวลงไปมาก รังนกนี้แม่ป็นสักหน่อย ทว่าไม่กระทบต่อสรรพคุณ ใช้บำรุงร่างกายให้แม่ข้าได้พอดี"

หลิวผิงชวนฟังจบสีหน้าก็แข็งทื่อนิดๆ คล้ายนึกไม่ถึงว่าฉงเหยียงจะอดกลั้นไหว แต่เมื่อนึกถึงพฤติกรรม 'แม้อยู่อย่างทนทุกข์ก็ยังจะรักหน้ายิ่งชีพ' ของฉงเหยียงในชาติก่อน หลิวผิงชวนก็รู้สึก่ออีกฝ่ายเพียงกำลังอวดเก่งผินทนต์หน้าตนเท่านั้น ในใจจึงอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเยาะหยัน

ฝ่ายหลิวซื่อพอได้ยินคำพูดนี้ก็มลิ้มบนใบหน้า รู้สึกว่าพอฉงเหยียงคลายทิฐิแล้วความจริงก็เป็นเด็กที่รู้จักเอาใจใส่ผู้อื่น ในจุดนี้เปรียบกับหลิวผิงชวนที่ช่างเอาชนะคะคานในทุกเรื่องแล้วยังเหนือกว่ามากนัก

ตอนนี้เองชยุจนเป่าที่นั่งมองอยู่ด้านข้างมาตลอดก็ควักห่อกระดาดห่อหนึ่งจากในอกเสื้อยื่นส่งให้ฉงเหยียง "พวกเขาบ้านผู้มีอันจะกินช่างมัวยัสนัก กระทั่งเศษของเหลือก็อุตส่าห์จัดใส่กล่องมากำนัลผู้อื่นเพื่อเอาหน้าได้อีก รังนกอะไรนั่นแค่ฟังกก็ได้กลืนขึ้นกลแล้ว ห่อนี้คือน้ำตาลจากต้นอ่อนข้าวสาลีที่พี่ซื้อตรงมูถนบน อีกประเดี๋ยวเจ้าเอามันไปชงน้ำดื่มเถอะ"

วจาแสดกดันนี้ทำให้สีหน้าของหลิวผิงชวนแปรเปลี่ยนในทันที เมื่อก่อนนางไว้วางใจชยุจนเป่าเป็นประจำจนเคยชินแล้ว หากเป็นเมื่อก่อนนางจะต้องด่าทอไล่หลังเขาไปอย่างแน่นอน

ทว่าตอนนี้นางไม่มีฐานะจะทำเช่นนั้นอีก จึงได้แต่ลอบแค้นเคืองที่

ซุ่ยฉวนเป่าไม่รู้จักคิด

หลิวซือรู้สึกว่าคำพูดของบุตรชายชนบดักประเดิดนักจึงรีบเอ่ย
เพียงประเด็น "เมื่อครู่ตอนกลับมาแม่ซื้อหมูสามชั้นมาด้วยสองจิ้น ในเมื่อ
ผิงเอ๋อร์กลับมาแล้ว แม่ก็จะตุ๋นหมูสามชั้นให้พวกเจ้ากินดีหรือไม่" หลิวซือ
จำได้ว่าหลิวผิงชวนชอบกินหมูตุ๋นเป็นที่สุด

แต่น่าเสียดายที่นางลืมนำไปว่าซุ่ยผิงเอ๋อร์คนเดิมของนางบัดนี้เป็นถึง
คุณหนูสกุลหลิวผู้สูงส่งและได้กินอาหารชั้นเลิศทุกวัน มีหรือยังจะเห็น
หมูสามชั้นที่นางซื้อจากริมทางอยู่ในสายตา

ภายหลังได้ชมภาพอันน่าสมเพชของฉงเหิงที่ร่วงตกลงมาจาก
ก้อนเมฆแล้ว หลิวผิงชวนก็ไม่คิดจะรังอยู่ต่อ จะได้ไม่ใช้เวลาผ่านไป
จนเหยาซือนี้กระแวงและไม่พอใจขึ้นมา

หลิวผิงชวนใคร่ครวญดูแล้วตนมาครั้งนี้องค์ต้องทั้งความคับอกคับใจไว้
ให้ฉงเหิงนับไม่ถ้วนเป็นแน่ ตอนนี้อีกฝ่ายก็แค่นี้ทำเยือกเย็นต่อหน้าตน
รอจนตนจากไปแล้ว อีกฝ่ายจะต้องรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจจนอาละวาดไม่ยั้งดี
สามีภรรยาสกุลซุ่ยแน่นอน ถึงตอนนั้นดูซิว่าซุ่ยฉวนเป่าจะเสียใจภายหลัง
หรือไม่ที่ช่วยพูดประคองสถานการณ์ให้หญิงปากดีนั้น!

หลิวผิงชวนจึงลุกขึ้นกล่าวอ้อลา บอกเพียงว่าวันหน้าสะดวกจะมาเยี่ยม
บิดามารดาสกุลซุ่ยใหม่

ก่อนจากหลิวผิงชวนใช้ให้หลิวซือไปแบ่งผักดองที่ตนกินจนคุ่นลิ้น
แล้วมาจำนวนหนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยเสียงเบาๆกับฉงเหิงตอนที่คนอื่นๆ
ผล่อว่า "ตอนนี้พี่กลับมาสกุลซุ่ยแล้ว ต่อให้ท่านแม่ที่สกุลหลิวมีใจจะ
ช่วยเหลือพี่ แต่เพราะติดขัดที่พ่อแม่สกุลซุ่ย ย่อมไม่สะดวกจะแสดงออก

ชัดเจนนัก ว่ากันถึงที่สุดแล้วคู่ครองของสตรีที่ยังไม่ออกเรือนต่างหากคือ
สิ่งสำคัญที่สุด ท่านแม่ที่สกุลหลิวได้ยืนยันว่าอีกไม่ช้าจะมีผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่ง
มาพำนักร่วมสังสรรค์ ที่เชิงเขาस्याซานริมลำธารชิวถานนอกตำบลผู่หรง
นี่เอง...ท่านผู้นั้นมีรูปร่างไม่ธรรมดา ฐานะก็สูงส่ง ที่สำคัญที่สุดคือยัง
ไม่ได้แต่งงานเลย..."

เอ๋ยถึงตรงนี้หลิวผิงชวนก็ใจเย็นไว้ ลูบคลำกำไลหยกสีเขียวพลอด
บนข้อมือตนพลางมองพิจารณาชุดกระโปรงเนื้อหยาบของฉยงเหนียง
ราวกับสงสารเห็นใจอย่างที่สุด ก่อนจะเอ่ยต่อ "รูปร่างของพี่สาวงดงาม
ดูบุปผาต์งั้นทราเช่นนี้ พี่จะต้องยัดกุมให้ทันท่วงทีเสียว หากไม่หาก
พ่อแม่สกุลชุยเลือกบุตรชื่อนามาเป็นสามีของพี่ นี่จึงเรียกว่าไม่อาจ
พลิกฟื้นไปชั่วชีวิต"

ฉยงเหนียงกะพริบตามองหลิวผิงชวนด้วยท่าทีที่ดูตื่นตระหนก
ทั้งที่จริงในใจอยากจะตบหน้าคุณหนูหลิวผู้นี้สักกาดเหลือเกิน

ดูเอาเถอะ วาจานี้ช่างพูดได้ดียิ่งนัก ฟังเผินๆ ก็เหมือนเหยาซือ
ทำทุกวิถีทางเพื่อจะช่วยเหลือวางแผนอนาคตแทนนางจริงๆ

ผู้สูงศักดิ์ที่หล่อเหลาหนุ่มแน่นยากจะพบพานในรอบร้อยปีอะไรรัน
น่าจะเป็นหลางอ๋องผู้เสียที่หลิวผิงชวนไปเข้าหาในชาติก่อนเสียมากกว่า
เห็นชัดว่าหลิวผิงชวนคิดจะเสี้ยมสอนให้ผู้อื่นแสดงบทบาทเก่าของตนเอง
ที่แอบหนีบิดามารดาออกจากบ้านไปขายตัวแลกเกียรติยศฉากันนั้นอีกรอบ

ทว่าหากเปลี่ยนเป็นฉยงเหนียง เหยาซือก็คงจะไม่ทุ่มเงินก้อนใหญ่
ไปช่วยเหลืออิสรภาพแทนลูกเลี้ยงอย่างนางกระมัง เช่นนั้นนางจะไม่เอนจอนาถ
ยิ่งกว่าหลิวผิงชวนในชาติก่อนหรือไร

อีกอย่างดูเสียผู้นั้นชาติก่อนนางเองก็เคยได้พานพบ หากไม่ได้ยินพฤติกรรมของเขามาก่อน อีกฝ่ายก็นับเป็นบุรุษรูปงามที่หาได้ยากจริงๆ นำเสียดายที่เขาหลงเอยไม่ดีนัก คู่ควรจะใช้คำว่า 'ผู้สูงศักดิ์' เสียเมื่อไร นับดูแล้วช่วงที่พบเห็นเขาบ่อยที่สุดในชาติก่อนน่าจะเป็นช่วงที่เขาอกบฏล้มเหลว ยังไม่ทันเปิดฉากก็ถูกจยาคังตี้จับกักบริเวณในวัดเนียนผาบาน เขาหวงซานที่ซานเมืองก่อนแล้ว นับแต่นั้นทุกวันที่หนึ่งและสิบห้าของเดือนพฤษภาคมที่ถูกถอนเชื้อมแล้วผู้นี้ก็ยังได้รับพระเมตตาให้มาเผยโฉมต่อหน้าผู้คนในงานเลี้ยง

ตอนนั้นจะว่าไปก็แปลกยิ่ง ทุกครั้งที่นางออกจากจวนไปร่วมงานเลี้ยง มักจะเห็นเขาในงานด้วย โจรภพฏที่ก่อการล้มเหลวผู้หนึ่งไม่ว่าไปตรงที่ใด ก็ไม่เป็นที่ต้อนรับ ดังนั้นทุกครั้งที่เห็นเขายืนโดดเดี่ยวอยู่ในงานไม่มีใครไยดี นางจะรู้สึกกระอักกระอ่วนแทนเขาเสียด้วยซ้ำ ทว่าเขากลับมีท่าทีโอหังและดูผ่อนคลายสบายใจเสมอ...

เพียงนึกถึงคนผู้นั้น กระทั่งข้ามมาอีกหนึ่งชาติภพแล้วฉงเหยิงก็ยังรู้สึกปวดหัว นางจึงเลิกคิดต่อ

หลิวผิงชวนมาเยือนเร็วแล้วจากไปดุจสายลมหอบ ชั่วพริบตาลานเรือนอันคับแคบก็หวนคืนสู่ความสงบเงียบเช่นกาลก่อน คงเหลือเพียงหลิวซือที่ออกไปส่งตรงเชิงสะพานและยืนมองรถม้าค่อยๆ ดับหายไปตรงมุมถนนอย่างห่อเหี่ยว

ฉงเหยิงเข้าอกเข้าใจจิตใจของหลิวซือได้ ถึงอย่างไรนั่นก็เป็นลูกที่เลี้ยงดูมาจนโตกับมือ หลิวซือไม่เหมือนเหยาซื้อที่สะบัดมือทิ้งลูกให้สาวใช้กับแม่นม ความรู้สึกที่มารดาทั้งสองคนมีต่อบุตรสาวย่อมจะลึกซึ้ง

แตกต่างกัน ไม่ว่าจะอย่างไรหิวซื้อก็มีอาจเป็นเช่นเหย้าซื้อที่พอรู้ว่ามีนาง
ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ก็เย็นชาไม่เหลือหัวใจจิตหัวใจของมารดาผู้การุณย์อีก

ฉงเหิงวางกลองไม้หุ้มตัวนแพรโบนั้นไว้อีกด้าน ตักน้ำสำหรับ
ล้างหน้ามาให้บิดามารดาก่อนยิ้มถาม "เดิมนึกว่าจะเร่งมือทำกับข้าว
เสร็จได้ก่อนที่ท่านพ่อท่านแม่จะกลับมาเสียอีก มือไม้ลูกยังคงช้าเกินไป
ว่าแต่เหตุใดวันนี้พวกท่านถึงกลับมาได้เร็วเช่นนี้เล่าเจ้าคะ"

พอได้ยินคำถามนี้ซุ่ยฉวนเป่าก็ตอบอย่างคึกคักตื่นเต้น "ก็เพราะ
ฝีมืออันยอดเยี่ยมจากปลายพู่กันของเจ้าอย่างไรเล่า มีผู้มาสอบขุนนาง
คนหนึ่งเดินผ่านข้างแฉ่งของพวกเรา พอเห็นขนมที่เจ้าวาดก็พูดตรงๆ เลย
ว่าเป็นผลงานอัศจรรย์ ทั้งเรียกสหายมาล้อมชมด้วย สุดท้ายมีคุณชาย
ที่ดูมีฐานะหลายคนพูดว่าขนมนี้ไม่อาจแยกขาย จึงเหมาซื้อขนมไป
ทั้งหมดเลย"

ฉงเหิงได้ยินเช่นนี้ก็พลันโล่งใจ ใบหน้ายิ่งยิ้มแฉ่งอย่างชัดเจน...
ขนมนั้นก็ต้องซื้อครบชุดสิ!

นางเสียเวลาตลอดช่วงสายวาดเขียนแบบภาพถนนในตำบลผู้ทรง
ขนาดย่อส่วนลงไปบนขนมทรงสี่เหลี่ยมที่ถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ
เต็มถาด ทั้งเพิ่มภาพเหตุการณ์บนถนนขณะเจ้าหน้าที่ส่งเทียบมณฑล
มาแจ้งข่าวดีต่อผู้ที่สอบได้ตำแหน่งจ้าวหยวน* ด้วย

วางดีเช่นนี้ขอเพียงเป็นผู้เข้าสอบที่ไม่ขาดแคลนเงินทองก็จะต้อง
ซื้อไปเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตัวอย่างแน่นอน

ตอนนี้หิวซื้อเองก็เดินกลับเข้ามาในลานเรือนแล้ว พอได้ยินคำพูดนี้

* จ้าวหยวน คือผู้สอบได้อันดับหนึ่งในการสอบขุนนางหน้าพระที่นั่ง (เตียนซือ)

จึงเอ่ยพร้อมเผยความยินดีบนใบหน้าเช่นกัน "ภาพฝีมือเจ้าประณีตนักเชียว ผู้มาสอบขุนนางเหล่านั้นยังจะสั่งจองอีก แต่พ่อเจ้าไม่ได้รับปากในทันที เพราะกลัวว่าเจ้าจะเสียสายตา ร่างกายแบกรับไม่ไหว"

ฉยงเหยิงยิ้มกล่าว "นี่เป็นเรื่องดี เหตุใดไม่รับปากเล่าเจ้าคะ ภาพเหล่านั้นเพียงใส่ลูกเล่นเพิ่มเข้าไป เดิมทีก็ไม่ใช่งานงานวิจิตรที่ตกทอดมาแต่โบราณอะไรอยู่แล้ว หากพวกเขาต้องการ พຼຽນนี้ลูกจะวาดใหม่ เพียงแต่พຼຽนนี้ท่านพ่อท่านแม่ต้องทำขนมเพิ่มมากขึ้น"

วันนี้ทั้งชายของได้เงิน ทั้งซื้อหมูสามชั้นมา หลิวซื้อจึงทำหมูตุ๋น ที่ตนถนัด จากนั้นคนทั้งครอบครัวก็นั่งล้อมโต๊ะไม่กินข้าวกันเคล้าเสียง สนทนาอึกทึก

ชาติก่อนฉยงเหยิงได้รับการอบรมว่ายามกินไม่ให้พูดคุย ยามนอนไม่ให้ส่งเสียง ทว่าบรรยาอากาศอันสุขสันต์สมірครสมานที่คนทั้งครอบครัว นั่งล้อมวงกันเช่นนี้ทำให้นางเกิดความอบอุ่นจากใจชนิดหนึ่ง จึงร่วมพูดคุย ไปด้วยหลายประโยค

หลังมื้ออาหาร ฉยงเหยิงช่วยมารดาล้างชาม ก่อนจะไปยืนกิน ผลไม้รสเปรี้ยวพลางชมทัศนียภาพอยู่ที่ข้างกำแพงลานเรือน บ้านเรือน ริมน้ำที่อยู่รอบข้างล้วนกระหวัดวนด้วยควันไฟจากการหุงต้ม แทรกแซม ด้วยกลิ่นหอมของอาหารหลากชนิดที่บอกชื่อไม่ถูก ตรงเชิงสะพานแว่ว เสียงหัวเราะสนุกสนานของเด็กน้อยเปลี่ยกันที่วิ่งไล่กันไปถึงใต้สะพาน แล้วให้ฟางข้าวมัดใส่เดือนเพื่อตกปู ไม่รู้ได้ต้นหลิวที่โน้มกิ่งอยู่ริมตลิ่ง มีแม่นางบ้านใดกำลังแอบนัดพบกับชายหนุ่มที่อึกฟากฝั่งของแม่น้ำ...

ฉยงเหยิงที่เคยผ่านชีวิตมาแล้วหนึ่งชาติภพก็ได้ต่างจากแม่นางน้อย

ผู้หนึ่งแม่แต่น้อย นางวางมือแตะกับกำแพงพรางคลีโยมมองดูทุกสิ่งนี้

เมื่อไม่มีการปิดกั้นของประตูสีขาวกับกำแพงสูง นี่เป็นครั้งแรก
ที่นางได้สัมผัสวิถีชีวิตของผู้คนอย่างจริงแท้ และรู้สึกได้ชัดแจ้งว่าตน
มีชีวิตอยู่อย่างแท้จริงจริงๆ ความรู้สึกเช่นนี้ช่างแปลกใหม่ทว่าก็
สบายใจยิ่งนัก

เพียงแต่นางรู้ตัวไม่ว่ารอยยิ้มอันอ่อนหวานเช่นนี้กลับกลายเป็น
ทิวทัศน์งามในสายตาของผู้อื่น...

"พี่ซัง เอ๋ยถึงตำราเล่มที่สามแล้ว ไฉนจู่ๆ เจียบเสียงไปเสียเล่า"

คนจากหมู่บ้านเดียวกันที่อยู่ด้านข้างของซังอวีนเทียนพลันยื่นมือ
ไปตบเบาๆ ซังอวีนเทียนที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างโรงเตี๊ยมถึงค่อยได้สติคืนมา

เขาเพิ่งอายุสิบเจ็ด นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเข้ามาเข้าสอบในเมืองหลวง
มารดาเกรงว่าระหว่างทางเขาจะขาดคนดูแล จึงให้वानฟางตำผู้เข้าสอบ
จากหมู่บ้านเดียวกันให้คอยช่วยเหลือเป็นพิเศษ

ค่าของกินของใช้ในเมืองหลวงนั้นสูงกว่าที่อื่น ดังนั้นพวกเขาสองคน
จึงทำเช่นเดียวกับผู้เข้าสอบส่วนใหญ่เสียเลย กล่าวคือมาพำนักเตรียมสอบ
ที่ตำบลฝูหย่งนี้ก่อนชั่วคราว รอถึงวันสอบค่อยรุดเข้าเมืองหลวง

คืนนี้หลังมื้ออาหารทั้งสองอยู่ว่างไม่มีอะไรทำจึงมายืนพินิจหน้าต่าง
อาศัยแสงสว่างจากโคมไฟที่แขวนสูงของหอสุราซึ่งอยู่ติดกันเพื่อทบทวน
ตำราเตรียมการสอบที่จะมาถึง

แต่ใครจะรู้ว่าขณะอ่านอยู่ซังอวีนเทียนกลับเจียบเสียงไปเสียอย่างนั้น
ฟางตำมองตามสายตาของเขาไปก็เห็นเพียงท่ายทอยของฉงยเหนียงที่

ผลจากข้างกำแพงลานเรือนไปพอดี

แม้ไม่ได้เห็นใบหน้าตรงๆ ทว่าดูจากรูปร่างที่อรชรนั้นก็เพียงพอจะเห็นได้ว่าเป็นคนงามผู้หนึ่ง ฟางต้าจึงหยอกเย้าทันที "ตำราย่อมจะนำพามาซึ่งหญิงงาม พี่ซึ่งมีความรู้ไม่ธรรมดา ยึดต้องกังวลแล้วว่าวันหน้าจะมีโอกาสสอบผ่านและได้แต่งกับคนงามที่พึงใจ"

เมื่อครู่ซังอวินเทียนเองก็บังเอิญเหลือบไปเห็น ถึงได้ถูกรอยยิ้มอันหวานซึ้งของแม่นางน้อยที่อยู่ข้างกำแพงลานเรือนด้านนั้นทำให้เคลิบเคลิ้มพลอสติโดยไม่รู้ตัว บัดนี้เมื่อถูกผู้อื่นจับได้ เขาจึงปล้นขัดเงินจนใบหน้าร้อนฉ่ำหัวใจเต้นแรง รีบโบกมือชี้แจงว่าตนเพียงมาเมืองหลวงเพื่อลองสอบ ไม่ได้คิดหวังว่าจะโชคดีสอบผ่าน

หลังจากพูดหยอกเย้าจบ ฟางต้าก็หยิบห่อกระดาษหนึ่งห่อออกมา "วันนี้เจ้จวีเหริน* ซื้อขนมมาหนึ่งถาดใหญ่ ด้านบนถึงกับวาดภาพมงคลแจ่มขวางการสอบได้ตำแหน่งจ้วงหยวน เขาสนิทกับข้าเป็นการส่วนตัว จึงตั้งใจแบ่งขนมสองชิ้นมาให้ข้าเพื่อเป็นสิริมงคล ตอนนี้ท่านก็มาชิมขนมกับข้าเถอะ" เขาพูดพลางคลี่ห่อกระดาษออก

แลเห็นบนขนมแม้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของภาพถนน ทว่าลายเส้นของกระเบื้องมุงหลังคาและต้นหลิวล้วนซ้ำของละเอียดลออ ยากจะจินตนาการได้จริงๆ ว่าในตำบเล็กๆ ถึงกับมียอดฝีมือด้านการวาดภาพเช่นนี้อยู่ด้วย มิน่าแล้วผู้คนถึงกล่าวว่าได้พระบาทโอรสสวรรค์มีพยัคฆ์หมอบมังกรซ่อน ต่อให้เป็นตำบลริมน้ำที่อยู่ติดกับเมืองหลวงก็ยังมียอดคนผู้สันโดษอาศัยอยู่ ทำให้ซังอวินเทียนที่ชื่นชอบการวาดภาพมาแต่ไหนแต่ไร

* จวีเหริน คือผู้ผ่านการสอบขุนนางในระดับณฑล (เทียบชื่อ) และมีสิทธิ์เข้าสอบระดับเมืองหลวง (ผู้ชื่อ)

ประคองขนมขึ้นพินิจพิเคราะห์อยู่เป็นนาน ไม่อาจหักใจกินเข้าปากได้ เสียที

อาการลุ่มหลงเพียงนี้ทำให้ฟางตำหิวเราะร่วนทีเดียว "รีบๆ กินเถอะ ต่อให้ขนมนี้คงามเพียงใดก็เป็นของที่เสียได้ ได้ยินว่าพรุ่งนี้พวกเจิ้งจวีเหริน ยังจะไปจองซื้อที่แผงขนมนั่นอีก หากท่านชื่นชอบก็ไปชมความครึกครื้น ด้วยกันสิ"

ซ่งอวินเทียนตอบรับด้วยความยินดี

ตอนนี้เองเสี่ยวเอ๋อร์ที่ชั้นล่างก็นำเทียบคารวะหนึ่งฉบับมาส่ง ชี้แจงว่า ตอนกลางวันพวกเขาสองคนออกไปข้างนอก มีคุณหนูหนึ่งรถม้าคันหรู ผู้หนึ่งสั่งสาวให้นำเทียบนี้รวมถึงโสมอีกหนึ่งกล่องมามอบให้ซ่งอวินเทียน ผู้มาจากอำเภอเม่าไฉ

ซ่งอวินเทียนรับเทียบคารวะที่กลิ่นหอมของดอกไม้มาเปิดออกดูด้วยความฉงน ด้านในคือลายมือที่งามเป็นระเบียบ เขียนเพียงว่า...

'ข้าคือคุณหนูสกุลหลิวแห่งเมืองหลวง นามว่าผิงชวน เร็วๆ นี้ ได้ยินว่าซ่งอวินเทียนบุตรชายอดีตอาจารย์สอนหนังสือของหลิวเจียงจวี พี่ชายข้าจะมาสอบที่เมืองหลวงในไม่ช้า ข้าจึงจัดเตรียมของกำนัลแทน พี่ชาย หวังว่าคุณชายซ่งจะรับไว้'

ซ่งอวินเทียนอ่านแล้วหัวคิ้วขมวดมุ่น ในใจรู้สึกไม่พอใจต่อพฤติกรรมของคุณหนูหลิวผู้นี้อยู่บ้าง เดิมทีสตรีในตระกูลขุนนางไม่พึงกระทำปมปามขาดความลึบรวมเยี่ยงนี้ ไฉนจึงผลิตลามมาเยื่อนทั้งๆ ที่ไม่เคยพบหน้าค่าตา

กันมาก่อน

ฟางต้าที่อยู่ด้านข้างย่อมจะมองออก ครั้นเบนสายตาไปดูรากโสมที่อวบอ้วนต้นนั้นก็อดไม่ได้ที่จะอุจฉา "บอกแล้วว่าพี่ช้งมีวาสนาด้านนารีคูสิ คุณหนูในเมืองหลวงถึงกับมาหาท่านโดยเฉพาะ ช่างสมดังคำกล่าวที่ว่า 'หากมีวาสนา แม้อยู่ห่างพันหลี่* ก็ยังได้พบพาน!'"

ยังไม่ทันขาดคำ ช้งอ้วนเทียนก็ฉีกเทียบคารวะนั้นเป็นชิ้นๆ แล้วเอ่ยสีหน้าจริงจัง "พี่ฟางโปรดระวังคำพูด ชื่อเสียงของคุณหนูตระกูลขุนนางใช้สิ่งที่ท่านและข้าลบหลู่ได้หรือ บิดาข้าเคยเป็นอาจารย์สอนหนังสือให้คุณชายหลิวจิง บางทีนางอาจได้รับการไหว้วานจากพี่ชายถึงได้แะมาส่งของกำนัลแทน เพียงแต่คงเพราะอายุน้อย ไม่รู้ว่าการเขียนจดหมายถึงบุรุษด้วยตนเองเช่นนี้เป็นการไม่เหมาะสม ดังนั้นย่อมไม่พินที่ท่านกับข้าจะนั่งเฉยเสีย ช่วยรักษาเกียรติให้นาง เรื่องนี้จึงขอให้ยุติแต่ในห้องนี้ อย่าได้เล่าต่อออกไปอีก!"

ฟางต้าถูกกำชับจนเบื่อใบ้ไว้ว่าจา ได้แต่สั่นศีรษะยืมตอบ "พี่ช้งเป็นสุภาพบุรุษโดยแท้ เมื่อครู่เป็นข้าเองที่หุนหันพลันแล่น แค่นี้ วันหน้าสตรีที่ได้แต่งให้ท่านช่างมีโชควาสนาจริงๆ!"

หลังจากทั้งสองจบบทสนทนายืมหัวก็ดับตะเกียงพักผ่อน

วันรุ่งขึ้น ทั้งสองยังไม่ได้กินอาหารเช้าในโรงเตี๊ยมก็เดินเล่นมาถึงหน้าแผงขนมสกุลชุยแล้ว

เดิมทีนี้กว่าพวกตนถือเป็นคนกลุ่มแรกๆ คาดไม่ถึงว่าหน้าแผงที่

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

ไม่ใหญ่โตนั้นกลับคลาลดหายไปด้วยฝูงชนก่อนแล้ว มีผู้เข้าสอบจำนวน ไม่น้อยมากินขนมแก้วน้ำชา หมายถึงโอกาสพบปะยอดคนผู้วาดภาพ บนขนมเมื่อวานนี้ด้วย

ทว่าหลังจากรอคอยอยู่ชั่วเวลาหนึ่งถ้วยชา หน้าแดงก็มีเพียงสามี่ ภรรยาสองคนนั้นที่เข้าๆ ออกๆ และไม่เห็นจะยกขนมที่วาดลวดลาย ออกมาเสียที

พอมีบางคนใจร้อนส่งเสียงถามอย่างหมดความอดทน แก่แก่แซ่ซุย ก็ยิ้มตอบว่า "อีกประเดี๋ยวจะส่งมา"

ไม่นานนักเด็กหนุ่มรูปกายกำยำผู้หนึ่งก็ยกถาดเงินด้นๆ มาถึงจริง เสียด้วย ไม่ทันรอให้เขาวางถาดลงบนชั้นวาง ผู้คนก็รุมล้อมเข้ามาแล้ว

อาจเพราะเวลากะชั้นชิด วันนี้จึงวาดภาพบนขนมหยกขาวเพียง ลิบซิ่น ดูโหรงเหรงบางตา ทั้งภาพบนนั้นก็มีใช้ทิวทัศน์ถนนย่านการค้า หากแต่เป็นภาพวิหคบุปผา

ขอเพียงเป็นผู้ที่พอจะมีความรู้ด้านงานวาดแบบลงรายละเอียด ล้วนรู้ว่างานวาดที่ทดสอบฝีมือมากที่สุดก็คือภาพวิหค สิ่งมีชีวิตที่ ประเปรียวนี้หากไม่มีพรสวรรค์กับฝีมือนานนับปีก็ไม่อาจวาดให้ดูราวจะ ทะยานออกจากแผ่นกระดาษได้ นับประสาอะไรกับการวาดบนขนมซึ่ง มิได้เรียบลื่นเช่นกระดาษเซวียนจื่อ* ยิ่งเป็นการทดสอบกำลังฝีมือกับ ความอดทนของผู้วาดโดยแท้

กระนั้นยอดคนนิรนามผู้นี้ก็ยังคงตัวดุดันได้ตั้งใจนึก ไม่ว่าจะเป็ นภาพนกขมิ้นเอี้ยวกระหวัดยอดกิ่ง นกสาลิกาเกาะกิ่งแจ้่งข้าวดี นกยวนยาง

* กระดาษเซวียนจื่อ คือกระดาษคุณภาพสูงชนิดหนึ่งที่เหมาะสำหรับการวาดภาพและเขียนพุทกันจีน เนื่องกระดาษ นิยมเหนียวไม่ขาดง่าย ดุดซีมหมึกสม่ำเสมอ แผลงไม่กั้ดทะทะ มีต้นกำเนิดอยู่ที่เมืองเซวียนเจิง มณฑลฮั่นฮุย

หยอกเฝ้าคู่แข่งน้ำ... ลวดลายบนขนมทั้งสิบชิ้นนี้แตกต่างกันก็จริง ทว่าทุกแบบล้วนชวนให้ผู้รักภาพวาดชมดูได้โดยไม่ละสายตา อย่างน้อยซึ่งอวินเทียนก็บังเกิดอารมณ์ว่าอยากจะซื้อขนมเหล่านี้มาเป็นของตนทั้งหมด

เมื่อเขาสอบถามราคา เด็กหนุ่มที่มาส่งขนมก็ชิงตอบก่อน โดยไม่รอให้เจ้าแกแฉงขนมได้เอ่ยปาก "ขนมนี้ทำจากแป้งข้าวเหนียวอย่างดี น้ำสะอาดที่ใช้นวดแป้งก็ผสมรังนกชั้นเลิศ กินแล้วมีสรรพคุณบำรุงเป็นเยี่ยม ฉะนั้นขนมนี้จึงราคาหนึ่งตำลึงเงินต่อหนึ่งชิ้น และมีจำกัดเพียงสิบชิ้นเท่านั้น สินค้ามีน้อยไม่ค่อยคนนะขอรับ ลูกค้านัดที่ต้องการก็ต้องรีบจับจองเร็วหน่อยแล้ว!"

วาจานี้พ้อออกจากปาก สามิภรรยาสกุลซุ่ยที่อยู่ด้านข้างก็ตกใจจนตัวสั่นก่อนใคร ไม่คิดถึงแป้งเกี้ยวที่อยู่ในมือหลิวซื่อหวัดจะปลิวกระเด็น

นางอยากจะเคาะเปิดกะโหลกบุตรชายออกดูจริงๆ ว่าตอนล้างหน้าใช้น้ำน้ำหกเข้าไปหรือไม่ ขนมราคาหนึ่งตำลึงเงินต่อหนึ่งชิ้น? ไฉนเขาไม่หยิบมีดปังตอออกไปปล้นกลางถนนเสียเลยเล่า

ในฝูงชนมีคนแค้นหัวเราะเหยียดหยามดังคาด "น้องชายช่างคุดำใจเสียจริง! อย่างแฉงลอยกลางแจ้งของพวกเจ้าจะมีรังนกชั้นเลิศอะไรได้ อยากได้เงินจนฟันเพื่อนไปแล้วกระมัง!"

ซุ่ยจวนเป่าฟิงจับก๊วยหม้อดินเผาใบเล็กที่อยู่บนถาดขนมเมื่อครู่ลงมาเปิดฝาอย่างไม่รีบร้อน เผยให้เห็นน้ำแกงสีเหลืองทองในหม้อซึ่งมีไกวฉี* กับพุทราแดงลอยอยู่ ดูดีเป็นอย่างยิ่ง

* ไกวฉี ผลไม้ในกลุ่มเบอร์รี่ หรือที่ภาษาไทยเรียกว่าเก๋ากี้

เขากล่าวเสียงดัง "ส่วนผสมในน้ำสะอาดที่ใช้ขวดแบ่งก็คือรังนกตุ๋นในหม้อดินเผาใบเล็กนี้ ขอบ้างอาจเรียนถามว่ามีท่านผู้ใดรู้จักรังนกบ้างหรือไม่ ลองชิมดูสักนิดก็จะรู้เอง"

เจิ้งจวีเหรินที่ซื้อขนมไปเมื่อวานมาจากตระกูลคหบดีจึงก้าวออกมาทันใด

ทวยฉวนเปาเทรงนกตุ๋นใส่ถ้วยให้เขาลองชิม เขาดื่มลงไปสองคำ ก็ผงกศีรษะกล่าวว่า "รสชาติไม่แพ้รังนกทรงถ้วยอย่างดีจากหน้าผาริมทะเลที่บ้านข้าเก็บสะสมไว้เลย เป็นของชั้นเลิศจริงเสียด้วย ทั้งฝีมือการตุ๋นเคียวก็ชำนาญชาญ ตุนคู่กับเถาเจียว* และเห็ดหนูขาวยังไม่สามัญ มิใช่วิธีการแบบชาวบ้านชนบทเป็นอันขาด!"

ผู้เข้าสอบเหล่านี้อยู่ร่วมกันมาพักหนึ่งแล้ว ต่างรู้ว่าเจิ้งจวีเหรินผู้นี้เป็นผู้มั่งคั่งที่ไม่ขาดแคลนเงินทอง เสื้อผ้าของกินของใช้ล้วนพิถีพิถันเมื่อได้ยินเขากล่าวเช่นนี้ความระแวงแคลงใจจึงสลายไปสิ้น เพียงแต่ต่อให้ของดีจริงสมราคา ขนมชิ้นละหนึ่งตำลึงเงินนี้ก็เชื่อว่าคนทั่วไปจะมีปัญญาได้อิ่มเอม ดังนั้นจึงเพียงแต่ร่วมกันพิเคราะห์ภาพครู่หนึ่งก็ตั้งท่าจะแยกย้ายกันไป

ฝ่ายเจิ้งจวีเหรินผู้นั้นแม้จะชื่นชอบความงามประณีตของขนมนี้เช่นกัน ทว่าเมื่อวานเขาจ่ายเงินก้อนใหญ่ซื้อขนมไปหนึ่งชิ้นแล้ว หากวันนี้ยังจะเหมาหามาอีก ย่อมไม่แคล้วถูกครหาว่าถลุงเงินฟุ่มเฟือย ดังนั้นจึงบอกซื้อเพียงหนึ่งชิ้นเพื่อลิ้มลองความแปลกใหม่ ทั้งหมดนี้จะช่วยให้เหล่าสหายร่วมรุ่นนี้พิจารณา

* เถาเจียว (Peach Gum) คือยางสีแดงอมน้ำตาลหรือสีเหลืองอมน้ำตาลที่ได้จากเปลือกของต้นท้อหรือพีชอื่นในตระกูลเดียวกัน ใช้นำมาต้

ต่อให้ขายออกแค่ชิ้นเดียว ราคาหนึ่งตำลึงเงินนี้ก็เพียงพอจะซื้อขนมโก๋ข้าวเหนียวได้ร้อยกว่าชิ้นแล้ว สามิภรรยาสกุลซุ่ยฟังจบจึงพลันเปลี่ยนจากวิตกเป็นเบิกบาน

หลิวซือไคร่ครวญในใจ...สมองไม้่อวี่* ของบุตรชายคิดอุบายการค้าเช่นนี้ไม่ออกแน่ น่าจะเป็นความคิดของฉงเหียงมากกว่า รอคำนวันนี้ขายของเสร็จแล้วต้องเก็บแผงเร็วหน่อย ข้าจะไปร้านผ้าเพื่อซื้อผ้าสีสดสวยสักหลายผืนมาตัดชุดให้ฉงเหียง

ข้าจะทำให้สกุลหลิวได้รู้เสียบ้างว่าสกุลซุ่ยไม่ต้องให้พวกเขาสกุลหลิวแฉะเวียนมาเจ้อจันก็มีชุดงดงามใส่ สกุลหลิวจะได้ไม่ส่งคนมาทำให้นุตรสาวข้าต้องเสียน้ำตาโดยใช่เหตุอีก

ทว่าตอนนี้เองกลับมีข่าวร้ายในชุดหรรษาผู้หนึ่งกล่าวขึ้นว่า "จงห่อขนมหยกขาวสิบชิ้นนี้มา นายข้าต้องการهماทั้งหมด"

เดิมทีเจิ้งจวีเหรินหมายจะอดความมั่งมีของตนไหนเลยจะคาดคิดว่าจะมีคนโผล่มาตัดหน้ากลางคัน เขาจึงเลิกคิดถึงตาเอ๋ยแย่งทันที "ข้าบอกแล้วว่าข้าซื้อหนึ่งชิ้น เหตุใดเจ้าไม่รู้จักลำดับก่อนหลังเสียบ้างเล่า!"

ข่าวร้ายผู้นั้นวางโตจนเคยชินแล้ว เมื่อครู่ผ่านทางมาเห็นตรงนี้มีฝูงชนรวมตัวคับคั่งจึงเข้ามาร่วมชมความครึกครื้นด้วย พอเห็นขนมนี้ดูประณีตอย่างคาดไม่ถึง เขาก็นึกได้ว่าเจ้านายโปรตปรานภาพวาดมาแต่ไหนแต่ไร ทั้งไม่กี่วันนี้ก็ไม่เจริญอาหาร เขาจึงคิดจะซื้อขนมพื้นเมืองไปให้เจ้านายกินเปลี่ยนรสชาติสักหน่อย ไม่คิดว่ากลับเจอคนไม่รู้จักรากเทศะมายั่วอารมณ์เขาเสียได้ เขาจึงไม่แม้แต่จะแลเจิ้งจวีเหริน

* สมองไม้่อวี่ ใช้เปรียบเปรยว่าหัวแข็ง มีความคิดตื้อรั้นหรือไม่รู้จักรงกัณฑ์พลาง โดยไม้่อวี่คือไม้ที่ได้จากต้นเอลม์ (Elm) เป็นไม้เนื้อแข็งชนิดหนึ่ง

เพียงโยนใบไม้ทองคำลงบนโต๊ะแล้วเอ่ยอย่างเย่อหยิ่ง "ผู้ให้ราคาสูง ย่อมได้ไป!"

การกระทำนี้เรียกเสียงเซ็งแซ่ได้จากรอบทิศ พฤติกรรมซื่อชนม ด้วยใบไม้ทองคำเช่นนี้พบเห็นได้ไม่มาก ไม่รู้ว่านายของเขาคือผู้เข้าสอบ จอมผลาญทรัพย์จากตระกูลใดกันแน่

เจิ้งจวีเหรินแม้ร่ำรวยก็เป็นเพียงคนหบดจากบ้านนอก อย่างไรก็ตามเสีย ก็ไม่มีปัญญาเอาอย่างพฤติกรรมโยนใบไม้ทองคำเยี่ยงนั้น ทว่าเรื่อง เสียศักดิ์ศรีต่อหน้าสหายรุ่นราวคราวเดียวกันจะให้เขาอดทนยอมแพ้ไป ได้อย่างไร

เนื่องจากเขาไม่แน่ใจที่มาของอีกฝ่าย จึงได้แต่เล่นงานซุยจงแทน "ข้าเอ่ยปากจะซื้อก่อน เหตุใดเจ้าถึงไม่ขาย หากไม่อาจจัดการอย่างยุติธรรม วันนี้ข้าจะล้มแผงของเจ้าเสีย!"

อุปนิสัยของซุยจงสมดังชื่อที่มีความหมายว่า 'ซื่อสัตย์' ทำสิ่งใด ล้วนยึดถือความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ตั้ง เขาจึงรีบหันไปหาบ่าวดูร้ายผู้นั้น แล้วยิ้มพูดโกโล่เกลี้ย "ในเมื่อลูกค้าท่านนั้นเอ่ยปากก่อน จะอย่างไร ก็ต้องขายให้เขาหนึ่งชิ้น ลูกค้าท่านนี้ซื้ออีกเก้าชิ้นที่เหลือ ข้าจะคิดราคา ให้ท่านถูกหนอยดีหรือไม่ขอรับ"

บ่าวดูร้ายผู้นั้นครั้นจะเปลี่ยนน้ำลาย เพียงส่งสายตาให้ลูกสมุน ร่างกำยำหลายคนที่อยู่ด้านหลัง แต่ละคนก็พากันชักดาบพกที่ส่องแสง แพลบปลาบออกมา หนึ่งในนั้นพลันเงื้อมือลงดาบ สั่นเสียงฉับก็เขื่อน มุมโต๊ะออกไปแล้ว

นี่ใช่พฤติกรรมของสุภาพชนเมื่อไรกัน ตอนนี้ผู้ชนเพียงจะสังเกตว่า

เครื่องแต่งกายของคนเหล่านี้ไม่ค่อยสวยงามกลาง บนร่างยังแผ่ฐาน
ความดูดนน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก

สามีภรรยาสกุลซุ่ยพลันลนลานไม่รู้ควรจะทำมือเช่นไรดี

ตอนนี้เองเสียงพูดอันละมุนละไมของสตรีก็พลันดังมา "เปิดประตู
ทำการค้าก็ยอมขายแก่ผู้ให้ราคาสูง ส่วนลูกค้าที่เอ่ยปากก่อนท่านนั้น
โปรดลองดูว่าจะซื้อขนมชนิดอื่นไปดีหรือไม่"

ซึ่งอวิ้นเทียนที่ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชนมองตามสายตาของทุกคนไป
เห็นแม่นางน้อยร่างออรชรผู้หนึ่งสวมงอบยืนอยู่เบื้องหลังฝูงชนดูดอกบัว
ที่ชูช่อสะท้อนผิวน้ำ เพียงแค่มองปราดเดียวนี้เขาก็ไม่อาจจะสายตาอีก

ที่ทั่ววันนี้คงเหนียวรีบตื่นแต่เช้านำพวกโกวฉีกับเศษรวงนกที่
หลิวผิงชวนกันลให้ไปแช่น้ำสะอาดที่ตักจากบ่อแล้วดุนปรุงด้วยตนเอง
จากนั้นผสมแป้งข้าวเหนียวแล้วทำเป็นขนมหยกขาวสับชิ้นนี้กับมือ

ตอนที่นางยังเป็นฮูหยินจวนสกุลซึ่งก็เคยกินเจกับเหล่าฮูหยินของ
ผู้สูงศักดิ์ในเมืองหลวง หลายครั้งที่ไทเฮานึกครี้มอกครีมิใจให้ขายอาหารเจ
การกุศลเพื่อรวบรวมเงินบริจาค นางก็ค่อยๆ ฝึกฝนวิธีทำอาหารเจครบชุด
จนสั่งทัดซ้ำของและได้รับคำชมจากไทเฮาว่ารสชาติดี นางจึงเข้าครัว
บรรจงทำอาหารเจกับอาหารที่มีสรรพคุณทางยาไปเอาใจไทเฮาอยู่บ่อยครั้ง

ตอนนี้มาคิดดูแล้ว นางสืบทอดฝีมือที่ดีมาจากหลิวชื่อนั่นเอง
ดังนั้นขนมหยกขาวที่นางเป็นผู้หนึ่งจึงไม่ด้อยกว่าในวังหลวงเป็นอันขาด
ราคาชิ้นละหนึ่งตำลึงเงินนี้มิใช่เรียกราคาสูงส่งเดช เพียงรู้ไว้ว่าชาติก่อน
ขนมฝีมือนางที่มีมูลค่าสูงสุดในงานการกุศลถูกขายออกไปด้วยราคา
ชิ้นละหนึ่งก๊อนทองเขียว

ส่วนชยุฉวนเป่าก็รู้แก่ใจว่าเมื่อวานที่ได้กินหมูตุ๋นเป็นผลงานของน้องสาวที่ดูคล้ายเปราะบางผู้นี้ เด็กหนุ่มยังคงตะกละไม่หาย มุ่งหวังว่าวันนี้จะได้กินอาหารดีๆ อีก ดังนั้นเขาจึงว่าง่ายคอยเชื่อฟังคำกำชับของฉยงเหียงที่ต้องการให้เรียกราคาสูง รอจนทองคำของนางได้ขึ้นใจ เขาก็ยกประคองถาดใบใหญ่นำขนมไปส่ง

ทว่าพอพี่ชายจากไปแล้ว ในใจฉยงเหียงกลับกระสับกระส่าย ชาติก่อนนางมีชื่อเสียงเกี่ยวพันในฐานะสตรีผู้มากความสามารถ นางลงมือปรุงอาหารเชื่อว่าหาซื้อได้ด้วยเงินทอง ทว่าตอนนี้นางเป็นเพียงบุตรสาวพ่อค้าแผงลอยในตลาดเล็กๆ ขนมห้างขึ้นเรียกราคาหนึ่งตำลึงเงินตรองอย่างละเอียดแล้วนางก็ขาดความมั่นใจขึ้นมา ดังนั้นจึงสวมงอบออกจากบ้านมาเย็นสังเกตการณ์อยู่หลังผู่ชนแต่ไกล

เมื่อแรกที่ได้ยินว่าเจิ้งจวี่เหรินจะซื้อขนมหยกขาวหนึ่งชิ้น นางก็ปลันโล่งอก ในใจรู้ว่าขอเพียงขายออกหนึ่งชิ้นก็มีกำไรแน่แล้ว ใครจะรู้ว่าชั่วพริบตากลับมีปาวดुर้ายผู้หนึ่งโผล่มาทำมือเดิบจนเกิดเหตุได้เถียงกัน

เดิมทีมีคนมาแข่งราคาย่อมเป็นเรื่องดี ทว่าฉยงเหียงดวงตาเฉียบคม มองเห็นป้ายพกที่ห้อยอยู่ตรงเอวของปาวดुर้ายผู้เป็นหัวหน้านั้น ใบปราดเดียว บนป้ายสลักเป็นรูปสัตว์มงคลไปเจ้อ* ตรงกลางมีอักษรจ้วน** คำว่า 'ฉู่' อยู่ตัวหนึ่ง

ในชาติก่อนสัญลักษณ์นี้ยังถูกปักกลางบนธงของกองทัพบัวด้วยธงรูปไปเจ้อซึ่งเดิมที่เป็นตัวแทนของลางมงคลนี้ไม่ว่าไปถึงที่ใดก็จะมี

* ไปเจ้อ คือสัตว์เทพที่มีฐานะสูงส่งในตำนานเทพปกรณัมจีน เป็นสัญลักษณ์แห่งลางมงคล ทำให้กลับร้ายกลายเป็นดี บ้างว่าไปเจ้อคล้ายแพะมีเขาเดียวกลางศีรษะ บ้างว่าคล้ายสิงห์เขาเดียวมีเคราแพะ

** อักษรจ้วน เป็นรูปแบบตัวอักษรจีนโบราณรูปแบบหนึ่งที่นิยมใช้กันมากในสมัยราชวงศ์ฉิน นิยมนำมาแกะสลักตราประทับ

ไฟสัญญาณแจ้งข่าวศึกจุดขึ้นทั่ว จากนั้นก็จะมีการรบราฆ่าฟันอย่าง ต่อเนื่อง นี่ก็คือสัญลักษณ์ของหลางอ่องฉู่เสียมิใช่หรือ!

บรรดาศักดิ์หลางอ่องนี้เป็นอ่องต่างแท้ มารดาของฉู่เสียคือ อวีนเจ้อฟูเหรินญาติผู้พี่ของจยาคังต้องต้อปัจจุบัน บิดาคือฉู่ยงหนง ซึ่งเดิมมีตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ผู้หยวน

เนื่องจากในอดีตฉู่ยงหนงเป็นผู้ปราบเหตุไม่สงบในแดนใต้ จยาคังตั้ง ชาติซึ่งที่เขาตราครุฑอย่างหนักและสร้างความชอบใหญ่หลวง จึงแต่งตั้ง เขาเป็นอ่องต่างแท้ ปกครองพื้นที่ศักดิ์นาที่เจียงตง เมื่อฉู่ยงหนงล่วงลับ ฉู่เสียบุตรชายคนเดียวของเขาก็สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อ

ทว่าต่างจากฉู่ยงหนงผู้โอบอ้อมและรักษาวินัย อ่องหนุ่มผู้นี้กลับมี ความประพฤติดีลิดเลวโหล่นับไม่ถ้วนตั้งแต่เล็ก กระนั้นเขาก็สืบทอด วิชายุทธ์อันยอดเยี่ยมกับฝีมือคุมทัพราวเทพเซียนมาจากบิดา หลายครั้ง ที่เขาคุมทัพล้วนคว้าชัยอย่างงดงาม จึงได้รับพระราชทานทั้งบำเหน็จและ คำชมเชย

บางทีนี้อาจจะส่งเสริมความทะเยอทะยานของเขา จนสุดท้ายจิตใจ คนเราไม่รู้จักเพียงพอ คิดการยกบฏขึ้นมา

ตอนนั้นฉยงเหนียงออกเรือนแล้ว จู่ๆ อยู่มาปีหนึ่งไพร่พลของ หลางอ่องฉู่เสียก็พลันรุกเข้าสู่เมืองหลวง บุกรวดเดียวมาถึงด่านเห่าสยา ซึ่งอยู่ห่างจากเชิงกำแพงเมืองเพียงห้าร้อยหลี่

ชั่วขณะนั้นทุกคนในเมืองหลวงล้วนเกรงภัยมาถึงตัว แม้แต่ ชังอวีนเทียนก็เร่งสั่งคนชุดห้องลับได้ดินแล้วตระเตรียมเสบียงกรังให้ บุตรกับภรรยาเข้าไปซ่อนตัวหลบภัย

ไหนเลยจะคาดคิดเมื่อไฟรฟลนั้นใกล้ประชิดกำแพงเมืองหลวง จยาคังตึกกลับมุ่งหน้าไปยังค่ายใหญ่ของอู๋เสียด้วยตนเอง ไม่รู้เช่นกันว่า พุดอย่างไร อู๋เสียถึงกับประกาศอวยทัพ จยาคังตึกก็เพียงลงโทษอู๋เสีย ผู้แสนอกอาจด้วยความผิดฐานละทิ้งหน้าที่โดยพลการ สังกักบริเวณ อู๋เสียในวัดเนียนฝ่าซึ่งเป็นวัดหลวงบนภูเขาหวงซาน แล้วประกาศต่อ ภายนอกเพียงว่าเขาอยู่ปฏิบัติธรรมโดยไม่ปลงผม เพื่อไถ่บาปจากการ เช่นฆ่าในสนามรบที่ผ่านมา...

สำหรับจุดจบสุดท้ายของหลางอ๋องผู้นี้ ฉยงเหนียงที่ตกบ่อลึก ไปก่อนแล้วยอมไม่อาจรู้ได้ แต่คาดว่าเขาคงจะเคาะมู่อวี่* นับผมขาว แต่ละเส้นที่เพิ่มมาบนศีรษะไปจนแก่เฒ่ากระมัง

ทว่าปัจจุบันอู๋เสียกำลังเรื่องอำนาจ บรรดาผู้ได้บังคับบัญชายอม กำเริบเสิบสาน หากจะฆ่าใครสักคนสองคนกลางถนนก็ไม่นับเป็นเรื่อง อันใดเลย

ฉยงเหนียงกลัวว่าหากบิดาที่สตัยชื่อจนเกินเหตุของตนพุดเพิ่ม อีกประโยคเดียว อาจทำให้ดาบใหญ่ถูกเงื้อมขึ้นแล้วฟันฉับลงมาอีกครั้ง นางจึงรีบเปล่งเสียงยับยั้งทันที

ทว่าพอนางเปล่งเสียงกลับทำให้หัวใจของหลิวชื้อลอยคว้างขึ้นมา ช่วงคอขาดบาดตายเช่นนี้ บุตรสาวจะออกมาถ่วงอวนอันใดอีก

ฉยงเหนียงไม่อาจมัวพะวงมากมาย เพียงเดินขึ้นหน้าไปคืบขนม ลิบขึ้นนั้นด้วยตนเอง นางหยิบกล่องสำหรับใส่ขนมออกมา จากนั้นก็ บรรจขนมหยกขาวเข้าไปอย่างระมัดระวังแล้วส่งให้บ่าวคู่ร้ายที่เป็นหัวหน้า

* มู่อวี่ แปลว่าปลาไม้ คือเครื่องใช้ในพิธีสงฆ์สำหรับเคาะให้จังหวะ ทำจากไม้แกะสลักเป็นรูปปลา จึงเป็น ที่มาของชื่อ

อย่างแสนอบน้อม

เขาเห็นฉยงเหนียงยังนับว่ารู้จักกาลเทศะ จึงเพียงแค่นเสียดสีอย่างเยิ่นชาแล้วนำคนของตนเดินอาดๆ จากไป

ตอนนี้ฉยงเหนียงค่อยหันมาเอ่ยกับเจิ้งจวีเหริน "บกพร่องต่อคุณชายเสียแล้ว ข้า่น้อยโชคดียิ่งนักที่มีมืออันอ่อนด้อยสามารถเข้าตาอันเฉียบคมของคุณชาย วันพรุ่งนี้ข้า่น้อยจะทำใหม่อีกเถิด แล้วให้พี่ชายนำไปส่งคุณชายโดยไม่คิดเงินเป็นอย่างไร"

เพลิงโทสะท่วมฟ้าของเจิ้งจวีเหรินดับสนิทตั้งแต่เห็นรูปโฉมของฉยงเหนียงซัดถนัดตาแล้ว ตอนนี้อย่างได้รู้ว่าที่แท่นฆมวตลายลั่นเป็นฝีมือของนางเอง เขาก็ยิ่งรู้สึกวุ่นวายที่กินไปเมื่อวานนั้นจนถึงบัดนี้ภายในปากก็ยังคงหอมหวาน เจ็บปวดด้วยกลิ่นดอกชิงของแม่นางน้อยที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้

ผู้สร้างความลำบากแก่หญิงงามหาใช้วีรบุรุษที่แท้จริง ต่อให้ขมนั้นนางเป็นผู้ใส่กล่อ่งให้باءดูร้ายป่าเถื่อนนั่นเองกับมือ เขาก็ตำหนินางไม่ลงหรอก ดังนั้นเขาจึงรีบตอบเสียงรว "เปิดประตูทำการค้ามีเหตุผลใดจะไม่รับเงินเล่า เพียงแต่ต้องรบกวนแม่นางสิ้นเปลืองแรงใจทำขนมมากหน่อย ข้าจะห่อกลับเมืองหลวงเพื่อให้อาจารย์ที่เตรียมจะไปเยี่ยมคารวะได้ลิ้มลอง"

ฉยงเหนียงเห็นเหตุุ่นวายนี้คลี่คลายลงแล้วก็ไม่ปรารถนาจะรั้งอยู่เบื้องหน้าฝูงชนต่อไป หลังจากบอกกล่าวต่อบิดามารดาเสร็จก็เตรียมจะติดตามพี่ชายกลับบ้าน ทว่าระหว่างหมุนตัวเงยหน้าขึ้นกลับประสานสายตากับซ่งอวั้นเทียนที่อยู่ในกลุ่มคนพอดี

5

ฉยงเหนียงไม่เคยคิดเลยว่าชาตินี้ตนยังจะได้พบอดีตสามีอีก

คิ้วตาของซังอวีนเทียนกระจางหล่อเหลายิ่งกว่าในความทรงจำ ความสุขุมหนักแน่นที่ซึมซาบหล่อหลอมมาจากการเป็นขุนนางยังไม่ทัน คืบคลานสู่ทางตาและปลายคิ้ว ในแวต่ายังคงสว่างหมดจดดุจเดียวกับ ยามที่นางพบเขาในครั้งแรก ทว่าอาการใจสั่นหวั่นไหวในอดีตล้วนถูก น้ำในบ่อที่หนาวเสียดกระดูกนั้นโถมทะลักเข้าสู่หูและจมุกจนชะล้าง ล้าง ไม่เหลือแม้เศษเสี้ยวแล้ว

ฉยงเหนียงเพ่งมองเขาแว่วนึ่ง เขาเองก็กำลังมองนางอย่างตกตะลึง ในความงาม แม้ไม่รู้ว่เหตุใดแม่นางน้อยผู้นี้จึงมองเขาอย่างเปิดเผย แต่ในใจเขากลับเปี่ยมด้วยความตื่นตื้นยินดี

เพียงแต่พริบตาต่อมา ขณะที่เขาคลี่ยิ้มซึ่งแผ่ล้นด้วยความประหม่า เคอะเฉิน ฉยงเหนียงก็หันหน้าจากไปอย่างเฉยเมยเสียแล้ว

แม้ภาพที่เขาไม่ซื่อสัตย์และปกป้องหลัวผิงชวนในชาติก่อนจะชวนให้
แสดงใจเพียงไร แต่ในเมื่อชาตินี้ความรักความแค้นทั้งปวงไม่เคยเกิดขึ้น
แม้แต่บ่อย นางไยต้องเป็นสตรีเจ้าอารมณ์จมปลักกับอดีตจนมีอาถรรพณ์
ด้วยเล่า ขอให้เขาราบรื่นในเส้นทางขุนนางเช่นเดียวกับชาติก่อนก็แล้วกัน
ทว่าชาตินี้นางไม่ขอเกี่ยวพันกับเขาอีกแม้เพียงน้อยนิด

ชาติก่อนซึ่งอวิ้นเทียนเคยเล่าว่าช่วงก่อนสอบตอนที่ทำนักชั่วคราว
อยู่ในตำบลฝูหรง เขาถูกรถม้าชนจนกระดูกขาหัก ทำให้พลาดกำหนดสอบ
รอบนั้นไป

ต่อมาหลัวซือมารดาของเขาชายสมบัติบรรพบุรุษที่บ้านเกิดเพื่อย้ายมา
อาศัยที่ซานเมืองหลวง ระหว่างนั้นเขาจึงได้พบฉยงเหนียงที่วัดโดยบังเอิญ
เมื่อนางรู้ว่าเขาเป็นบุตรของอาจารย์ที่เคยสอนหนังสือให้หลัวเจียงจวี
พี่ชายนาง ในใจก็มีความรู้สึกที่ดีให้ หลายครั้งตอนที่พี่ชายเชิญเขามาพูดคุย
สัพเพเหระที่จวน นางจึงได้รู้จักเขาลึกซึ้งยิ่งขึ้น และปลงใจเรื่องสำคัญ
ชั่วชีวิตกับเขาในที่สุด หลังออกเรือนฉยงเหนียงล้วนอยู่เคียงข้างขณะที่
เขาจดจ่อตรากตรำอ่านตำรา จวบจนเขาสอบผ่านหน้าพระที่นั่งในการสอบ

ตอนนี้มาคิดดูแล้ว ชาติก่อนเขาก็ประสบเหตุที่นี้ และน่าจะห่างจาก
วันที่ถูกชนขาหักอีกไม่ไกลแล้วกระมัง

มิน่าเล่า เมื่อวานหลัวผิงชวนถึงจุดมาเป็นพิเศษ อีกฝ่ายนอกจาก
จะมาชมเรื่องขบขันยามนางตกยาก ก็ยังดีดลูกคิดรางแก้วจะมอดักพบ
ซึ่งอวิ้นเทียนล่วงหน้านั่นเอง

นึกถึงคำพูดเมื่อวานที่สาวใช้คนสนิทของหลัวผิงชวนหลุดปากว่า
ไปเยี่ยมคารวะคุณชายซัง ฉยงเหนียงก็อดไม่ได้ที่จะยกมุมปาก

ในเมื่อชาตินี้ข้าไม่ได้แต่งให้ชั่งอวินเทียน เช่นนั้นหลัวผิงชวนอยาก
จะทอดไมตรีอย่างไรงี้ก็เชิญตามสะดวกเถอะ ไม่มีข้าของเหนียงขวางทาง
อยู่ตรงกลางก็ขอให้พวกเจ้าครองคู่งกลมเกลียวตลอดไป มีลูกหลานสืบสกุล
ให้มากๆ ก็แล้วกัน

ฉยงเหนียงบังคับตนเองไม่ให้คิดต่อ มิเช่นนั้นหากไปกระหัดคิดถึง
บุตรชายหญิงที่ชาตินี้ตนไว้ว่าสนาได้พบแล้ว น้ำตาก็จะพร่างพรูเป็นทำนบ
แตกอีก

ชุยฉวนเป่ากำลังดีอกดีใจที่วันนี้ค้าขายได้ไปไม่ทองคำมา ไม่รู้มารดา
จะซื้อของออร์อยะไรมาให้เขาได้กินมื้อใหญ่ แต่พอหันหน้าไปกลับเห็น
น้องสาวชอบตาแดง เขาจึงรีบถามว่า "เจ้าเป็นอะไรไป"

ฉยงเหนียงพยายามกะพริบตาถี่ๆ ตอบเพียงว่า "ลมแรงฝุ่นเลย
เข้าตาข้า"

ชุยฉวนเป่าแม้ไม่ซักไซ้ต่อ แต่ก็มองออกว่านางไม่ร่าเริง เขาจึง
ตัดสินใจทันทีที่จะต้องขอเงินมารดาไปซื้อของเอาใจน้องสาว

สกุลชุยได้รายรับเป็นไปไม่ทองคำหนึ่งใบ ทำให้มีอันจะกินขึ้นมา
ทันตาเห็น ประกอบกับวันนี้ที่แผงก็เกือบจะเผชิญคมดาบ สองสามีภรรยา
จึงเก็บแผงเร็วขึ้น

หลิวซือคิดว่าอีกไม่ช้าก็จะถึงเทศกาลซังซือ จึงตั้งใจไปที่ร้านผ้าแล้ว
ซื้อผ้าไหมสีกล้วยให้ฉยงเหนียง เนื้อผ้าที่ละเอียดลออเช่นนี้หลิวซือ
ไม่กล้าตัดเย็บเองแน่ คิดแล้วก็จ่ายเงินอีกจำนวนหนึ่งให้วัยรุ่นช่างฝีมือดี
ที่อยู่ร้านติดกันให้ตัดเป็นชุดหูลูฉวน รอจนถึงวันเทศกาลซังซือจะได้ให้
บุตรสาวสวมเสื้อใหม่ครบชุดไปลอยโฉมบุปผากับเหล่าแม่นางน้อยที่อยู่

บ้านใกล้เรือนเคียง

วันรุ่งขึ้นหลังจากสามีภรรยาสกุลซุ่ยไปตั้งแผง ซุ่ยฉวนปากก็เป็นเพื่อนน้องสาวไปวัดตัวที่ร้านตัดเสื้อ พอวัดตัวเสร็จ สองพี่น้องก็ไม่ได้รีบร้อนกลับบ้าน หากแต่เดินเล่นดูร้านค้าเล็กๆ สองฝั่งของตรอกไปที่ละร้าน

ใกล้จะถึงเทศกาลซังซื่อแล้ว ในตำบลมีประเพณีลอยโคมบุปผาของเหล่าแม่ฉานน้อย ช่วงเช้าตรู่หิวซื่อจึงให้เงินซุ่ยฉวนเป๋ามาครึ่งก๊วน* บอกให้เขาพาน้องสาวไปเลือกซื้อโคมบุปผาสวยๆ กลับมาสักดวง

ฉยงเหนียงนึกถึงเทศกาลซังซื่อปีที่นางอายุสิบห้าในชาติก่อน ตอนนั้นนางฉลองอยู่ในวังหลวง แม้จะเรียกว่าฉลองเทศกาล แต่อันที่จริงคือการเข้าวังไปเป็นสหายเพื่อเสริมบรรยากาศฉลองเทศกาลขององค์หญิงหยางพระธิดาองค์เล็กที่จายาคังดีโปรดปรานมากที่สุดต่างหาก

นั่นคือครั้งแรกที่ฉยงเหนียงเข้าวัง แม้นางดูคล้ายสุกซุมเยือกเย็นแต่ที่จริงในใจไม่มีความมั่นใจเอาเสียเลย ทุกคำพูดและการกระทำยามอยู่เบื้องหน้าคนในราชวงศ์ล้วนต้องไตร่ตรองอย่างลึกซึ้ง การคุกเข่าหมอบคำนับยังไม่ต้องเอ่ยถึง ลำพังการนั่งเป็นเพื่อนก็ต้องยึดเอาตรงหน้าไหว้ทำเอานางกลับจวนแล้วยังปวดเมื่อยไปทั้งตัว ได้เล่นสนุกเมื่อไรกันเล่า

อีกทั้งช่วงลอยโคมบุปผา สหายเช่นพวกนางก็ได้แต่มององค์หญิงสนุกสนานอยู่ผู้เดียว

คิดมาถึงตรงนี้ ฉยงเหนียงก็ยิ่งตั้งอกตั้งใจเปรียบเทียบของอยู่หลายร้าน จนกระทั่งเลือกได้โคมบุปผาสีชมพูขนาดเท่าอ่างล้างหน้าที่

* ก๊วน แปลว่าพวง คือหน่วยของเงินเหรียญที่ร้อยเป็นพวง โดยหนึ่งพวงประกอบด้วยเหรียญอีแปะ (สำริด) 1,000 เหรียญ เทียบเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

ทำจากผ้าใยไหมผสมใยป่าน

บนกลีบดอกของโคมบุปผาจะต้องเขียนคำขอพร โดยทั่วไปมักเลือกติดเป็นแถบกระดาษที่เจ้าของร้านเชิญคนมาเขียนคำมงคลไว้ล่วงหน้าแล้ว แต่ฉงเหียงคิดว่าคำเหล่านั้นล้วนดาษตื่นเกินไป นางจึงขอยืมหมึกพู่กันจากเจ้าของร้านแล้วจับพู่กันเขียนกลอนสั้นๆ ลงไปหนึ่งแถว

ชุยฉวนเป่าไม่รู้หนังสือ รู้สึกเพียงว่าอักษรของน้องสาวแสนจะน่ามอง ประกอบกับท่าทางยามเขียนกลอนอันต่อเนื่องลื่นไหล ในใจเขาก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจโดยไร้สาเหตุ

รอจนซื้อโคมบุปผาเสร็จ สองพี่น้องก็ค่อยๆ เดินย้อนกลับไป ตำบลผู้หรงไม่ใหญ่โต นอกจากตรอกเล็กที่เจียบสงบคดเคี้ยวก็มีถนนใหญ่เพียงสายเดียวที่ทอดยาวไปเชื่อมกับถนนหลวง

จู่ๆ เสียงม้าร้องฮึ่กดังมาให้ได้ยิน ชุยฉวนเป่าหันหน้าไปมองก็เห็นรถม้าที่แสนหรูหราคันหนึ่งพุ่งตรงมา มีบัณฑิตผู้หนึ่งดูท่าจะหลบไม่ทัน กำลังจะถูกรถม้าชนอยู่รอบร่อ

แต่ไรมาชุยฉวนเป่าเป็นคนตรงและมีน้ำใจ สมองไม่ทันจะยังคิด ร่างกายก็พุ่งไปเบี่ยงหน้าช่วยกระแทกบัณฑิตคนนั้นออกไปด้านข้างก่อนแล้ว ทว่าตัวเขาเองกลับหลบไม่พ้น ถูกรถม้าชนล้มในทันที

ฉงเหียงตระหนกจนร้องเรียกเสียงลั่น "พี่ชาย!"

พอล้อรถบดทับขาของชุยฉวนเป่าไป เด็กหนุ่มก็เจ็บปวดจนร้องโหยหวนหนึ่งหน

หลังประสบเหตุการณ์นี้ ม้าที่สูญเสียการควบคุมก็ถูกบังคับได้ในที่สุด จากนั้นมันก็หอบหนักร้ำลายฟุ้งปาก ล้มลงกับพื้นราวหมดสิ้นกำลังวังชา

ฉยงเหนียงรีบวิ่งไปประคองพี่ชาย ส่วนบัณฑิตที่ได้รับการช่วยเหลือ
ผู้นั้นก็ได้สตรีนมาช่วยพยุงอีกแรง

นางกับบัณฑิตผู้นั้นนั่งยองอยู่ด้วยกัน ครั้นดวงตาสบประสาน ต่างก็
ตะลึงงันอย่างห้ามไม่อยู่

ฉยงเหนียงลอบคิดในใจ...หรือนี่จะเป็นเวรกรรมแต่กำเนิด? เหตุใด
คนที่พี่ชายช่วยไว้ถึงได้เป็นซังอวินเทียนไปได้เล่า

ต่างจากซังอวินเทียนที่ในใจยินดียิ่ง คิดเพียงว่า...ซ้ำกับแม่นางผู้นี้
ช่างมีวาสนาต่อกันยิ่งนัก ถึงได้พบพานนางอีกครั้งแล้ว

ขณะที่ฉยงเหนียงประหลาดใจก็กวาดหางตาไปเล็กน้อย และค่อย
พบว่าบนถนนใหญ่ของตำบลผู้หรงนี้ช่าง 'แออัด' เสียจริง เจ้ากรรมนายเวร
ทั้งชาติก่อนและชาตินี้ถึงกับมารวมตัวพร้อมหน้าอยู่ในที่เดียวกันได้
สตรีที่คลุมหน้าด้วยผ้าแพรและยืนอยู่ตรงจุดลับตาที่มูมถนนนั้นมิใช่
หลิวผิงชวนหรือไร

สมองของฉยงเหนียงฉับไวเสมอมา ความคิดเพียงหมุนวูบก็พลัน
เรียบเรียงได้กระจ่างแล้ว ชาติก่อนซังอวินเทียนก็น่าจะถูกรถม้าชนขาหัก
ในวันนี้ จึงเป็นเหตุให้พลาดกำหนดสอบ แต่ชาตินี้เขาถูกพี่ชายนาง
ช่วยเอาไว้ เคราะห์ภัยจึงลามมาที่ตัวพี่ชายแทน เห็นสภาพขาที่ดู
ไม่เป็นธรรมชาติของพี่ชายแล้วต้องกระดุกרא်วเป็นแน่ ส่วนเหตุที่
หลิวผิงชวนมาปรากฏตัวที่นี่ เกรงว่าความคิดเดิมที่ตั้งใจไว้ก็คือ 'หญิงงาม
ช่วยวีรบุรุษ'

คิดมาถึงตรงนี้ ฉยงเหนียงก็โกรธตนเองอย่างห้ามไม่อยู่ หากมิใช่
หลังจากเกิดใหม่นางคิดแต่จะแก้ไขสิ่งต่างๆ ให้ดีขึ้น สกิลชุดก็คงไม่มีทาง

จะมีเงินเหลือมาซื้อโคมบุปผาหรรอก น่าจะทำโคมเองที่บ้านเสียมากกว่า และหากมิโซฟีชายมาเดินเล่นซื้อโคมเป็นเพื่อนนาง มีหรือจะต้องรับเคราะห์แทนซึ่งอวินเทียนจนร่างกายเจ็บหนักเช่นตอนนี

อันที่จริงหิวมิงชวโนกรธและหงุดหงิดใจยิ่งกว่าฉงเหนียงเสียอีก ชาตินี้นางได้สลบตัวกลับคืนสกลหิวเร็วขึ้น กล่าวได้ว่าสุขกายสบายใจ ยิ่งนัก ทว่าต่อให้บ้านบิดามารดาดีสักเพียงใดก็มีโชที่พักพิงสุดท้ายของสตรีที่ยังไม่ออกเรือน นางยังคงต้องวางแผนเลือกสามีให้ตนเองเสียแต่เนิ่นๆ ชีวิตถึงจะมั่นคง

เนื่องจากชาตินี้นางคือบุตรภรรยาเอกในตระกูลสูงศักดิ์ บุรุษที่จะเลือกได้จึงกว้างขวางอย่างยิ่ง เบื้องบนขึ้นไปถึงเชื้อพระวงศ์ เบื้องล่างลงมาถึงตระกูลขุนนางต่างๆ ในเมืองหลวง ล้วนแต่มีโอกาสเป็นไปได้ทั้งสิ้น ทว่าหิวมิงชวโนกรธคิดอยู่นานก็ยังรู้สึกว่ามีใครจะตรงใจยิ่งไปกว่าซึ่งอวินเทียนอีกแล้ว

วันหน้าเขาจะเป็นถึงขุนนางสำคัญในหมู่เสนาบดี มีอำนาจล้นเหลือ ในราชสำนัก เกียรติยศสูงส่งถึงเพียงใด เพียงนำแค่นั้นใจที่หลังจากฉงเหนียงตายไปในชาติก่อน ตนกลับไม่เคยได้นั่งตำแหน่งภรรยาเอกเสียที

ตอนนั้นพอฉงเหนียงตบ่อน้ำตาย ซึ่งอวินเทียนก็สะเทือนใจอย่างหนัก ปฏิเสธคำแนะนำที่หิวมิงถึงจะให้ยกนางขึ้นเป็นภรรยาอีกคน หากมิโซตีขัดขืนที่เขาถูกจับได้คาเตียงว่าลักลอบมีสัมพันธ์กับนาง ไม่อาจบิดพลิ้วง่ายๆ เขาคงถึงขั้นไม่คิดจะให้นางขึ้นกั๊วแต่งเข้าสกลเป็นอนุด้วยซ้ำไป

หลังจากนางแต่งเข้าสกลซึ่งในฐานะอนุแล้ว ความรู้สึกอันหวานล้ำ

ละมุนละไมเช่นยามที่สองคนลักลอบเป็นคู่กันล้วนไม่หลงเหลืออยู่อีก หัวใจของซังอวีนเทียนคล้ายตายไปพร้อมกับฉงเหยิงแล้ว เขาไม่เคยย่างเท้าเข้าห้องนางอีกเลย นางนึกไม่ถึงสักนิดว่าผลลัพธ์ที่ตนซุ่มวางแผนการให้เด็กรับใช้ไปเอาชีวิตฉงเหยิงจะกลั้บกลายเป็นทำให้ครึ่งชีวิตหลังของตนต้องเฝ้าห้องหออันว่างเปล่าอย่างเดียวดาย เป็นมายั้ทั้งที่ยังมีสามี...

เมื่อนึกถึงความทุกข์ระทมดูหวงเหลียน* ที่กินไม่หมดสิ้นในชาติก่อน ความเคียดแค้นที่หิวผิงชวามีต่อฉงเหยิงก็ยิ่งทวีความลึกล้ำ และยิ่งเกิดทิวี่ยึดมั่นต่อซังอวีนเทียนจนไม่อาจยอมปล่อยมือได้

ชาตินี้นางโชคดีได้เกิดใหม่ ทั้งไม่มีฉงเหยิงมากนักกลางอีก นางยอมต้องวางแผนอย่างถี่ถ้วนเพื่อเอาชนะใจซังอวีนเทียน จะได้ผูกวาสนาครองคู่กับเขาจนแม้แต่เทพเซียนยังต้องนึกอิจฉา

ทว่านางไม่มีรูปโฉมที่งามจับตาเช่นฉงเหยิง ยิ่งไม่มีความสามารถด้านโคลงกลอนเหมือนอีกฝ่าย หวนนึกถึงเมื่อแรกที่นางได้ฟังเหตุการณ์จากปากฉงเหยิงว่าทั้งสองพบเจอกันด้วยบทกวี นางก็ไม่เหลือความมั่นใจสักนิดที่จะทำให้ซังอวีนเทียนหลงรักนางแต่แรกพบได้

อีกอย่างต่อให้ซังอวีนเทียนหลงรักปักใจต่อนางจริง หากเขาไม่มีความสำเร็จติดตัว บิดามารดานางก็ไม่มีทางจะรับปากตบแต่งนางที่เป็นบุตรภรรยาเอกให้กับชายหนุ่มยากจนผู้หนึ่งเด็ดขาด

คิดไปคิดมานางจึงตัดสินใจจะใช้ประโยชน์จากช่วงเวลาที่ยังซังอวีนเทียนจะถูกธรม้าชน ใช้การช่วยให้เขาพ้นเคราะห์เป็นจุดเริ่มต้นของการรู้จักกัน ด้วยฝีมือของนางในการปรนนิบัติบุรุษ เขาจะต้องหวั่นไหวต่อนางเชกเช่น

* หวงเหลียน เป็นพืชสมุนไพรชนิดหนึ่งของจีน รากมีรสขมมาก มักใช้อุปมาถึงจิตใจที่กลัดกลุ้มทุกข์

เมื่อชาติก่อนแน่นอน

หากเขาไม่ได้รับบาดเจ็บก็ยอมเข้าสอบได้อย่างราบรื่น เมื่อเขาสอบติดแล้วไปสู่วัยกับบิดานาง นางค่อยไปขอร้องให้บิดาพยักหน้า ทุกอย่างก็จะเหมาะสมลงตัว

เนื่องจากในอดีตตอนที่นางพูดคุยกุสพเพรกับซังอวินเทียน จำได้ว่าวันที่เขาบาดเจ็บก็คือช่วงนี้ ดังนั้นวันนี้นางถึงเลือกบ่าวร่างกายกำยำสองคนให้ติดตามมาด้วย หมายถึงให้การช่วยเหลืออย่างทันที่

นึกไม่ถึงเลยว่าแผนการที่คิดมาเกือบหนึ่งเดือนกลับถูกซุชฉวนเป่าคนชื่อบ๊องนั้นก่อวนเสียจนควบคุมไม่ได้ ยามที่เห็นพี่ซังประสานสายตากับฉงเหียง หลิวผิงชวาก็แค้นใจจนแทบอยากจะพุ่งตัวไปกระชากบุรุษสตรีคู่นั้นแยกออกจากกันทันที

ทว่ารอจนนางเห็นรูปสัญลักษณ์ไปเจอบนตัวรถม้าคันนั้น ใบหน้าก็พลันสิ้นสีเลือด รีบเหินผ้าแพรคลุมใบหน้าให้มืดสนิท กระดกถอยเข้ามาแล้วเลี้ยวเข้าหาน้ำชาที่อยู่แถวนั้นแทน

ซุชฉวนเป่ารู้สึกเพียงว่ากระดุกขาคลายถูกตะปูเหล็กตอกฝัง ปวดร้าวเสียจนกระทั่งเสียงครางก็เปล่งไม่ออกแล้ว ตั้งแต่ที่รถม้าคันก่อเหตุจอดนิ่ง ผู้บังคับรถม้าก็หวงแต่ตรวจสอบม้าที่ล้มลง ไม่มีท่าทีจะดูว่าคนเจ็บเป็นเช่นไรแม้แต่บ่อย

ซังอวินเทียนเห็นแล้วความคิดผดุงคุณธรรมก็พลันท่วมท้น จึงยื่นขึ้นถามเสียงเย็นใส่ผู้บังคับรถม้า "ในตลาดที่พลุกพล่านกลับกระทำการสะเพร่าถึงเพียงนี้ ชนถูกผู้อื่นแล้วก็ยังไม่เห็นรู้สึกผิด ไม่ทราบเป็นรถม้าของจวนใดกันแน่ ถึงได้ใจกล้าใช้อำนาจใหญ่กลางย่านการค้าเช่นนี้"

ผู้บังคับรถม้าผู้นั้นมีรูปร่างสูงกำยำ เขาฟังแล้วไม่แม้แต่จะเหลียวแล ซังอวีนเทียน เพียงยืนคิดว่าตรวจดูม้าที่ชักเกร็ง ก่อนจะกระแทบเท้าด้วยโทสะ แล้วถ่มน้ำลายลงพื้นหนึ่งคำ พอเขาเดินกลับมาถึงหน้ารถม้าก็รายงานเสียงเบาต่อผู้ที่อยู่ในตัวรถ "เรียนท่านอ๋อง ม้านั้นดูท่าจะไม่ไหวแล้ว ฟองน้ำลายในปากของมันมีกลิ่นเปรี้ยว สาเหตุคล้ายถูกวางยา...ข้าน้อยบกพร่องต่อหน้าที่ ถึงกับไม่ทันสังเกตเห็น ขอท่านอ๋องโปรดลงโทษ"

ในรถม้าเงียบกริบไร้ลุ่มเสียง องค์กรัษที่รู้ตมมาจากด้านหลังมีสีหน้าหงุดหงิดตำหนิตนเอง พอได้ยินคำพูดนี้ก็เอ่ยเสียงเบา "เห็นทีจะมีคนไม่ยอมให้ท่านอ๋องเข้าเมืองหลวงจึงได้วางยาม้า ถึงกับใช้วิธีการต่ำช้าเพียงนี้!"

ซังอวีนเทียนจดจำองค์กรัษที่รู้ตมมาผู้นั้นได้ เขาก็คือบาวดูร้ายที่เหมาะสมขมลายวิหคบุปผาไปเมื่อวานมิใช่หรือไร ตอนนั้นผู้อื่นเพียงพูดจาไม่เข้าหู เขาก็สั่งซักถามจะทำร้ายคน วันนี้อย่างหนักข้อ ทั้งที่ฝ่ายเขาชนคนบาดเจ็บก็ยังไม่เหมือนมองไม่เห็น โฉนบนแผ่นดินอันร่มเย็นใต้พระบาทไอรสสวรรค์ถึงกลายเป็นไม่มีกฎหมายไปเสียแล้ว

ซังอวีนเทียนเดินเข้าหาด้วยโทสะอันคุกรุ่น ซักถามเสียงเฉียบขาด หมายมั่นจะทวงคำอธิบายให้จงได้ ทั้งบรรเร้าจะลากคนไปพบเจ้าหน้าที่องค์กรัษผู้นั้นมีนามว่าฉงจิ้น ปกติยามอยู่ที่เจียงตงก็เป็นพวกไม่ฟังเสียงใคร ยามนี้เขากำลังอารมณ์เสีย พอเห็นซังอวีนเทียนส่งเสียงหนวกหู น่ารำคาญจึงยกเท้าเตะใส่ไปทันที

ซังอวีนเทียนแม้รูปร่างสูงใหญ่ แต่ก็ไม่อาจทนรับหนึ่งฝ่าเท้าของแม่ทัพที่ผ่านสนามรบมาแล้วได้ ฝ่าเท้าของเขาจึงพลันเซดอยหลังไป

จนกระทั่งล้มใส่ของเหนียงที่เพิ่งจะเย็นขึ้นพอดี

เดิมทีฉวยเหนียงตรวจสอบอาการบาดเจ็บของพี่ชายอยู่ พอเห็นเขาค่อยยังชั่วขึ้น ลมหายใจสม่ำเสมอ สามารถพูดจาได้ และไม่พบว่าซ้ำในนางถึงโง่ใจขึ้นเล็กน้อย กำลังคิดจะเรียกคนมาช่วยพุงพี่ชายกลับบ้าน หลีกหนีให้ไกลจากสถานที่อันวุ่นวายนี้

สัญลักษณ์บนตัวรถม้านี้นางเองก็เห็นแต่แรกแล้ว พูดเหตุผลกับหลวงอ่องนะหรือ มีผู้ทองคัมภีร์เต๋าเต๋อจิง* หนึ่งเล่มให้แพทย์สุนัขพาที่โหดเหี้ยมฟังยังจะเข้าท่ากว่า หากมีเวลาเปลี่ยนน้ำลายอยู่ที่นี้ ก็ควรเอาเวลารุดกลับบ้านไปเชิญหมอมาสมานกระดูกให้พี่ชายถึงจะสมเหตุสมผล

แต่นึกไม่ถึงว่านางเพิ่งจะเย็นตัวตรงก็ถูกซังอวินเทียนถอยมาทับจนล้มลงกับพื้น เจ็บจนต้องแปลงเสียงร้องโอดโอยออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

จิ้งจอกมองตามเสียงไปก็กล่าวเสียงดัง "นี่มีไซ่เมี่ยงที่ทำขนมवादลายคนนั้นหรือ!"

คำพูดของเขาดึงดูดความสนใจของคนในรถม้าได้เล็กน้อย นิ้วเรียวนิ้วหนึ่งพลันแฉ่มมานรธขึ้นนิดๆ ดวงตาที่เรียวยาวดูลุ่มลึกคู่หนึ่งเพียงชำเลืองมองด้านนอกผ่านร่องผ้าม่าน ก็เห็นสภาพทุลัฏฐ์ที่ฉวยเหนียงถูกทับล้มกับพื้นเต็มตาแล้ว

เนื่องจากผ่านบิรชะของนางคลุมไม่ค่อยถูกวิธีนัก บัดนี้จึงหย่อนคลายออกทั้งหมด ทำให้เรือนผมที่ดำขลับเรียบสลับเส้นไหมสยายทิ้งตัวลงมา ชับแน่นดวงหน้าที่ขาวสว่างให้แลดูผอมบางขึ้นอีกหลายส่วน

* คัมภีร์เต๋าเต๋อจิง เรียบเรียงโดยเหล่าจื๊อ (เล่าจื๊อ) ปรมจารย์ลัทธิเต๋า ซึ่งมีแนวคิดแตกต่างจากลัทธิขงจื๊อ (ขงจื๊อ) คือไม่ยึดติดกับกรอบประเพณี ทุกสิ่งล้วนดำรงอยู่และดำเนินไปได้ด้วยหลักธรรมชาติ เป็นหนึ่งในคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งได้รับการยอมรับจนถึงปัจจุบัน

ประกอบกับเจ้าของดวงหน้าร้อนใจจนแก้มขาวนวลกลายเป็นแดงเข้มขึ้น จึงดูราวดอกไม้แห้ง* สีสเมสาณณ์ที่ถูกกลบด้วยดอกสาลีที่ขาวยิ่งกว่าหิมะ ทำให้ผู้อื่นอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่านางน่าสงสารชวนถอนอมอยู่บ้าง

ซึ่งอวินเทียนแม้ไม่ได้ตั้งใจ แต่ถึงอย่างไรก็ล่วงเกินแม่นางผู้นี้เสียแล้ว เขาจึงลุกขึ้นอย่างลนลานก่อนจะไปพยุงบาง แต่กลับถูกนางซ่อนดาจ้องใส่ อย่างเย็นชา ทำให้เขาชะงักท่าทางไปทันใด

ฝ่าม่านนั้นก็ชะงักค้างไปชั่วครู่เช่นกัน ก่อนจะถูกลบลงดังเดิม จังจิ้นที่เซิดควิลิ่งตาอยู่ถูกเรียกมาที่หน้ารถม้า

เขาเอียงหูฟังเสียงจากด้านในเพียงครู่เดียวก็ผ่อนคลายสีหน้า กระซอกซังอวินเทียนออกไปแล้วเดินไปกล่าวใกล้ๆ ขยงเหนียง "ไม่กี่วัน มาให้นายข้าไม่เจริญอาหาร เมื่อวานกินขนมที่เจ้าทำแล้วรู้สึกว่ารสชาติดียิ่ง จึงอยากเชิญเจ้าไปยังที่พักเพื่อทำขนมเพิ่ม เงินรางวัลก็จะให้เจ้ามากขึ้น "

พอจังจิ้นเอ่ยปากเช่นนั้น ในใจขยงเหนียงก็อยากจะด่าทอถึงมารดา ของอู่เสียบยิ่งนัก รถม้าคันนี้ชนคนแล้วไม่เอ่ยถึงค่าชดใช้ แต่กลับจะให้ข้า ที่เป็นเจ้าทุกชีไปทำขนมให้เขาเสียอย่างนั้น? ช่างเป็นคนที่ไม่สนใจเหตุผล เลยจริงๆ ชาตีก่อนฮ่องเต้ผู้ทรงพระปรีชาโฉนมิได้รับสั่งบันคอเจ้าคนผู้นี้ ทันที่เสียเลยเล่า

อันที่จริงขยงเหนียงกับผู้ที่อยู่ในรถม้าคันนี้ไม่เคยพบหน้าไม่บ่อยนัก แต่กลับมีความเกี่ยวพันกันพอสมควรทีเดียว มิใช่เพียงเพราะหลิวผิงชวน เคยเป็นนางบำเรอของเขา แต่ยังเป็นเพราะเขาเคยให้ว่านให้คนนำคำพูด มาแจ้งที่จวนสกุลหลิวว่าต้องการจะสู่ขอขยงเหนียง

* ดอกไม้แห้ง หรือ Chinese Flowering Apple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีส้มพุดอ่อน และสีแดง ให้เปรียบถึงหญิงสาววัยแรกแย้ม

นึกดูอย่างละเอียดแล้ว ดูเหมือนครั้งแรกที่นางได้พบหลวงอ่องซึ่ง
เข้าเมืองหลวงมาพอดีก็คือตอนที่นางเข้าวังหลวงในวันเทศกาลซึ่งชื่อ
ของปีนี้

เพียงแต่ตอนนั้นความคิดจิตใจทั้งหมดของนางจดจ่ออยู่ที่องค์หญิง
ยงหยางกับสองเฮา สำหรับอ่องต่างแซ่ผู้มาจากชายแดนนี้นางไม่ค่อยได้
ใส่ใจนัก ยิ่งไม่รู้ว่าเหตุใดท่ามกลางสตรีชนชั้นสูงที่งามหยาดเยิ้มทั้งกลุ่ม
ท่านอ่องผู้เห็นหญิงงามหลากหลายจนจินตนาเช่นเขาถึงมาถูกตาต้องใจ
ในตัวนางได้

เนื่องจากแต่ไรมารัชทายาทไม่ค่อยจะลงรอยกับอ่องต่างแซ่ผู้
ทำให้สองเฮาไม่ชอบหน้าเขาไปด้วย ประกอบกับคำเล่าลือเกี่ยวกับตัวเขา
ก็ไม่ดี ตอนนั้นหลิวผิงถึงจึงปฏิเสธการสู่ขอของเขาอย่างเด็ดขาด

ชาตินี้นางกับหลิวผิงชนวนสลับคืนฐานะเร็วขึ้น เดิมทีนางไม่น่าจะมี
จุดที่มารวบกับหลวงอ่องได้อีก ไม่คิดเลยว่ากลับยังได้มาพบกันที่นี้

ฉยงเหนียงเฝ้าปากตอบเสียงเบา "ผู้สูงศักดิ์จำคนผิดแล้ว ข้าน้อย
มิใช่ผู้มีฝีมือทำขนมอันใดนั้นหรอก"

ฉงจิ้นแน่ใจว่าตนเองตาไม่มีปัญหาอะไร ยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่าจะมอง
ยอดหญิงงามแห่งแคว้นเช่นนี้ผิดคน เขาไม่เชื่อที่นางกล่าวแม้แต่น้อย
จึงสั่งผู้ใต้บังคับบัญชามาหามชุยฉวนเป่าไปรักษาอาการ ฉยงเหนียงที่
ปฏิเสธอย่างอ้อมค้อมไม่สำเร็จก็ยอมถูก 'เชิญ' ขึ้นเกี่ยวข้องติดตามไปด้วยกัน

ส่วนซึ่งวันเทียนที่ถูกฉงจิ้นผลักไปอยู่อีกด้านหนึ่งก็ได้แต่เบิกตา
มองฉยงเหนียงถูกพาตัวไปพลางร้อนใจจนदनผาง

ทางด้านหลิวผิงชนวนที่นั่งอยู่บนชั้นสองของหอน้ำชา นั้น แม้มองดู

เหตุการณ์บนถนนด้านล่างโดยไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกันบ้าง แต่เมื่อเห็นฉยงเหยิงถูกพาตัวไป หลิวผิงชวนก็อดไม่ได้ที่จะหน้าบานและพริ้มปากยิ้ม

รูปโฉมของฉยงเหยิงนั้นงามเป็นเลิศ ในเมื่อถูกหลางอ๋องจับตัวไป ก็ไม่มีเหตุผลที่จะบริสุทธิ์ผุดผ่องกลับมา

ชาติก่อนตนในฐานะนางบำเรอของหลางอ๋องย่อมรู้ซึ่งถึงความรู้ไมตรีของเขา ต่อให้รูปโฉมชวนมองสักเพียงใด ในสายตาของท่านอ๋องผู้นั้นก็เป็นแค่ความแปลกใหม่เพียงไม่กี่วัน หากแก่งแย่งจะเป็นคนโปรดจนทำให้หลางอ๋องรำคาญใจขึ้นมา เช่นนั้นพ่อบ้านแห่งจวนอ๋องก็จะมีวิธีสั่งสอนที่ไม่รู้จบสิ้น

ด้วยรูปโฉมของฉยงเหยิง รอจนหลางอ๋องเล่นเบื่อเมื่อไรก็น่าจะตกรางวัลให้ผู้บังคับบัญชาที่โหดเหี้ยมหยาบคายเหล่านั้นกระมัง

คิดมาถึงตรงนี้ ความตระหนกหวาดหวั่นที่หลิวผิงชวนพลันพบเจอหลางอ๋องก็ค่อยๆ กดข่มลงไปได้ เห็นเงาร่างของซังอวี่นเทียนที่อยู่ด้านล่างเดินวนกลับไปกลับมาอย่างรุ่มร้อนใจ นางก็หัวเราะเยาะอย่างมั่นใจในตนเอง...

ดังเช่นที่หลิวผิงชวนว่าไว้ หลางอ๋องสูญเสียพำนักรอยู่ที่เชิงเขาสาซานริมลำธารชิวถานที่นอกตำบลฝูหรง ขึ้นบันไดหินเบื้องหน้าคฤหาสน์ซึ่งใช้เป็นจวนอ๋องชั่วคราวแห่งนี้ล้วนขัดเจนเป็นมูมม่น ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงลักษณะการจัดวางหินภูเขาภายในคฤหาสน์ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นฝีมือของช่างผู้มีชื่อเสียง

ตลอดทางที่ขึงเหนียงถูกคุมตัวมาถึงที่นี่ นางนึกถึงคำเล่าลือเกี่ยวกับภูเสียในชาติก่อน ใจกลางฝ่ามือจึงผุดเหงื่อซึมนิดๆ นางไม่มีแกใจจะหมกคั่นเนยภาพ รอจนลงจากเกี้ยวแล้ว นางก็ถูกเชิญเข้าห้องครัวเล็กที่อยู่ข้างศาลาริมน้ำแห่งหนึ่ง

พอจ้องเหนียงมองเห็นเทียบกับบรรดาเครื่องครัวในใจก็พลันสงบลง ดูแล้วอีกฝ่ายเพียงต้องการให้นางมาทำขนมจริงๆ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ทำสักอย่างสองอย่างแล้วกัน เพียงแต่จะทำลวกๆ มิได้เด็ดขาด ชาติก่อนนางเคยได้ยินมาว่าเพียงเพราะภูเสียไม่ชอบใจรสชาติอาหารในวัดเนียนฝ่าก็ถึงกับสั่งให้ลากตัวพ่อครัวที่ทำอาหารนั้นออกไปโบยด้วยไม้พลองจนตาย

อาจเพราะเห็นแก่หน้าชู้ภรรยาหรือหลงอ่องผู้เฒ่าที่ล่วงลับไป จयाคังตี้จึงดีต่อภูเสียเป็นพิเศษ พ่อครัวที่ทำอาหารในวัดเนียนฝ่าล้วนเป็นพ่อครัวหลวงที่มีตำแหน่ง ทว่าภูเสียกลับนึกจะฆ่าก็ฆ่า สุดท้ายเมื่อถูกคนถวายฎีกาฟ้องร้อง จयाคังตี้ก็กลับโบกมือให้แล้วกันไป ด้วยข้ออ้างอันเหลวไหลที่ว่า 'พ่อครัวหลวงคิดการไม่ซื่อ หมายถึงวางยาพิษปองร้ายหลวงอ่อง ปรักปรำให้ฮ่องเต้กลายเป็นผู้ไร้คุณธรรม'

นั่นก็หมายความว่า...หากนางทำขนมรสชาติไม่ถูกปากภูเสีย เขาก็สั่งให้คนฆ่านางได้ไม่ต่างกับบั้งดปลวกตัวหนึ่ง

คิดมาถึงตรงนี้ขึงเหนียงก็ไม่แคล้วต้องตั้งสติจดจ่ออย่างเต็มที่

ทว่าความชอบของภูเสียเป็นเช่นไร นางไม่รู้เลยสักนิด จึงได้แต่ใคร่ครวญจากคำพูดเก่าที่ไม่ปะติดปะต่อของจ้งจิ้น ดูเหมือนภูเสียจะกลัดกลุ้มร้อนใจ ผิดน้ำผิดอากาศ เป็นเหตุให้ไม่เจริญอาหาร ในเมื่อขนมหยกขาวก่อนหน้านี้เข้าตาเขา ก็น่าจะบอกได้ว่าเขาชอบกินอาหาร

ที่สดชื่นลิ้นคอและแก้ร้อนใน

ดังนั้นนางจึงนวดแบ่งทำขนมหยกขาวก่อน จากนั้นก็ใช้ถั่วอกที่ขาวดูหยกมาจับคู่กับเนื้อกุ้งที่สดใหม่ทำเป็นอาหารเรียกน้ำย่อยจานเย็น น้ำมันต้นหอม* ที่ใช้ปรุงถั่วอกนั้นเป็นตำรับลับเฉพาะของฉงเหิงยง ถั่วอกแต่ละต้นที่เด็ดหัวและหางออกแล้วดูราวแท่งหยกที่เคลือบด้วยน้ำมันแวววาวและมีกลิ่นต้นหอมเข้าเนื้อ ให้ความสดชื่นตัดกับรสหวานของขนมหยกขาวได้พอดี

อย่างน้อยฉงเหิงยงก็ชอบวิธีกินเช่นนี้ รู้สึกว่าช่วยให้เจริญอาหาร ยิ่งกว่ากินแก้มกับน้ำชา

รอจนขนมออกจากลังถึงและใช้มีดหั่นเป็นทรงข้าวหลามตัดจัดลงจานเสร็จ อาหารเรียกน้ำย่อยจานเย็นที่รสชาติเข้าเนื้อแล้วก็เสร็จเรียบร้อยเช่นกัน จากนั้นก็ได้เข้ารับใช้เป็นผู้ยกออกไปถึงศาลาริมน้ำที่อยู่ด้านข้าง

ทว่าไม่ทันไรก็มีคนมาเรียกฉงเหิงยง บอกเพียงว่าหลวงอ่องไม่พอใจที่บนขนมไร้ภาพวาด สั่งให้นางไปเติมภาพเพิ่ม

เช่นนี้เองฉงเหิงยงจึงถูกพาตัวไปยังศาลาริมน้ำ

ศาลาลงนี้สร้างตามแบบโบราณของราชวงศ์เกา นอกจากรากันมีสระน้ำที่ก่อขึ้นด้วยก้อนหิน บนระเบียงที่อยู่ด้านข้างมีกระเรียนสองตัวเดินทอดน่องเลียบน้ำอยู่

กางกั้นด้วยม่านแพรบางเบาที่พลิ้วพลิ้วลลอลม ฉงเหิงยงมองเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่หล่อเหลาเหนือสามัญผู้หนึ่งกำลังอิงดั่งนุ่นที่สลัก

* น้ำมันต้นหอม คือน้ำมันที่ได้จากการเจียวต้นหอมรวมกับหัวหอมด้วยไฟอ่อนจนเหลืองทองแล้วกรองกากออกโดยอาจใส่ขิง กระเทียม ผักชี เครื่องเทศเช่นเป็ดยากด้วยแล้วแต่สูตร นิยมใช้เคลือบขนมแห้ง ปรุงอาหารจานเย็นจานร้อนเพื่อเพิ่มความแวววาวและกลิ่นหอมของอาหาร

ลวดลายพลาถ่านตำราอยู่ในศาลาริมน้ำแห่งนั้น กระทั่งนางเข้ามาในศาลาแล้ว เขาก็ไม่ได้ซื้อดาขึ้น

ในใจยังเหนียวพะวงถึงอาการบาดเจ็บของซุซึมอนเป่า เพียงอยากรับใช้ท่านผู้นี้ให้กินขนมอิ่มหน้าเร็วๆ นางจะได้กลับบ้านพร้อมพี่ชายเสียที ดังนั้นนางจึงรีบนั่งคุกเข่าข้างโต๊ะตัวเล็กที่อยู่อีกด้าน มือหยิบพุกันกำมบูที่จัดเตรียมไว้ดำนนั้น จุ่มน้ำละลายผงหงฉวีแล้ววาดภาพวิหคบุผาเช่นเคย

การวาดภาพบนขนมจะต้องประณีตบรรจงเป็นพิเศษ นางจึงมีอาจไม่เพิ่มความระวังอย่างยิ่งยวด รอจนพุกันซิดสุดทำยวาดเสร็จ ริมฝีปากแดงสดใสนางถึงได้เผยอขึ้นนิดๆ พรุลงมหายใจเบาๆ แล้วเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย

ทว่าเงยหน้าขึ้นหนนี้ นางกลับสบกับดวงตาเรียวยาวลุ่มลึกคู่หนึ่งเข้าอย่างจัง

อาจเพราะถูกสายลมหอบจึงทำให้ม่านแพรม้วนตลบไปอยู่บนตะขอทองแล้ว ไม่รู้หลงอึ้งอยู่เสียวางตำราแล้วเปลี่ยนเป็นกึ่งนั่งกึ่งเอนบนตั่งนุ่มตั้งแต่เมื่อใด ซูดยาวตัวหลวมของเขาย่อนคลาย เท้าก็สวมเพียงถุงเท้า มือข้างหนึ่งหนุนรองศีรษะอยู่ เรือนผมยวที่ปลดเกี้ยวครอบมวยผมออกแล้วแผ่ปรกบ่ากว้าง สายตากำลังเพ่งพิศของเหนียงไม่กะพริบ

แววตาไปถึงกับแผ่ความร้ายกาจอย่างบอกไม่ถูก พลันปลุกอดีตที่นางเคยพยายามลืมเลือนไปแล้วขึ้นมา...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3cWhklq>